

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIV* legislatura · segon període · sèrie P · número 32

Ple del Parlament

Sessió 18, dilluns 22 de novembre de 2021

Presidència de la M. H. Sra. Laura Borràs i Castanyer

[Dossier](#)

TAULA DE CONTINGUT

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants	3
Commemoració del 25 de novembre, Dia Internacional per a l'Eliminació de la Violència contra les Dones	3
Declaració de la Junta de Portaveus del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Internacional per a l'Eliminació de la Violència contra les Dones 401-00011/13	3
Intervencions (article 201.2 del Reglament del Parlament)	5
Projecte de Llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2022 (esmenes a la totalitat) 200-00003/13	6
Projecte de Llei de mesures fiscals, financeres, administratives i del sector públic per al 2022 (esmenes a la totalitat) 200-00004/13	74

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 18

La sessió s'obre a les dues de tarda i dos minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, el lletrat major i els lletrats Antoni Bayona Rocamora, Ferran Domínguez Garcia i Mario Núñez Martínez.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Commemoració del 25 de novembre, Dia Internacional per a l'Eliminació de la Violència contra les Dones.

2. Projecte de Llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2022 (tram. 200-00003/13). Govern de la Generalitat. Debat i votació de les esmenes a la totalitat del projecte (text presentat: BOPC 152, 3).

3. Projecte de Llei de mesures fiscals, financeres, administratives i del sector públic per al 2022 (tram. 200-00004/13). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat (text presentat: BOPC 156, 3).

La presidenta

Molt bona tarda. Comencem la sessió.

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants

I, abans de començar pròpiament amb l'ordre del dia, els informo que, en compliment d'allò que estableix la Moció 111/XII, del Parlament de Catalunya, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants, segons les dades oficials de l'Organització Internacional de les Migracions des de l'inici del 2021 hi ha hagut un total de 1.577 persones mortes o desaparegudes a la Mediterrània.

Commemoració del 25 de novembre, Dia Internacional per a l'Eliminació de la Violència contra les Dones

Avui tindrà lloc aquesta sessió del Ple per debatre les esmenes a la totalitat del projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per a l'any 2022, així com el projecte de llei de mesures fiscals, financeres i administratives i del sector públic per al mateix any; una sessió del Ple que se celebra la mateixa setmana en què es commemora el Dia Internacional per a l'Eliminació de la Violència contra les Dones. El Parlament de Catalunya s'adhereix a les commemoracions d'aquest dia amb diverses activitats. En entrar al Palau deuen haver pogut veure, a l'escala d'honor, que hi ha instal·lada una acció visual, que s'anomena «Sabates vermelles», per recordar i fer presents les víctimes de violència masculina d'aquest any 2021 a Catalunya. Les sabates han estat proporcionades pels treballadors del Parlament.

Declaració de la Junta de Portaveus del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Internacional per a l'Eliminació de la Violència contra les Dones

401-00011/13

I, així mateix, aquesta commemoració motiva, de fet, el que és el primer punt de l'ordre del dia, la commemoració del 25 de novembre, Dia Internacional per a l'Eliminació de la Violència contra les Dones.

Per això donaré lectura a la declaració que van tramitar tots els grups parlamentaris de la cambra menys un a la darrera Junta de Portaveus, tinguda el proppassat dijous.

«L'any 1993 l'Assemblea General de les Nacions Unides va definir la violència contra les dones com “tot acte de violència basat en el gènere que té com a resultat possible o real un dany físic, sexual o psicològic, incloses les amenaces, la coerció o la prohibició arbitrària de la llibertat, tant si té lloc en la vida pública com en la vida privada”. Segons dades, també, de les Nacions Unides, tres de cada quatre dones al llarg de la vida i 240 milions de dones cada any són víctimes d'aquest tipus de violència.

»El Consell d'Europa va adoptar l'11 de maig de 2011, a Istanbul, el Conveni sobre la prevenció i la lluita contra la violència envers les dones i la violència domèstica. Va ser el primer instrument jurídic vinculant a nivell europeu i va proporcionar un marc jurídic complet per a la prevenció i la lluita contra la violència envers les dones i per a la protecció de les víctimes, amb la voluntat d'acabar amb la impunitat dels autors de la violència envers les dones i de la violència domèstica. Els estats firmants es comprometien a implementar mesures legislatives i mesures preventives per combatre aquest tipus de violència, així com a establir mecanismes d'atenció a les víctimes.

»El proper 25 de novembre se celebra el Dia Internacional per a l'Eliminació de la Violència contra les Dones, una commemoració promoguda amb l'objectiu de reclamar el compromís dels estats i de la comunitat internacional en la lluita per l'eliminació d'aquesta xacra.

»En lloc, però, d'avançar cap a la seva erradicació, s'ha constatat que els darrers mesos, arran de la pandèmia de la covid-19 i de les mesures preses per frenar-ne l'avenç, els indicadors de violència contra les dones, especialment en l'àmbit de la parella, han augmentat. La pandèmia sanitària ha intensificat, doncs, aquesta altra pandèmia de la violència masclista.

»A Catalunya, durant l'any 2021, s'han perpetrat deu femicidis. La Leonor, la Jordina, la Maria del Pilar, la Sulay Betty, la Lucía, l'Alla, l'Antonella Abigail, la Pamela, la Maria Rosa i la Maria Isabel són les últimes víctimes d'una funesta llista de més de cent trenta femicidis registrats des del 2008.

»Així mateix, segons dades del Departament d'Interior, fins al segon trimestre d'aquest any s'han interposat 6.314 denúncies i s'han atès 6.533 víctimes per la violència masclista. També són preocupants les dades que fan referència a l'edat de les dones que són víctimes d'aquesta violència, perquè segons dades, també, del Departament d'Interior, referents al mateix semestre de l'any 2021, el 48,5 per cent de les víctimes de delictes sexuals són menors d'edat; el 20,9 corresponen a nenes entre zero i dotze anys, i el 27,6 per cent, a nenes de tretze a disset anys. Unes dades que, malauradament, marquen un màxim històric i que ens mostren com la violència masclista afecta les dones de totes les edats.

»Per tots aquests motius, el Parlament s'adhereix a la commemoració del Dia Internacional per a l'Eliminació de la Violència contra les Dones, mostra tot el seu suport a totes les víctimes de violència masclista –en totes les seves formes i manifestacions– i referma el seu compromís a seguir treballant per erradicar tota forma de violència contra les dones –en tots els àmbits, també en l'àmbit l'institucional, tal com recull la llei catalana– i a denunciar i a aïllar aquelles actituds masclistes, misògines, sexistes i de menyspreu que pateixen les dones diàriament.

»És, aquesta, una lluita diària que hem d'afrontar des d'una òptica interseccional, perquè no podem deixar de tenir en compte la situació doblement injusta que pateixen moltes dones agredides per motius racials, d'edat o d'identitat sexual.

»Només assolirem una societat igualitària i justa quan tothom hi pugui viure de forma segura i en plena llibertat.»

Intervencions (article 201.2 del Reglament del Parlament)

A continuació, d'acord amb l'article 201.2 del Reglament, que permet convidar a comparèixer i a intervenir en el Ple a personalitats rellevants en l'àmbit de la seva significació institucional, política, social, científica o cultural, tal com es va acordar en la darrera Junta de Portaveus dono la paraula a la senyora Almudena Rodríguez, al temps que dono les gràcies a la trentena d'entitats de dones que ens acompanyen avui en aquesta obertura del Ple.

Moltes gràcies. I benvinguda.

(Aplaudiments.)

Almudena Rodríguez García

Bé. En primer lloc, moltíssimes gràcies, presidenta del Parlament. I moltes gràcies també a l'estimada diputada Aurora Madaula per aquesta invitació a participar en l'acte commemoratiu del Dia Internacional per a l'Eliminació de la Violència contra les Dones.

En el meu cas, com a defensora dels drets sexuals i reproductius i com a professional d'una entitat que porta més de trenta anys lluitant per la garantia real dels drets sexuals i reproductius, vull centrar-me en aquest àmbit concret –que també recull la nostra llei, la llei catalana dels drets de les dones a erradicar la violència masclista–, com és l'àmbit de les violències sobre els drets sexuals i reproductius de totes les dones, en totes les seves diversitats, i també de la població LGTBIQ+.

Vull recordar, en primer lloc, que els drets sexuals i reproductius són drets humans, i que la seva garantia real permet transitar a societats justes, inclusives i democràtiques, on tothom pot viure en llibertat i lliure de tot tipus de violències. Estic parlant de drets tan importants com el dret a l'avortament, el dret a l'educació sexual obligatòria al currículum escolar i el dret a la diversitat sexual, entre d'altres.

I vull centrar-me especialment en aquest àmbit de les violències masclistes perquè ens situem en un context històric, polític i econòmic molt concret, on ens estem enfrontant a una ofensiva contra aquests drets per part de grups fonamentalistes i per part de partits d'extrema dreta i feixistes d'arreu del món.

En una sinergia perfecta, aquests grups i partits polítics ataquen de manera virulenta el reconeixement dels drets sexuals i reproductius difonent els seus discursos d'odi a través de les institucions i, naturalment, dels mitjans de comunicació. I ho podem veure cada dia.

Ho podem veure aquí, en aquest mateix Parlament, el de Catalunya, a través de diferents intervencions que suposen una ofensiva als drets sexuals i reproductius i a les seves defensores, discursos i arguments d'una extrema dreta ben enxarxada que serveix a una elit econòmica –que aquesta elit econòmica té uns altres objectius, objectius econòmics, per sobre de totes les coses. I a través d'aquest discurs es poden implementar agendes econòmiques neoliberals, «privaticides» i «austericides».

El discurs d'odi i les violències exercides contra els drets sexuals i reproductius de les dones en totes les seves diversitats és una manera de destruir la democràcia, i poder, d'aquesta manera, implementar aquesta agenda econòmica neoliberal. I és precisament aquest punt, el que ens interessa a les feministes i a les defensores de drets sexuals i reproductius que lluitem cada dia per l'erradicació de les violències masclistes.

I això m'agradaria incloure-ho i començar amb una pregunta a mode de reflexió: és possible l'erradicació de les violències masclistes i de l'heteropatriarcat dins d'un model econòmic neoliberal? Bona part dels feminismes pensem que no. Sabem que sense la transformació total d'aquest model econòmic no serà possible l'erradicació de les violències masclistes. I, mentrestant, podrem posar pegats, que, en el millors dels casos, només arribaran a una petita part de les dones, però en cap cas a totes.

Perquè el model econòmic en el que es basen els estats és un model que porta en el seu ADN l'exercici de les diferents violències, i que necessita l'exercici d'aques-

tes violències contra les dones, contra la població LGTBIQ+, contra les persones racialitzades, contra les persones migrades, per poder perpetuar-se i mantenir-se en el poder. Un model econòmic que, cada vegada més, necessita expulsar la majoria de la població del sistema. I ho fa precisament i gràcies a l'exercici i l'increment d'aquestes violències envers les dones i altres col·lectius.

Entenem, per tant, que és imprescindible abordar les causes estructurals que generen les violències envers les dones. Sense abordar les barreres sistèmiques no serem capaces, mai, de posar fi a les violències masclistes. Les feministes i les defensores dels drets sexuals i reproductius exigim compromisos polítics transformadors, que passin per posar fi a aquest model econòmic que ens empobreix i ens violenta a totes i a la majoria de la població.

Avui sou aquí, negociant els pressupostos. Les dones que pateixen i que s'enfronten cada dia a les violències masclistes necessiten compromisos polítics fermes, que permetin el canvi d'aquest sistema; compromisos polítics que tinguin com a objectiu posar fi a aquest model econòmic.

Esperem de vosaltres accions valentes, transformadores, per acabar amb les polítiques «austericides» com a element clau per a l'erradicació de les violències masclistes contra les dones i la resta de la població. Sense un canvi de sistema no podrem mai erradicar les violències masclistes.

Moltíssimes gràcies per la vostra atenció.

(Aplaudiments.)

Borja Penalba

Avui, amb la *Cançó de fer camí*, de Maria-Mercè Marçal, hem vingut a celebrar la vida. Contra el feixisme, que només celebra la mort.

(Mireia Vives i Borja Penalba interpreten Cançó de fer camí, de Maria-Mercè Marçal. Aplaudiments forts i perllongats.)

La presidenta

Moltes gràcies. Hem sentit la *Cançó de fer camí*, de Maria-Mercè Marçal, una cançó, un poema que vol convidar tothom a pujar a aquesta barca més inclusiva que marqui rumb cap a un món millor. Ho hem fet en la veu de Mireia Vives i Borja Penalba, que han vingut del País Valencià, i que també ens permet commemorar avui Santa Cecília, el dia de la música.

Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2022 (esmenes a la totalitat)

200-00003/13

Passem al segon punt, doncs, ja, de l'ordre del dia, el debat i votació de les esmenes a la totalitat del projecte de llei de pressupostos de la Generalitat per a l'any 2022. El debat i votació de les esmenes a la totalitat se substanciarà d'acord amb allò que estableix l'article 132 del Reglament del Parlament.

I, en primer lloc, per a la presentació del projecte de llei de pressupostos, intervinrà el conseller d'Economia i Hisenda, el senyor Jaume Giró. Té la paraula.

El conseller d'Economia i Hisenda (Jaume Giró i Ribas)

Molt honorable presidenta, molt honorable president, vicepresident, conselleres, consellers, estimats companys de govern, diputades i diputats, comparec avui davant d'aquesta cambra per defensar el projecte de pressupostos que vàrem presentar fa dues setmanes, el passat dia 9, i per demanar-los que no posin impediments en el seu tràmit parlamentari.

Durant aquests dies que han passat des d'aleshores, vostès han tingut temps d'examinar amb profunditat el projecte de llei. De fet, a alguns partits fins i tot els n'ha sobrat, de temps, per arribar a la conclusió de que aquests pressupostos no són

bons per al país. La meua intenció durant els propers minuts és explicar-los per què crec que estan equivocats.

Però, abans, permetin-me una reflexió d'urgència sobre el que ha passat en aquestes darreres hores. El primer que els he de dir és que celebren molt que els pressupostos que vam aprovar i que vam presentar en aquest Parlament, i tal com vaig prometre en el seu moment, puguin tirar endavant i que entrin en vigor el proper mes de gener per primera vegada en onze anys.

Però hi vull afegir una altra cosa. Mirin, vaig entrar en política per unes conviccions molt determinades i en un moment que vaig considerar que era molt especial a la història del país. La millor manera de fer honor a aquestes conviccions era aconseguir que aquests pressupostos haguessin prosperat amb la majoria independentista. No ha pogut ser, i per aquesta raó la meua satisfacció avui no és completa, malgrat, com dic, que els pressupostos continuïn el seu tràmit parlamentari.

Ara bé, que ningú es faci il·lusions, que ningú vegi en això un afebliment de les nostres aspiracions, perquè estic segur que, més enllà d'aquest episodi i més aviat que tard, serem capaços de tornar a demostrar la unitat estratègica de l'independentisme i de treballar encara amb més força cap a l'horitzó al que aspira la majoria del país. *(Aplaudiments.)*

I, dit això, permetin-me que els parli del projecte de llei que avui ens convoca en aquest Parlament. En les últimes dues setmanes em deuen haver sentit dir que aquests pressupostos no són els millors que podria tenir Catalunya, però que sí que són, en canvi, els millors pressupostos que podem tenir en aquests moments. La diferència entre una cosa i l'altra té a veure precisament amb una altra distinció, la que va assenyalar fa uns dies el diputat Jordi Riba a la Comissió d'Economia i Hisenda; em refereixo a la diferència que ell va recordar, citant Max Weber, entre «convicció» i «responsabilitat».

Doncs bé, des del meu punt de vista, l'acció política és el resultat d'una tensió permanent, i segurament irresoluble, entre aquests dos elements: convicció i responsabilitat. Una acció política que s'inspira sempre i exclusivament en la convicció corre el risc de ser poc útil a la gestió dels problemes dels ciutadans de cada dia. A l'altre extrem, una acció política que només es basa en la responsabilitat corre el risc de convertir-se en una gestió burocràtica i tecnòcrata de la cosa pública, desconnectada dels sentiments de la gent. La bona política, la política que millor serveix als ciutadans, consisteix a saber mantenir en equilibri aquesta tensió entre aquests dos elements, la qual cosa, naturalment, no és fàcil.

Amb el meu discurs em proposo explicar-los breument per què tinc la convicció que aquests no són els millors pressupostos que Catalunya podria tenir, però també em proposo explicar-los –en aquest cas, amb més amplitud– per què crec que és un exercici de responsabilitat aprovar els millors pressupostos que Catalunya pot tenir en aquest moment. Catalunya necessita uns pressupostos, i els pressupostos que hem presentat el Govern en aquest Parlament són els pressupostos que Catalunya necessita.

Parlem de conviccions. Mirin, aquests no són els millors pressupostos, per una raó ben senzilla: no ho són perquè tampoc som encara un país sobirà. Vull parlar-los uns minuts de sobirania. La política moderna es basa en el valor de certes conviccions, com són els valors incondicionals de la llibertat o del dret d'autodeterminació dels pobles i de les persones.

Nosaltres hem intentat i seguim intentant, amb tots els mitjans pacífics i democràtics al nostre abast, exercir el nostre dret a decidir. Davant, però, ens hem trobat un estat que ha respost amb la contundència amb què responen els estats que enyoren ser antics imperis, a qui val la violència i la persecució judicial, l'econòmica, i vulnerant drets i llibertats i a tots aquells que posen en perill la unitat de la pàtria, i forçant les costures de la llibertat i de la veritat. Els garanteixo, però, que d'aquesta manera no s'esquerden les conviccions; d'aquesta manera les conviccions s'enforteixen.

Els partits que formen el Govern som sobiranistes per una qüestió de principis o, el que és el mateix, per la convicció que hi ha uns valors als quals no estem disposats a renunciar. Però jo m'atreviria a dir que també ho som per una convicció, si vostès volen, una mica més prosaica: la convicció de que volem que a Catalunya ens puguem donar les lleis que realment necessitem. I ho volem perquè sabem que, governi qui governi, en una Catalunya independent els catalans hi sortiríem guanyant, si ens comparem amb com ens va ara, governi qui governi a Madrid. Ho acabem de veure fa només uns dies amb la sentència del Tribunal Constitucional que ha tirat per terra la rebaixa de l'IRPF a les rendes més baixes que vàrem aprovar en el marc de la darrera llei d'acompanyament als pressupostos.

Però aquest no és, ni molt menys, un cas anecdòtic. Durant els darrers anys, els diferents governs del PSOE i del PP han recorregut més de quaranta lleis aprovades per la Generalitat, les quals han estat suspeses o anul·lades totalment o parcialment –entre elles, per cert, la sentència infame i de tantes conseqüències de l'Estatut del 2006. I totes aquestes lleis han quedat al calaix i ens donen pistes de com ens autogovernaríem si fóssim un estat sobirà i com serien de transformadors uns pressupostos que podríem donar-nos en aquell cas.

Els pregunto, senyores diputades i diputats, quants dels que estem aquí creiem que estem millor com a país sense una llei pròpia d'emergència habitacional, sense una llei pròpia de pobresa energètica com la que vàrem aprovar el 2015; els pregunto quants preferim no tenir una llei d'igualtat efectiva entre homes i dones com la que vàrem aprovar el mateix any. I ho dic perquè totes aquelles lleis que varen ser tombades o escapçades pel Constitucional varen comptar amb el suport àmpliament majoritari dels grups d'aquesta cambra, no només dels grups sobiranistes.

El problema, però, no és que l'Estat ens posi sistemàticament pals a les rodes quan volem governar; el problema no és la legalitat o la il·legalitat dels nostres decrets. Ens confondríem del tot si penséssim que estic reivindicant la constitucionalitat de les lleis que ens donem com a país. El que estic reivindicant aquí és el dret que tenim com a país de donar-nos les lleis que vulguem, sense haver d'encomanar-nos a ningú.

Senyores diputades, tinc la convicció de que si tots els que estem en aquest Parlament poguéssim legislar amb plena llibertat, i si disposéssim de tots els recursos que generem, Catalunya seria un país no només més pròsper i amb un govern més proper als ciutadans, sinó també més solidari.

Aquest conseller té la convicció de que abans de morir veuré la independència de Catalunya. (*Aplaudiments.*) I encara els hi diré una altra cosa. Tinc la convicció de que, quan arribi aquest dia, cap dels que estan avui aquí en aquesta cambra reclamaran al Govern de Catalunya que el país torni a la situació prèvia a la que estàvem abans. Ningú ho demanarà. (*Aplaudiments.*) I tinc la convicció, finalment, que els pressupostos que haguéssim pogut presentar en una Catalunya independent serien certament millors que els que presentarem avui.

Però estem aquí per parlar no dels pressupostos que podríem tenir, sinó dels que tenim; per parlar no només de les nostres conviccions, sinó, com he dit abans, de les nostres responsabilitats.

En termes quantitativs, aquests són els pressupostos més elevats que mai s'han presentat davant d'un parlament en la història d'aquest país. Són uns pressupostos expansius. Són uns pressupostos dissenyats per transformar i reactivar Catalunya, donant suport a les empreses i al teixit productiu i emprenedor. Són uns pressupostos socialment molt sensibles, perquè, com ja he dit aquests dies, tres de cada quatre euros es destinen a despesa social. I són uns pressupostos verds, feministes, inclusivament, orientats a la infància i a les persones amb menys recursos.

Tenim, per tant, l'instrument que ens ha de permetre superar els efectes que ha tingut aquesta pandèmia, però tenim també la palanca que ens ha de servir per abor-

dar les transformacions a llarg termini que necessita el país. Aquests han de ser els pressupostos de la reactivació social i econòmica de Catalunya.

La crisi provocada per la pandèmia ha posat fi a sis anys de creixement sostingut. Entre els anys 2014 i 2019 el PIB català va créixer un 2,8 per cent anual de mitjana, gairebé un punt més per sobre de la zona euro. Això vol dir que els fonaments de la nostra economia són sòlids, i que en condicions de normalitat generem recursos suficients per enfortir els pilars econòmics i socials sobre els quals es recolza el país. La pandèmia ho va canviar tot; el PIB va caure d'un any per l'altre un 11,5 per cent, que és el mateix que dir que el virus va arrabassar tot el que Catalunya havia guanyat en quatre anys.

Aquesta crisi sanitària ha suposat un xoc sense precedents que ha impactat de ple en les estructures socials, econòmiques i de serveis públics del país. Ara sembla que comencem a aixecar el cap, però no els enganyaré: l'horitzó immediat que tenim davant està ple d'incerteses. Les taxes de vacunació del nostre país estan entre les més elevades del món, la qual cosa ha posat de manifest la maduresa i la fortalesa de la societat catalana, però sobretot ha estès el camí cap a la recuperació de Catalunya.

Ara bé, malgrat que les previsions de creixement del PIB i de l'ocupació per a aquest any 2021 i també per al 22 són optimistes, no seria realista pensar que les conseqüències de la pandèmia desapareixeran el 31 de desembre. De fet, aquests dies estem veient una rebrotada del virus a tot Europa degut als contagis i també a les complicacions generades entre les persones que no s'han vacunat.

A més, al context imprevisible de la pandèmia permetin-me que hi afegixi altres incerteses. La inflació puja fins a la taxa més alta des del 2012. Hi ha obstacles globals, com l'escassetat de matèries primeres i l'encariment de l'energia, que poden fer frenar la recuperació econòmica que ha començat.

Pensin que entre el gener i el setembre el preu majorista del gas natural ha pujat gairebé un cinc-cents per cent –entre gener i setembre, un 478 per cent, el preu majorista del gas. Això, per què és important? Doncs perquè, a nivell de l'Estat, un vint-i-cinc per cent de la generació elèctrica es fa a través de sistemes per gas, de cicles combinats, i el consum industrial es basa gairebé en un trenta per cent també en el gas.

A més d'això, la pandèmia també va fer créixer l'índex de desigualtat, tot i que a Catalunya l'hem pogut esmorteir sensiblement gràcies a les transferències públiques.

Durant els darrers mesos, també hi ha hagut bones notícies, jo diria que molt bones notícies. La demanda interna a Catalunya està creixent a un ritme de més del vint per cent, tant per l'impuls del consum a les llars com pel creixement de la formació bruta de capital, que anticipa les inversions. Això, diputades i diputats, és molt important, perquè el que ens diuen aquestes xifres és que tant les empreses com els ciutadans confien plenament en el futur del nostre país. De fet, potser hi confien fins i tot una mica més que alguns diputats d'aquesta cambra.

Les exportacions, per la seva part, també registren un creixement molt fort, de quasi el vint-i-sis per cent, i ja superen els nivells del 2019; ho repeteixo, els del 2019, no els del 20, que no són comparables.

Pel que fa al turisme, que és una de les indústries que més ha patit, si no la que més, les dades conviden també a l'optimisme. Tot i que encara estem lluny de les xifres del 2019 pel que fa a l'arribada de visitants estrangers, el turisme intern s'ha reactivat amb força, i cal dir-ho, també. Durant el tercer trimestre, les pernoctacions totals de turistes catalans ha crescut quasi en un vint-i-dos per cent respecte al 19 –ho comparo amb el 19.

I una darrera dada positiva: la taxa d'atur va caure per sota de l'onze per cent el passat mes de setembre. Tenim en aquests moments una taxa d'atur tres punts i mig per sota de la mitjana espanyola, i pràcticament estem ja al mateix nivell que estàvem ara fa dos anys. Encara és una taxa d'atur massa alta, i hem de treballar per abaixar-la.

Què els vull dir, amb tot això? Mirin, els vull dir dues coses: que ja tenim davant dels nostres ulls les condicions per a la reactivació de Catalunya, però també els vull dir que les incerteses són molt importants. El que ens fa falta ara és un instrument que ens permeti fer front a aquestes incerteses i posar totes les facilitats i mitjans que tinguem a l'abast perquè aquesta reactivació, que just comença ara, no s'interrompi. Aquest instrument –aquest instrument– és el pressupost. Els diré més: aquest instrument és el pressupost que avui els presentem en aquesta cambra.

Vull repassar amb vostès algunes xifres que donen compte de la magnitud de l'increment de la despesa i de l'ambició excepcional dels comptes que hem projectat per a l'any vinent.

La despesa total contemplada en el pressupost del 2022 és de 38.139 milions d'euros. Proposem un increment de 5.618 milions d'euros a la despesa recollida en els capítols 1 a 8. Això vol dir que si aquests pressupostos tiren endavant, com estic segur que així serà, disposarem d'un 17,3 per cent més de recursos. En números absoluts aquests comptes representen l'increment anualitzat més gran de la història, i en termes relatius també suposen el percentatge de creixement més gran des del 2007.

Gairebé la meitat d'aquest increment de la despesa té un caràcter no finalista, i més de 2.000 milions d'euros corresponen a fons europeus. Sobre això he de fer una puntualització. Durant aquests dies, aquests darrers dies, he sentit que els pressupostos que hem elaborat no són tan expansius com diem i que, si no fos per la injecció d'Europa, el creixement dels comptes seria insignificant. Mirin, només cal fer una operació aritmètica molt senzilla per veure que si dels 5.618 milions d'euros d'increment pressupostari restem els 2.100 de fons europeus, encara queden 3.500 milions d'euros que procedeixen d'altres fons.

Ja ens agradaria –ja ens agradaria–, de debò, que la injecció europea fos no la que és, sinó la que ens correspon. En el que portem d'any l'Estat espanyol ha assignat a Catalunya una mica més del cinc per cent dels fons procedents del mecanisme de recuperació i resiliència, i només el dotze per cent del total de fons europeus repartits territorialment per l'Estat.

Vull destacar, en qualsevol cas, com ja vaig dir a la presentació a l'auditori d'aquest Parlament, que agraeixo, agraim, a la Unió Europea aquesta visió estratègica de futur d'ajudar els estats en aquest moment de tanta dificultat.

I vull destacar que aquests pressupostos expansius els fem també des de la responsabilitat fiscal i l'ortodòxia comptable, ajustant-nos al límit de dèficit del 0,6 per cent, i que, fins i tot malgrat aquesta expansió pressupostària, reduïm en més de dos punts el percentatge de deute de la Generalitat sobre el PIB del país. La nostra taxa de deute sobre el PIB serà en aquest pressupost del 33,8 per cent; la ràtio de deute sobre el PIB d'Espanya vull recordar que és del 122 per cent.

Per tant, en termes macroeconòmics podem dir que les finances de la Generalitat, dins de les dificultats, estan força sanejades. I els garanteixo que, mentre això depengui de l'actual equip de la conselleria, no deixaran de ser-ho.

He dit per activa i per passiva que aquests pressupostos són pressupostos socials. Ho són tant pel que fa a l'assignació del conjunt dels comptes com pel que fa a l'assignació específica de l'increment pressupostari del 22. Destinem tres de cada quatre euros a salut, a educació general, a educació universitària, a drets socials, a habitatge, transport públic i foment de l'ocupació, i n'estem molt orgullosos.

Però el Govern de la Generalitat també té altres responsabilitats, i, al final, els recursos són els que són i hem de prendre decisions responsables, hi insisteixo. Naturalment, no podem deixar d'ocupar-nos de les petites i mitjanes empreses, ni de la igualtat i els feminismes, ni deixar de fer acció climàtica. No ens podem permetre no seguir impulsant la recerca o no fer una aposta decidida per les polítiques digitals i el territori. No ens podem oblidar, com a país, de la gent que viu als pobles, de la gent que viu a les vegueries, dels pagesos, del sector de l'alimentació i la ramaderia,

ni podem renunciar a modernitzar el sistema de justícia o a mantenir uns serveis penitenciaris dignes i orientats a la reinserció.

Un país que s'estima a si mateix i un govern que estima el país no poden deixar de protegir tampoc la seva llengua i el seu fet cultural. Tampoc no ens podem permetre deixar de vetllar per la seguretat dels ciutadans, ni hauríem de renunciar tampoc a projectar-nos portes enfora, a Europa i al món. Encara que els pugui coure a alguns diputats, creguin-me que l'acció exterior ens ajuda a estimular l'activitat d'empreses catalanes i el conjunt de l'economia molt més del que alguns podrien pensar.

Aquestes despeses que acabo d'esmentar potser no tenen la consideració de despeses socials, és veritat, però si vostès pensen que els nostres pressupostos encara no són prou socials, els convido a que ens diguin honestament d'on retallarien. Perquè no n'hi ha prou a reclamar més diners per a habitatge, més diners per a salut, més diners per a polítiques socials o més diners per a educació; fa falta també pensar d'on els hem de treure. I això, sobre d'on hauríem de retallar, curiosament, he de reconèixer que no he trobat ningú en aquesta cambra que m'ho expliqui. (*Aplaudiments.*)

Per si de cas, eh?, el que hem decidit fer és que l'únic departament en el que podria tenir algun sentit alliberar recursos és el d'Economia i Hisenda. I això és exactament el que hem fet, rebaixant el nostre pressupost un 3,4 per cent. Intentarem fer més amb menys per complir la nostra funció. És una funció transversal i de servei a totes les conselleries del Govern.

Permetin-me un apunt més que em sembla important. Si ens deixen –si ens deixen–, aquests pressupostos tiraran endavant, i, si és així, tancarem l'any 2022 amb gairebé trenta mil nous llocs de treball en el conjunt del sector públic. Per cert, en aquest apartat, el vuitanta per cent de les contractacions van a parar a l'àmbit educatiu i a l'àmbit de la salut. Tot plegat representarà un increment de la plantilla de l'11,6 per cent, comparat amb fa dos anys, i un total de 276.000 persones servint a les ciutadanes i ciutadans del país des del sector públic a finals de l'any que ve.

Potser aquesta xifra farà que alguns diputats –segur que no gaires– es remoguin damunt de la cadira. Però, mirin, ja poden calmar-se, perquè aquest Govern creu en la importància del sector públic, com ho creuen la majoria dels governs de països europeus avançats; com creu també que el sector públic pot jugar i ha de jugar un paper protagonista com a motor de transformació de Catalunya a través de les seves inversions. I per això l'any 2022 volem fer l'esforç en inversions més gran que mai s'ha fet per part de la Generalitat. En total, contemplem pràcticament 4.000 milions d'euros d'inversions del conjunt del sector públic, una xifra que representa duplicar les d'aquest any. I els he de dir, diputades i diputats, que, en el cas de Catalunya, governi qui governi, el grau d'execució de les inversions s'acosta força al pressupost inicial.

Fins ara els he parlat de números i de percentatges, d'àmbits d'actuació i de dades macroeconòmiques. Tot seguit els vull parlar de com es materialitzen aquestes xifres, amb quines actuacions concretes projectem invertir els recursos de què disposem.

En salut i pel que fa estrictament a nova inversió..., destinarem a salut 585 milions d'euros a millorar els hospitals i els CAPs i a dotar-los amb més material i equipaments. Aquesta serà la nostra inversió ordinària a salut. Addicionalment, hi destinarem 500 milions d'euros més d'inversió extraordinària per seguir combatent els efectes sanitaris de la pandèmia.

Tot això, malgrat que el Govern de Madrid ha decidit de moment no dotar de fons covid..., com si la pandèmia i els seus efectes s'haguessin d'acabar amb les campanades de Cap d'Any. Caldrà estar atents i veure com el Govern de Madrid executa la partida de fons extraordinaris que, com a conseqüència de l'esmena pre-

sentada a iniciativa de Junts per Catalunya, s'ha incorporat al dictamen de la llei, tot i que em temo que faran mans i mànigues per esquivar aquesta exigència.

Si una cosa ens ha ensenyat la pandèmia és que un sistema de salut fort i ben dotat és bàsic si volem mantenir un estat del benestar capaç de fer front a les necessitats de cada dia de la gent, però també és bàsic si volem que estigui en condicions de respondre amb èxit a les crisis i als desafiaments sanitaris inesperats.

Pel que fa a l'educació, ja saben que tenim la intenció de fer gratuït el tram entre els dos i els tres anys, i que hi destinarem 90 milions d'euros el curs vinent. Aquesta mesura té un impacte social enorme, perquè, encara que se'n beneficiï tota la població, el benefici més gran és per als pares i les mares amb menys recursos. Està demostrat que l'educació infantil amplia les oportunitats que tindran els nens en el futur, i, si és gratuïta, permet que els pares s'organitzin millor i disposin de més facilitats per accedir i mantenir-se en el mercat de treball. Per tant, estic segur que tots els que estem aquí veiem aquesta mesura com un pas endavant en una societat que respecta i que valora l'estat del benestar.

A banda d'això, invertirem 291 milions en mestres i escoles, destinarem 247 milions addicionals a implementar el pla d'educació digital de Catalunya. Una vegada més, aquesta pandèmia ens ha ensenyat que les oportunitats de formació estan del tot relacionades, avui en dia, amb les tecnologies de la informació.

També us vull parlar d'habitatge, un tema, l'habitatge, que ha estat central, com saben, en les negociacions que hem mantingut fins avui. Al marge dels ajustos que es puguin fer durant les properes setmanes, el pressupost tal com el tenim ara ja contempla un esforç molt significatiu en aquest apartat.

Destinarem quasi 400 milions més a ajuts i subvencions per a la rehabilitació d'habitatges. Dedicarem 141 milions a ampliar el parc públic d'habitatges destinat a lloguer social. N'hi afegirem 3.300, bé construint-los nous o bé fent servir la prerrogativa de la Generalitat del dret de tanteig i retracte. I reservarem, a més a més, 100 milions d'euros per ajudar al pagament del lloguer a les persones que tenen més dificultats per fer front a les seves necessitats bàsiques.

Els he parlat de salut, d'educació i d'habitatge, però aquestes actuacions no esgoten, ni molt menys, els esforços destinats a enfortir el benestar dels ciutadans i reforçar serveis públics. En aquest sentit, vull destacar els 356 milions que dedicarem a programes socials per a la infància i per a l'adolescència, i els 400 milions que preveiem dedicar a la renda garantida de ciutadania i als complements de pensions.

Els vull fer, si m'ho permeten, cinc cèntims d'aquest últim programa, la renda garantida de ciutadania i els complements de pensions; permetin-me que m'hi detingui un moment. Com els he dit fa una estona, el Tribunal Constitucional ens ha anul·lat una iniciativa que vàrem aprovar amb el projecte de mesures que acompanyaven la llei de pressupostos del 2020. En concret, l'alça del límit exempt dels 5.550 euros que marca l'Estat fins als 6.105 que vàrem fixar a Catalunya. D'aquesta manera, 205.000 persones –205.000 persones– que a Catalunya tenen un nivell de renda per sota dels 12.450 euros ara hauran de tornar a pagar més impostos. La nostra era una mesura clarament de justícia social, era una mesura que clarament beneficiava les persones més desprotegides.

Com vostès saben, l'indicador de paritat del poder adquisitiu a Catalunya no és el mateix que a Extremadura, que a Galícia o Andalusia. Aquí a Catalunya l'índex de paritat del poder adquisitiu és diferent, és evident i és objectivament així: 5.550 euros, a Catalunya, donen per a molt menys que a qualsevol d'aquests territoris. Per això en el seu moment es va apujar el mínim exempt, perquè els governs del nostre país sempre han demostrat que estan en condicions de fer polítiques més pròximes a la realitat i a les necessitats dels catalans.

La renda garantida de ciutadania i els complements de pensions són un exemple de com les polítiques que es fan des d'aquí són millors que les que es fan des de lluny. Aquest programa atorga als beneficiaris un dret subjectiu. Què vol dir «un dret

subjectiu»? Això vol dir que tothom que estigui en condicions de demanar aquest ajut hi té dret: transfereix una renda mínima o complementa la pensió, perquè el cost de vida a Catalunya no té res a veure amb el cost de la vida a altres llocs.

I els he de dir, senyores diputades i senyors diputats, que hem destinat els recursos suficients perquè aquestes persones no hagin d'estar pendents de si reben o no aquesta prestació. A Catalunya no hi ha llista d'espera per cobrar una renda garantida o un complement de la pensió; no sé si altres administracions poden dir el mateix.

L'any 1954 Josep Pla va viatjar a Nova York, comissionat per la revista *Destino*, per tal d'escriure una sèrie de cròniques de viatges. És conegut que, en arribar a la ciutat i veure els gratacels, el brogit de la gent i l'enllumenat de tots els carrers i edificis, li va preguntar al seu guia: «Escolti, i tot això, qui ho paga?» D'aquesta anècdota del Pla se n'ha fet una mica d'ús i d'abús, però no em puc estar d'afegir-me jo mateix a la llista de persones que l'esmenten. Senyores diputades i diputats: tot això, qui ho paga? Doncs es paga amb la riquesa que generen els catalans i catalanes. Són faves comptades: si no volem estirar més el braç que la màniga, i si volem mantenir el dèficit sota control, hem de generar tants recursos com els que volem destinar a polítiques socials.

Per això un govern responsable –torno a dir-ho: responsable– no pot deixar de banda tot el conjunt d'accions que s'orienten a promoure la generació d'activitat econòmica productiva. I en aquest apartat entra la promoció de la recerca i del desenvolupament, a la que destinarem 213 milions d'euros més que en els darrers pressupostos. O el finançament de les universitats, per a les que el pressupost contempla una dotació de 980 milions.

En la generació de riquesa també hi entra estimular l'emprenedoria, el suport a la indústria i a les empreses i el foment de l'ocupació. Als dos primers apartats hi dedicarem prop de 80 milions d'euros, i a les polítiques d'ocupació, gairebé 250 milions d'euros.

Totes aquestes millores en el nostre estat del benestar, a més, les farem d'una manera sostenible. És a dir, ens ha de preocupar –estic segur que a tots– com les paguem ara, com les paguem avui, però encara ens ha de preocupar més com les pagarem en el futur, i aquesta és la raó per la qual ampliarem amb 119 milions d'euros el pressupost destinat al transport públic, 59 milions dels quals són per avançar, per fi, en els treballs de les línies 9 i 10 del metro de Barcelona. Pensin que, a més del favorable impacte mediambiental immediat que es deriva d'un ús extensiu del transport públic, tota aquesta inversió té un impacte social enorme entre les persones amb menys recursos.

I, també, per garantir la sostenibilitat i el nostre model de societat, i sense ànim de ser exhaustiu, vull destacar els 149 milions d'euros amb què dotarem un fons climàtic i de patrimoni natural, els 121 milions d'euros amb què incrementaran les polítiques d'eficiència energètica i els gairebé 700 milions d'euros que destinarem el cicle de l'aigua.

Encara dins d'aquest capítol, vull fer referència al que contempla el pressupost pel que fa a la protecció de drets fonamentals i a la restitució –i dic «restitució»– del protagonisme que es mereix la cultura.

Permetin-me destacar dues decisions d'aquest Govern de les quals penso que tots ens hem de sentir orgullosos. La primera és la creació del nou Departament d'Igualtat i Feminismes, que disposarà de 92 milions d'euros per promoure polítiques en aquest sentit. I la segona és l'increment de 85 milions d'euros per al Departament de Cultura, que l'any 2022 disposarà de 385 milions en total.

Aquest és un pas endavant important i significatiu en el nostre camí cap al dos per cent del pressupost destinat a cultura. El pressupost de cultura creix un 28,5 per cent, que és el doble del creixement del darrer pressupost, del 2020.

Per tancar aquest capítol d'actuacions, i també la part més tècnica de la meva exposició, vull fer referència a un aspecte que sovint es deixa de banda en els debats

sobre pressupostos, però al que, si m'ho permeten, jo dono molta importància. Em refereixo a la manera com l'Administració es presenta davant dels ciutadans.

En aquest sentit, aquests pressupostos volen aprofundir en tres línies que s'haurien de convertir en els senyals d'identitat de la Generalitat de Catalunya davant de la gent, de la nostra gent.

La primera línia és la qualitat i l'efectivitat que han de caracteritzar la relació de l'Administració amb les persones a les que serveix. I això passa per coses tan senzilles com pagar els nostres proveïdors en un màxim de trenta dies, però també per coses tan complexes com establir un districte administratiu que centri en un espai únic una part important dels serveis de les entitats i dels departaments del sector públic.

La segona línia és l'avaluació i l'anàlisi dels nostres programes i polítiques. En aquest sentit, em felicito que aquests pressupostos contemplin un increment del quaranta-cinc per cent en les aportacions de la Generalitat a Ivàlua, i que el pressupost de l'Idescat creixi quasi un quatre per cent i arribi als 8,3 milions d'euros.

I la tercera línia que ha de caracteritzar la imatge de l'Administració davant dels ciutadans és la voluntat, la determinació de ser implacables amb la persecució del frau fiscal. Mirin, si hi ha uns delictes que a aquest conseller li semblen especialment greus són els delictes que tenen a veure amb els impostos. Per això cada un dels 85 milions d'euros que destinarem a l'Agència Tributària de Catalunya serà, cada un d'ells, un euro ben invertit.

Amb això, senyores diputades i senyors diputats, estic arribant a la part final de la meva intervenció. Durant aquests mesos de disseny i redacció dels comptes, jo mateix i tot l'equip del Departament d'Economia i Hisenda –una part del qual avui m'acompanya aquí, a la tribuna de convidats d'aquest hemicicle, i els vull agrair aquí, des del faristol, tota la feina que han fet durant tots aquests mesos–..., doncs durant tot aquest temps ens hem reunit amb molta gent.

Hem escoltat empresaris, hem escoltat els sindicats, ONGs, alcaldes, les demandes territorials dels pobles, ciutats i vegueries. Hem escoltat també les necessitats de cada consellera i de cada conseller. Amb tots aquests inputs hem fet uns pressupostos dels quals n'estem satisfets. Tenim al davant uns bons pressupostos.

Però, d'altra banda, també he pogut constatar que les necessitats del país i de cadascun dels territoris que el conformen ultrapassen amb escreix els recursos de què disposem. De vegades me n'anava a casa amoïnat, angoixat per tot el que m'explicaven els companys de govern que necessitaven –per als mossos, per a educació, per a sanitat– i perquè no podíem donar-los els recursos que necessiten..., dels recursos de que disposem, com he dit altres vegades, no dels recursos que generem, que són molts més, i ho diré les vegades que calgui. Si una part important de la riquesa que generem com a país no s'evaporés cada dia davant dels nostres ulls, aquests pressupostos serien molt millors. *(Alguns aplaudiments.)*

Són uns bons pressupostos, conselleres i consellers, però també sé perfectament que són insuficients –de fet, crec que ho sabem tots. Però han d'entendre, també, senyores diputades i diputats, que els pressupostos encara seran més insuficients si no s'aproven i ens obliguen a treballar un any més amb els pressupostos prorrogats del 2020.

Vull acabar aquesta compareixença –i, per tant, estar els quaranta-cinc minuts que m'havia proposat– insistint en algunes idees que no m'he cansat de repetir durant els darrers dies.

Estem en una situació en què no ens podem permetre no tenir pressupostos. Des del primer dia hem expressat la nostra vocació per mantenir-nos en les nostres conviccions i promoure l'aprovació d'aquesta llei amb el suport o com a mínim sense l'oposició de les forces que representen la voluntat sobiranista de la majoria dels catalans. Però, tal com he dit en aquest discurs, la política –i també l'aprovació dels pressupostos– reclama no només conviccions, sinó també responsabilitats.

Els hi demano que facin un exercici de reflexió i pensin responsablement què estem o què estan votant vostès avui. Avui votem si l'esmena a la totalitat prospera o no prospera, i si, per tant, aquests pressupostos poden continuar el seu tràmit parlamentari o s'han de retornar al Govern perquè en faci uns de nous.

Si voten l'esmena a la totalitat, estan dient que al projecte que els hi hem presentat no hi ha res que pugui salvar-se. Estan dient, els que votin l'esmena a la totalitat, que aquests pressupostos són tan imperfectes que és millor prorrogar els del 2020 que no pas obrir un període de negociació per millorar-los.

Tots vostès –tots– saben perfectament que això no és així. Saben que són uns bons pressupostos, uns pressupostos que, objectivament, són millors que els que tenim ara. És possible i és legítim que vostès creguin que aquests pressupostos són millorables. Estem disposats a escoltar-los i predisposats a canviar d'opinió. Si vostès ens demostren que hi ha apartats de la llei que es poden millorar, disposem encara del temps suficient per fer-ho. Però, hi insisteixo, si voten l'esmena a la totalitat, estan dient a tots els ciutadans que res del que hi ha en aquest projecte de pressupost es pot salvar. Tots vostès saben perfectament que no és el cas.

Diputades i diputats de la CUP, del PSC, els demano que pensin amb consciència el sentit del seu vot; que el pensin i que ho facin amb consciència. Els demano que suspenguin per un dia les consideracions tàctiques o els interessos de partit i que votin el que creguin que realment és millor en aquests moments per a la ciutadania de Catalunya.

Aquests pressupostos són uns pressupostos verds, feministes, socialment sensibles, orientats a la reactivació de Catalunya i amb instruments per ajudar les empreses i les persones emprenedores a crear riquesa. Sincerament, seria un acte d'irresponsabilitat política privar els ciutadans de l'oportunitat i de recursos per superar la crisi econòmica, sanitària i social que ha significat la pandèmia.

Per tant, si permeten que els pressupostos salvin aquest primer escull, és el propòsit del Govern i d'aquest conseller seguir treballant fins al límit d'esgotar totes les possibilitats per tal que el mes de gener disposem d'una llei que ens permeti, entre totes i tots, reactivar i transformar el nostre país.

Senyores diputades i diputats, moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, conseller. Els recordo que els grups parlamentaris que han presentat esmenes a la totalitat intervindran ara per defensar-les. Ho faran en un temps màxim de trenta minuts cadascun, seguint l'ordre de major a menor. I, en aquest sentit, els faig avinent que el Grup Parlamentari d'En Comú Podem ha retirat la seva esmena a la totalitat.

Un cop feta la defensa de les esmenes, es pot fer un torn en contra per un temps igual, de trenta minuts, o per aquest mateix temps incrementat en quinze minuts més per cada esmena addicional. Si hi ha hagut aquest torn en contra, els grups que han defensat esmenes i els qui s'hi han oposat poden intervenir de nou durant un temps màxim de cinc minuts.

Finalment, intervindran els grups que manifestin la seva posició per un espai de quinze minuts. I, finit el debat, se sotmetran a votació conjuntament totes les esmenes.

Per tant, per fer la defensa de la primera esmena a la totalitat, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Alícia Romero.

(Aplaudiments.)

Alícia Romero Llano

Gràcies, presidenta. Bon dia, president, vicepresident, consellers i conselleres, diputats i diputades. Permetin-me que en primer lloc agraeixi la feina del conseller Giró. Fer uns pressupostos no és fàcil, no és senzill, i més quan és, vostè, la primera

vegada que els fa, ja que no ve de la política, no? I la veritat és que li haig de dir que, sincerament, déu-n'hi-do quina estrena. Vagi prenent-s'ho amb calma, perquè em sembla que això no ha acabat, sinó tot el contrari: acaba de començar.

Tots som conscients del moment difícil que vivim. Seguim immersos en una crisi de la pandèmia de la covid-19 que ha provocat una crisi econòmica i una crisi social. Europa ha reactivat uns mecanismes econòmics sense precedents, i els països europeus s'afanyen a enfortir les seves polítiques de reactivació econòmica i de justícia social. Els pressupostos –és obvi– són l'eina més important, l'eina bàsica, per poder fer front a aquesta situació tan delicada, la més dura que hem patit en les darreres dècades.

Per això ja els socialistes, president, li vam demanar que fes uns pressupostos per a l'any 2021; els del 2020 s'havien dissenyat abans de la pandèmia, i nosaltres creïem que calia fer-los. Tot i així, no ho va fer. De fet, en aquest àmbit tampoc tenen molt bones credencials. En els darrers deu anys han aprovat tan sols quatre pressupostos, portem cinc pròrrogues pressupostàries..., veurem aquests per a l'any 2022.

Que els pressupostos són la llei més important que s'aprova en aquest Parlament, que és l'instrument bàsic d'un govern, ho sap perfectament, vostè, que, a més a més, ha estat conseller d'Economia. I tant és així que vostè, en campanya electoral, com a candidat d'Esquerra Republicana, es va comprometre a presentar, amb l'acord d'investidura, un acord de pressupostos. Tres vegades va venir aquí, tres vegades es va presentar perquè se l'investís president, i en cap d'elles va portar un acord de pressupostos.

Tan sols va portar un acord d'investidura entre la CUP, Junts per Catalunya i Esquerra Republicana; una majoria d'investidura, president, que avui està trencada. Sí, trencada, perquè la CUP, el seu soci prioritari, el soci pel que, a més a més, vostè va apostar en primera persona, li ha fet una esmena a la totalitat als pressupostos, una esmena a la totalitat a les polítiques que ha de fer en els propers temps.

Miri, només han hagut de passar sis mesos perquè tornem a trobar-nos un entrebanc, un gran entrebanc. Semblava que els hi donaven dos anys de coll, dos anys de tranquil·litat per fer polítiques. Doncs no, als sis mesos això ja s'ha vist esquinçat. No podem esperar aquests dos anys de tranquil·litat per veure una moció de confiança, president Aragonès.

I, sincerament, no podem ser ingenus. Crec que vostè no pot ser ingenu. No és la primera vegada que passa això amb la CUP. Ho vam viure, ho vam patir l'any 2016, i aleshores vostè era secretari d'Economia. Vam veure com la CUP, a la votació final, va fer un vot contrari i no vam tenir pressupostos, aquell 2016, i vam haver de prorrogar els del 2015.

I li vull recordar que després sí, el 2017, la CUP els va aprovar, tan sols aquells, els del 2017. De fet, en tots aquests anys de majories independentistes ha aprovat més pressupostos amb els comuns que amb la CUP. Senyora Albiach, era vostè que parlava de la «sociovergència», oi? (*Rialles i aplaudiments.*)

President, ens situa de nou vostè en la incertesa i la inestabilitat, quan tots ens hauríem d'estar esforçant, junts, per fer polítiques que ens permetin aquesta reactivació econòmica i social. Té una majoria d'investidura esquerdada, ja trencada, i creiem que això no és un bon presagi per a la seva presidència. La veritat és que ens recorda molt la situació del 2020, amb un govern trencat, com havia afirmat el president Torra una mica abans de que es convoquessin eleccions.

I sap què ens sorprèn, president? Ens sorprèn que vostè sabia que això podia passar. Evidentment, amb una majoria feble, com la que tenia amb la CUP, vostè podia pensar que això podia passar, i, en canvi, ha improvisat, no ha previst altres escenaris. I, per tant, el que nosaltres li hem de dir és que el que vostè no pot fer és improvisar amb Catalunya i amb la seva gent. I ho ha fet, perquè fins fa cinc dies vostè no es va començar a reunir amb altres grups de la cambra. Fins fa cinc dies, que el nostre president Salvador Illa li va enviar una carta per forçar-lo a asseure's. Fins

aleshores no havia cercat altres majories possibles, cinc dies abans d'aquest debat que avui estem vivint.

I, la veritat, a nosaltres ens sorprèn que no hagi volgut parlar amb el primer grup de la cambra, que és el Grup Socialistes. Entre altres coses, perquè vam fer un oferiment el mes de juny, un oferiment sincer, honest, per intentar cercar el màxim consens possible a uns pressupostos que han de ser de país i no de blocs, que han d'intentar sumar els majors esforços..., perquè?, per sortir d'aquesta crisi econòmica i social. Un esperava, no?, un esperaria que fes això. I, en canvi, vostè, doncs, no ho ha fet, no sabem si per irresponsabilitat o per incapacitat. El cas és que no ho ha fet en totes aquestes setmanes –en tots aquests mesos, fins i tot podríem dir.

Vostè hauria pogut tenir altura de mires i podia haver decidit que tots aquells grups que li havien ofert la mà..., doncs s'hi podia haver assegut i podia haver cercat aquesta suma de diferents grups per aconseguir el màxim consens possible en uns pressupostos. De fet, deia vostè ara fa una estona, que ha sortit a comparèixer: «M'agradarien uns pressupostos de més àmplia majoria.» No és veritat, president Aragonès. No és veritat que vulgui això, perquè nosaltres li hem estès la mà i no s'ha volgut assegurar a dialogar amb nosaltres. Si hagués volgut vostè un pressupost d'àmplia majoria, s'hagués assegut i hagués fugit dels blocs i hagués fugit d'aquest entestament seu de voler mantenir la seva majoria de la investidura sigui com sigui.

Doncs miri, finalment, se li ha trencat, i, finalment, no ha aconseguit una majoria més àmplia, que és el que tots els ciutadans crec que volen en aquests moments, que sumem i no que dividim i ens atrinxerem a les nostres posicions.

I quin escenari ens deixa aquesta situació, president? Perquè aquesta és la pregunta que crec que es poden fer avui molts ciutadans: quin escenari ens deixa vostè? Una majoria trencada, que ens generarà inestabilitat i incerteses durant les properes setmanes i mesos; una inestabilitat que no es mereix Catalunya, i menys en aquests moments que estem vivint. I, per tant, la pregunta és fàcil: què pensa fer, president? Què pensa fer vostè? Amb qui? Quin serà el seu full de ruta a partir d'ara? Quin futur ens espera, als catalans? Aquestes són les preguntes que avui vostè ens hauria de respondre aquí.

Per què el Grup Socialistes i Units per Avançar presentem una esmena a la totalitat? Doncs miri, presentem una esmena a la totalitat perquè no ens agraden aquests pressupostos. Ho hem dit des del primer dia, no són els nostres pressupostos. Nosaltres tenim una alternativa, una alternativa a aquesta visió de país que tenen vostès.

I, per tant, hem presentat esmenes o presentarem esmenes a la totalitat per aquests dos motius: un, perquè no ens agrada; creiem que és un pressupost que no permet la reactivació econòmica, clarament, però, a més a més, que no garanteix els drets de totes aquelles persones que han de sortir d'aquesta crisi en una situació d'igualtat. I, en segon lloc –i ja li hem anat recriminant i li seguirem dient–, per aquesta improvisació, aquesta falta de diàleg, que creiem que no és de rebut en un president en uns moments tan complicats com aquests que estem vivint, començant, justament, la sisena onada, no? Em sembla que no és el que tocava. I, per tant, aquests són dos motius importants per fer la nostra esmena a la totalitat.

Ara entraré una mica més en detall, evidentment, en per què no ens agraden aquests pressupostos i què nosaltres hi canviarem, i, en aquest sentit, quines esmenes probablement presentarem en els propers dies.

Miri, ens va explicar el conseller Giró fa quinze dies, només, eh?, conseller –quinze dies–, no ens han donat gaire temps, eh?... És la vegada, em sembla, que més ràpidament farem una tramitació parlamentària. I està bé, amb l'objectiu de que l'1 de gener tinguem pressupostos, però no oblidem que estem fent..., estem estressant el Parlament de nou, fent lleis a correu, sense que puguin tenir la tranquil·litat que es mereix una llei tan important com la de pressupostos.

I deia vostè que era un pressupost expansiu –ho ha tornat a dir aquesta tarda. Miri, «expansiu» significa «que tendeix a estendre's o a dilatar-se i a ocupar més espai».

Clar, sempre en funció de amb què ho comparem. Miri, el pressupost liquidat del 2020 va ser de 33.371 milions d'euros; és a dir, l'any 2020 vam gastar 33.371 milions d'euros. Bé, quin és el pressupost que vostès ens plantegen per a l'any 2022? L'inicial, evidentment, la proposta: 30.014. És a dir, ens plantegen gastar l'any 2022 menys del que van acabar gastant-se l'any 2020. Per tant, menys recursos, aquest 2022, que el que es van gastar vostès el 2020.

Jo recordo, quan teníem els debats amb l'aleshores vicepresident Aragonès..., deia: «No es pot comparar inicial amb inicial.» No, és veritat, però resulta que, quan un mira l'inicial del 2020..., vam anar incorporar modificacions de crèdits que encara feien augmentar més aquesta xifra. Per tant, hi ha recursos nous aquest 2022 amb relació al 2020 per gastar? No; nous, no. Ho repeteixo, liquidat: 33.371, pressupost inicial de l'any 2022, 30.000. Per tant, no hi han aquests 5.000 milions d'euros nous. I, per tant, jo crec que això s'ha de dir molt clarament.

I d'on venen aquests 5.000 milions d'euros de que vostè parla, que, evidentment, són majors l'any 2020? Doncs majoritàriament –que se n'ha oblidat, conseller Giró– venen de les transferències de l'Estat. Venen de les transferències de l'Estat, sí: del sistema de finançament, venen del pagament... (*remor de veus*) –és molt obvi, però no ho diuen, i està bé dir les coses, no passa res–, del deute que ha de pagar..., que paga l'Estat amb relació a l'infrafinançament dels Mossos, la disposició addicional tercera, l'IVA –un deute que tenia pendent el Govern Rajoy– i un sistema de finançament que augmenta les seves entregues a compte. I de l'altre gran bloc, que és el dels fons europeus.

O sigui, dels 5.000, 2.000 i escaig de transferències de l'Estat, de més –de més–, i els altres 2.100, dels fons europeus. Crec que val la pena que diguem les coses. Per tant, quin és l'esforç de la Generalitat en aquests 5.000 milions? Doncs miri, cap, o molt poc. I aquí utilitzo unes paraules del meu estimat amic diputat David Cid, que just després de la presentació dels pressupostos ja ho va dir: «Esforç de la Generalitat, cap.» Doncs jo els hi recordo.

Miri, el Govern d'Espanya porta uns quants anys prenent unes decisions valentes i ambicioses amb relació a les comunitats autònomes perquè puguin fer front a la situació de la covid. Crec que això és important dir-ho, i també se n'obliden sempre. Espanya ha aprovat un paquet de mesures extraordinàries, de 30.000 milions d'euros, entre l'any 2020 i l'any 2021. Catalunya ha rebut més de 5.000 milions. Llavors, deia el conseller Giró aquesta tarda: «Ens hem endeutat molt poc, el nostre deute... I, en canvi, l'Estat...» Clar, és que l'Estat s'ha endeutat perquè les comunitats autònomes no ho facin. I aquests 30.000 milions d'euros que ha donat a les comunitats autònomes a fons perdut han fet que s'endeuti l'Estat, i no les comunitats autònomes.

I sap d'on li arriba el finançament per pagar el deute, conseller? –que no ho diu, tampoc–: del FLA, del Fons de Liquiditat Autonòmic, en unes condicions molt molt favorables, 11.000 milions d'euros que arriben anualment del FLA al Govern de la Generalitat. Això també valdria la pena que ho digués. I quasi 1.000 milions d'euros, 993, que van venir per a ajuts directes a les empreses. Que li haig de dir, conseller Torrent, que, degut a la mala gestió..., anem per la tercera convocatòria i de moment no hem adjudicat tots els 993 milions, i avui és 22 de novembre.

Bé, demanen vostès fons extraordinaris per a l'any 2022 a l'Estat, conseller Giró. I nosaltres li diem –l'hi diu el president del meu grup i l'hi dic jo també–: sempre ens tindrà al seu costat per demanar més per a Catalunya, sempre, només faltaria; però també li demano que faci el mateix amb els ajuntaments, que el fons extraordinari covid per als ajuntaments l'han eliminat.

I li diré una altra cosa: nosaltres demanem més, però volem saber com es gasten els recursos, perquè més de 5.000 milions són molts, i encara tenim molts dèficits. Per això vam demanar a la Sindicatura de Comptes una anàlisi de com s'havien gastat aquests recursos els anys 2020 i 2021. Esperem rebre-ho, perquè, davant l'exigència de més recursos, també l'exigència de ser eficients en la gestió.

Miri, pel que fa als ingressos del pressupost, el Govern ha proposat –i ho deia vostè des de fa setmanes, conseller– que no modificaria la fiscalitat, no hem d'augmentar la pressió fiscal dels catalans. És veritat que aquest any és un any excepcional –estem encara en pandèmia–, i probablement és una bona decisió.

Ara bé, a nosaltres ens agradaria que féssim una reflexió a fons, global, integral, sobre el nostre sistema fiscal, que el volem més just i més progressiu –fa molt de temps que això ho estem demanant. Som la comunitat autònoma que tenim més impostos propis, que tenim l'IRPF més elevat per a les rendes baixes, que no hem potenciat prou la fiscalitat verda..., és a dir, que tenim molts reptes. I ens agradaria..., miri, igual que ha fet ara el Govern d'Espanya, que ha creat un grup d'experts per analitzar la fiscalitat, doncs també estaria bé que, paral·lelament, ho féssim a Catalunya. Creiem que això és el que tocaria.

I un altre element dels ingressos..., he dit la fiscalitat, i ara li diré el sistema de finançament autonòmic. En aquests moments, moltes comunitats autònomes estan començant a treballar sobre una millora en el sistema de finançament, un nou sistema de finançament caducat des de l'any 2014 –ho està dient Balears, ho està dient València, ho està dient Madrid, ho està dient Galícia–; tothom està fent un debat, tothom té documents seriosos per posar sobre la taula i millorar i negociar el nou sistema de finançament, *menys* Catalunya. De nou, Catalunya no assisteix a les reunions, no participa en aquests debats tan importants.

Miri, jo li dic, conseller –que vostè parlava de quan podria ser la situació millor i quan serà tot fantàstic–..., miri, jo li dic una cosa: jo no sé quan serà la situació..., quan arribarà aquesta situació que vostè demana; el que sí que sé és que vostè ha de negociar i treballar per gestionar millor la realitat. I la realitat és que tenim un sistema de finançament autonòmic caducat que s'ha de fer de nou, i volem que vostès surtin de la síndrome de la cadira buida i hi participin. A més a més, ens ho demanen comunitats autònomes properes: «Necessitem la veu de Catalunya.»

Per tant, si us plau, facin la feina que els hi toca. Siguin responsables en això i participin d'un debat tan important com el del sistema de finançament autonòmic. No deixin que la feina la facin uns altres, fem-la nosaltres. Conseller, president, vagin a les taules on es negocia el nou sistema de finançament autonòmic. Aquesta és la realitat que ens toca gestionar, conseller. Aquesta és la realitat a la que vostè es va incorporar ara fa uns mesos, i, per tant, és la que ens toca gestionar el millor possible.

Per entrar en l'àmbit de les despeses..., no és el nostre pressupost i no ens agrada –això ja ho hem dit–, i ara hi entraré una mica al detall, però, abans, permeti'm que interpelli un moment els grups parlamentaris.

Saben vostès que l'any 2017 es va modificar el Reglament del Parlament. Aquesta modificació ens condiona molt la tasca que fem els grups parlamentaris. En quin sentit? En el sentit que podem fer esmenes al pressupost, però sense moure partides d'un departament a l'altre. Això, què fa? Que els grups estiguem molt limitats, que no puguem reprioritzar.

És a dir, jo no puc dir: «Miri, és que trec de Justícia» –que no ho faria, però ara l'he vist aquí– «per posar a Educació». Això ara no ho puc fer. Ara només puc moure dins de les partides. I posaré l'estimada consellera de Recerca i Universitats com a exemple. Ara jo estic mirant les esmenes, i dic: «Ara què faig? Li trec a un centre de recerca uns calerons per posar-los a una universitat?» És ridícul. No pots fer esmenes dins d'un mateix departament, perquè és molt complicat. El que tocaria és que poguéssim reprioritzar. I aquí sí que interpello els grups parlamentaris perquè puguem fer una reflexió i modificar el Reglament perquè això sigui així, com era abans, eh?, i, per tant, no limitem la capacitat de maniobra dels grups parlamentaris.

Miri... I ho lligo amb un estudi que ha sortit darrerament publicat sobre la qualitat democràtica, un estudi que ha fet crec que l'Institut Ostrom amb un institut de Göteborg. Surt allà que som la comunitat autònoma amb menys qualitat democràtica, la 137 de les 210 regions europees; Catalunya, la dissetena comunitat autònoma

amb menys qualitat democràtica. (*Veus de fons.*) No sé si això s'entén..., costa d'entendre, eh? (*aplaudiments*), senyor Batet... La dissetena. Diu l'estudi que tenim un retiment de comptes molt deficient pel que fa al Parlament, eh?, amb relació al Govern, molt deficient i molt limitat. Doncs miri, això, aquesta modificació del Reglament, potser hi ajudaria. Potser ajudaria, aquesta capacitat dels grups parlamentaris, a incidir més en la política que es fa des del Govern i a poder seguir millor el que vostès desenvolupen.

Entro en l'àmbit de la salut, per nosaltres..., una de les nostres prioritats. Estem enmig d'una pandèmia. Crec que tots devem coincidir en la necessitat de tenir un sistema robust i sòlid. I permetin-me que aprofiti –just que parlem d'això–, el dia després que fa vint-i-un anys que ETA va assassinar Ernest Lluch, perquè des d'aquí, doncs, li fem el nostre petit homenatge. Gràcies a ell avui tenim un sistema de salut universal. Va ser ell qui va dissenyar aquesta llei de salut universal, i gràcies a ell, malgrat les retallades i malgrat les deficiències i les mancances que podem tenir..., un sistema que ha aconseguit resistir aquesta pandèmia de la covid-19. Per tant, que quedi aquí el nostre petit homenatge. (*Aplaudiments.*)

Ara bé, el nostre sistema ha patit estrès; els nostres professionals estan al límit, i augmenten cada dia les desigualtats en el sistema sanitari. Miri, el Departament de Salut és el novè en rebre increment de pressupost –el novè–; per ser una prioritat... Han passat del setze al 16,8 per cent en recursos per a l'atenció primària. Havíem d'anar al vint-i-cinc per cent, senyora Sabater –em sembla que ho van signar amb vostès–; doncs al 16,8 per cent, estem.

Necessitem reforçar la primària, és una evidència. No hem obert encara consultoris, centres d'atenció primària; no hem posat encara especialistes en molts dels nostres CAPs. Hem de reduir les llistes d'espera. La demora en proves diagnòstiques s'ha incrementat un trenta-vuit per cent. Hem d'invertir més en salut mental; no només cal dir-ho, s'hi ha d'invertir de veritat. Hem de fer aflorar aquestes patologies invisibles durant la pandèmia –l'any 2020 s'ha diagnosticat un vint-i-dos per cent menys de càncer.

Escolti'm, tenim molta feina a fer. I, després, s'han de complir els compromisos, president Aragonès. Perquè..., zero euros a l'Hospital de Tortosa, zero euros a l'Hospital Trueta, zero euros a l'Hospital de Calella i zero euros a l'Hospital del Vendrell. (*Alguns aplaudiments.*) No pot ser. Hem de posar recursos en allò que ens hi hem compromès. En alguns d'aquests hospitals, compromesos en campanya electoral. No dic més.

Miri, si no fan això, si no fan aquestes coses que estem dient i augmentem els recursos en salut, expulsarem ciutadans del sistema i generarem dues velocitats: aquells que es poden pagar una mútua –que, per cert, creixen exponencialment a Catalunya– i aquells qui no ho poden fer.

Polítiques socials i educatives, és a dir, no deixar ningú enrere. D'això es tracta: de no deixar ningú enrere. Doncs miri, des del punt de vista social, algunes dades de context que fan realment esfereir. Taxa de població en risc de pobresa o d'exclusió social: 26,3, la més alta des de l'existència d'aquest indicador –2013. Déu-n'hi-do: 26,3. Taxa de menors de divuit anys en risc de pobresa o d'exclusió social: 35,9 per cent, la més alta també des del 2013. Privació material severa: 6,2, la més alta d'Espanya. Habitatges amb problemes d'humitats, manca de llum i contaminació: 38,6 –ha pujat un catorze per cent.

Sincerament, aquestes dades ens haurien d'averkonyir, a tots els que estem aquí. Són espantoses –són espantoses–, unes xifres d'aquest tipus. No pot ser que vostès portin uns quants anys governant i no hàgim sigut capaços de capgirar aquestes dades; al contrari, segueixen creixent i segueixen augmentant. I seguim sent els pitjors de tot Espanya, amb aquestes dades de desigualtat, que ens haurien d'averkonyir a tots.

I si mirem el pressupost i diem: «Bé, a veure si aquestes dades milloren, a veure si aquestes dades es poden capgirar amb el pressupost del 2022, el més expansiu, que diu el conseller Giró»... Doncs miri, el pressupost de protecció social és menor aquest 2022 que el que vam gastar el 2020. Per cert, no hi ha aquell pla de xoc social dels 700 milions d'euros que vostè va prometre, president Aragonès –no hi ha aquell pla de xoc social.

Es retallen 35 milions d'euros a la renda garantida de ciutadania. Vam acabar amb 427 milions, el liquidat del 2020, i en retallen 35. No sembla que la situació estigui millorant, segons el que diuen aquestes dades. Per tant, el dret subjectiu probablement creixi, i no al revés, que no estem en un moment, justament, de resoldre ni de sortir de cap crisi social.

Escolti'm, la situació és greu. En l'àmbit educatiu... La pandèmia ha incrementat també desigualtats en l'àmbit educatiu –en l'àmbit sanitari ja ho deia abans. Miri, som una de les regions d'Europa amb més segregació escolar. El nostre abandonament prematur està al divuit per cent, el nostre nivell formatiu és el més baix d'Europa. És a dir, unes dades que també ens haurien d'avergonyar en un país com Catalunya. I, davant d'aquestes dades, vostès dediquen a educació només el 2,77 del seu pressupost, molt lluny del sis per cent que marca la llei d'educació de Catalunya –molt lluny.

Miri, capítol 1, perquè abans el conseller Giró deia: «Amb capítol 1 augmentem...» Miri, capítol 1 –molt petit, eh?, l'augment–: 952 dotacions. Clar, vist així, no?, 952, si no les compares amb res, sembla molt. Per a 5.470 centres –per a 5.470 centres–, que correspon –que m'ha fet molt bé les dades la meva companya Esther Niubó– a 0,17 per a cada escola o institut –0,17–, és a dir, una dada molt insuficient, un augment molt insuficient del capítol 1.

Tenim en aquests moments molts problemes amb la segregació escolar, amb l'escola inclusiva, i vostès no hi posen prou dotacions de professionals. Ni en l'àmbit de l'FP, que era una altra de les mancances d'aquest Govern: 22.000 places han quedat..., vint-i-dos famílies s'han quedat sense plaça. Home, hi podrien haver fet un esforç una mica més gran, en la formació professional. Doncs tampoc.

I deixi'm que m'aturi un moment en l'anglès, que en vam tenir un debat fa poc en aquest Parlament. Tampoc, eh?, cap augment en recursos per millorar la competitivitat dels nostres estudiants en anglès –cap. Cap a l'educació obligatòria: ni a la infantil, ni a la primària, ni a la secundària. Però, com que ja no els obliguem a tenir un nivell B2 quan arriben a la universitat, doncs no passa res. No millorem la capacitat de l'anglès, i, per tant, la seva competitivitat un cop hagin d'entrar en el mercat laboral.

Per tant, vostès no garanteixen –no garanteixen– els drets dels ciutadans ni que tothom pugui sortir d'aquesta crisi amb les mateixes oportunitats.

Reactivació econòmica. Si entrem aquí, la decepció és important, també. Mirin, jo crec que la pandèmia ens ha deixat unes quantes lliçons; entre altres, que hem d'aconseguir recuperar teixit industrial per ser més autònoms, per no dependre tant de mercats exteriors. Ho hem vist. Ho sap, el nostre president de grup, Salvador Illa, com hem patit, perquè no hem pogut fabricar a Catalunya, a Espanya, mascaretes, respiradors... Hem de recuperar indústria potent, resilient. I per això cal que apostem clarament pel coneixement, per la innovació i la tecnologia.

Però, quan un mira el pressupost, veu que el pressupost d'indústria, conseller Torrent, és de 49 milions d'euros, el mateix pressupost dels darrers anys. L'any 2010 estàvem en 165 milions d'euros. Estan vostès treballant, debatent el pla nacional per a la indústria; i què els hi proposaran, als agents socials i econòmics? El mateix pressupost que l'any passat i que l'anterior i que l'anterior? Home, en aquests moments un pensaria que el que toca és, com a mínim, duplicar aquesta xifra –com a mínim– per realment posar-hi recursos, aquí, perquè cada dia estem veient, per desgràcia, com tanquen empreses.

Ara hem sabut, fa uns dies, la deslocalització de l'empresa Mahle a Vilanova i la Geltrú; 350 famílies que aniran a l'atur. Es deslocalitza. No és que tanqui; es deslocalitza, perquè no podem competir per sots. Hem de competir en innovació, en tecnologia, en coneixement. Si no apostem per això, no ens en sortirem. Hi aposten, vostès? Doncs no. Perquè és veritat que augmenta el pressupost en universitats i recerca –no complint el que diu el pla nacional per a la societat del coneixement...–, però, per exemple, no hi ha una aposta clara per la innovació, no hi és. I hem de localitzar el nostre coneixement perquè es converteixi en riquesa i en llocs de treball, i no ho fem.

I, per tant, nosaltres diem: home, potser menys plans i més polítiques. Perquè pla nacional per a la societat del coneixement, pla nacional per a la indústria, pla del sector de l'automoció –que també el vam presentar fa uns anys–..., i, escoltin, empreses auxiliars com Mahle acaben tancant. Per tant, menys plans, més polítiques i més recursos.

I un apunt del turisme, que sempre és un tema polèmic en aquest Parlament. Miri, el turisme també el reduïxen, al pressupost, en 15 milions d'euros: passa de 60 a 45 milions d'euros. Doncs bé, tenint en compte com ha patit el turisme, i que segurament hem de fer una reflexió important per com s'adapta als nous temps, no a aquesta crisi de la pandèmia, sinó als nous reptes globals que tenim per davant, doncs no sembla molt raonable, que reduïm el pressupost per al sector del turisme.

I, per últim, la descarbonització, que és una oportunitat per a l'impuls econòmic –i que ho diem, i que en som conscients–, però malauradament no sembla que sigui un vector estratègic en aquesta proposta de pressupostos. I, de nou, oportunitat perduda.

La Unió Europea estableix que els pressupostos han de tenir una perspectiva climàtica del trenta per cent. Catalunya hauria de multiplicar per deu el pressupost que ens presenten –per deu– per assolir aquest objectiu. Tenim 1.270 megawatts, n'hauríem de tenir dotze mil; és a dir..., per deu. Evidentment, sembla clar que no hi arribarem, aquí.

I, després, tenim un decret llei, saben vostès, d'impuls de les renovables, que ja els hi han demanat les patronals i el sector que el tramiti com a projecte de llei per poder-lo millorar, perquè, si no, Catalunya està condemnada a ser a la cua de les renovables no només d'Espanya, sinó d'Europa. I, per tant, en això, o realment fem una aposta forta amb la planificació i amb el treball que calgui, o, sincerament, no ens en sortirem.

I l'última: la reactivació econòmica. No mercadegin amb projectes que milloren la generació de riquesa i llocs de treball al territori, per millorar la cohesió territorial i per millorar, també, el nostre desenvolupament més enllà de l'àrea metropolitana. I ho diem amb relació al Circuit de Catalunya, els Jocs d'hivern, el Centre Recreatiu i Turístic de Vila-Seca i Salou... En fi, esperem que no mercadegin amb els llocs de treball, tan importants per a Catalunya.

President, és cert –ho deia vostè l'altre dia–, no coincidim en el model de país, és obvi; però el més greu és que no sabem quin és el seu model.

I, per acabar, el pacte agònic per salvar aquest pressupost, president, constata l'obertura d'un nou escenari polític a Catalunya. La ruptura latent al si del Govern es fa manifesta. L'acord improvisat, d'última hora, envia a la paperera de la història –que ja comença a estar molt plena– la majoria de la investidura. La situació actual, president, no ens convida a l'optimisme. Amb vostès aquest sis mesos ens han portat desgovern, inestabilitat, tacticisme polític de mirada curta i fins i tot miopia, diria jo. I això, sincerament, ens preocupa i ens entristeix, i molt, l'hi diem sincerament. Es fa molt difícil, eh?, pronosticar què pot passar en els propers mesos, i hem deixat algunes preguntes a l'aire, però allò que comença malament, malament acaba.

Davant això, també l'hi: l'actitud del primer grup de la cambra, en nom del que avui parlo, es mantindrà inalterable, perquè el país, mancat d'un govern que no està

a l'alçada, necessita ara més que mai una alternativa; una alternativa que proporcioni a Catalunya bon govern, estabilitat, unitat i mirada llarga.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Seguidament, i en nom del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el senyor Antonio Gallego.

Antonio Gallego Burgos

Muchas gracias, presidenta. *Conseller, consellers*, diputados... Estos no son los presupuestos que necesita Cataluña. Ni serán eficaces, ni están diseñados con equilibrio, ni realismo, ni sentido común. Es un documento Frankenstein para satisfacer a los comunistas y a los antisistema de la CUP.

Hoy hemos vuelto a constatar que los padres de estos presupuestos son unos señores que ni apuestan por respetar el orden constitucional ni apuestan por la seguridad jurídica ni por la estabilidad política. Así es imposible contribuir a la recuperación económica, atraer nuevas inversiones y mantener a las empresas con sede en Cataluña. Son la plasmación económica de un proyecto político sin rumbo y que pone en el centro de sus prioridades la idea de romper España, una vergonzante amnistía y la autodeterminación.

El Gobierno catalán hace todo lo que puede para seguir sembrando incertidumbre, conflicto e inseguridad desde la máxima deslealtad institucional a España. Es una contradicción en sus términos decir que están por la recuperación económica mientras siguen agitando la estelada, el conflicto territorial, y siguen prometiendo viajes a una Ítaca inexistente. Señor *conseller*, la economía exige certidumbre y un marco político estable, todo lo contrario de lo que ustedes hacen cuando levantan el puño al grito de república e independencia.

Pero es que, además, son unos presupuestos diseñados, en origen, para satisfacer el caos, la desobediencia y la filosofía del decrecimiento que les exigía la CUP. Es un insoportable disparate que la política económica de la Generalitat lleve seis años dependiendo de un partido anticapitalista y antisistema como la CUP. Como han podido comprobar en primera persona este fin de semana, teníamos razón los que les decíamos que era una peligrosa, temeraria, insostenible y masoquista irresponsabilidad estar en manos de aquellos que quieren destruir el sistema desde el sistema justo en un momento tan decisivo para nuestra historia.

Y es también muy preocupante que la mitad del Gobierno, Junts, siga intentando apuntalar la política del Govern apoyándose en la CUP, formación encantada con el «cuanto peor, mejor». De verdad, háganselo mirar.

Es que es muy grave, con una enmienda a la totalidad encima de la mesa, que no hayan sido capaces de descartar automática y rotundamente a la CUP como socio de referencia a medio plazo en el Govern. Ustedes siguen intentando serles simpáticos para jugar con ellos a lo largo de los próximos meses.

Señor *conseller*, la gente que madruga no entiende que la economía catalana dependa de gente que aspira a echar abajo las bases del sistema y de nuestra economía. La gente alucina con que se pasen el día mendigando el apoyo de un grupo político antitodo, que, encima, les da calabazas y se ríe de ustedes.

El resumen de su gran apuesta *cupaire* ha sido: suplican hasta el último minuto su apoyo; como sale mal, se echan de urgencia en brazos de los comunistas, que los chantajean con los presupuestos del Estado y del Ayuntamiento de Barcelona; el PSC sigue llorando desconsolado porque no participa de este lamentable esperpento; Junts entra en cólera; los socios del Gobierno se apuñalan con luz y taquígrafos para la estupefacción de cualquier ciudadano con un mínimo de sentido común, y en Cataluña sigue el vodevil sin saber qué han pactado con los podemitas.

Lamentable, la imagen que están dando, señor *conseller*. Qué poca seriedad... Qué poco ha durado la legislatura del *52 per cent*; es que ni seis meses, ha durado la superlegislatura del *52 per cent*. Ni un solo presupuesto juntos, han sido capaces de aprobar.

Son ustedes la viva imagen del desorden, la improvisación y el infantilismo político. Entre el *show* de los presupuestos que hemos visto estos días y el sainete que montaron con la ampliación del aeropuerto, ya se han doctorado en insensatez política. Son ustedes, señor *conseller*, unos chapuceros de tomo y lomo. La negociación de estos presupuestos ha sido de patio de colegio, un auténtico esperpento. Vaya circo, señores; vaya circo que han montado. (*Alguns aplaudiments.*)

Después de hablar del quién y del cómo, hablaré del qué. Además de ser unas cuentas elaboradas para satisfacer a la extrema izquierda separatista, estas se fundamentan en la mentira. Se basan en un cuadro macroeconómico demasiado optimista, que omite demasiados síntomas preocupantes de la economía catalana. Están diseñadas para hacer permanecer en el poder a un gobierno incompetente y dividido desde el minuto uno de legislatura. Intentan generar unas expectativas de un espectacular rebrote económico, que no se producirá, tras la mayor caída del PIB en Europa en el año 20.

Las variables macro que presentan no recogen con precisión el impacto que tendrá sobre la economía el desabastecimiento de materias primas y de bienes intermedios, el brutal incremento del precio de la energía, las tensiones inflacionistas, la ralentización del crédito o posibles subidas de tipos de interés. En el documento dan por hecho que nos moveremos el año que viene en torno al 2 por ciento. Es una apuesta tremendamente optimista. Hoy estamos en el 5,2. Cada vez más especialistas y más analistas están diciendo que esto se puede consolidar a lo largo de los próximos meses. Si eso es así, desde luego, las cuentas, sus previsiones, se caerán, se caerán por sí solas.

Sobre el crecimiento económico, también dos reflexiones: no es cierto, como viene usted diciéndonos durante las últimas semanas, que Cataluña ha venido creciendo por encima de la media española desde el año 17, porque no es el caso –por lo tanto, ahí debe ajustar, señor *conseller*.

Y, en segundo lugar, dice que creceremos al 6,4. Bueno, en fin, esto venimos denunciándolo desde hace días, ¿no?; esta previsión está fuera de toda realidad. Todas las previsiones de los analistas se están corrigiendo a la baja. Lo hizo Bruselas la semana pasada, para la economía española; enfriaba las perspectivas y las llevaba al 5,5. Y eso sin contar que se vuelva a complicar el período pandémico.

Señor *conseller*, si tienen razón Bruselas y otros analistas, que están rebajando las perspectivas de crecimiento de la economía española y, por tanto, catalana, se le va a caer la recaudación, van a aumentar los gastos, se van a activar los desestabilizadores automáticos, va a incrementar el déficit público y, por tanto, la deuda, con lo cual se les caen todos los objetivos que ustedes plantean en estos presupuestos.

Tampoco aprovechan, desde nuestro punto de vista, los fondos europeos y esta inyección de más de 2.000 millones de euros para tratar de reducir sustancialmente la deuda pública con recursos propios, ¿no? Partimos del 37,1 actual de deuda PIB. Somos actualmente la comunidad autónoma de España con más deuda pública. Según el Banco de España, los últimos datos publicados, los del segundo trimestre, son de 81.862 millones, más 1.000..., casi 1.500 millones que deben las empresas públicas de la Generalitat. También estamos en el pódium con relación al PIB, al peso de la deuda en términos relativos, 37,1, como decía antes, y somos la segunda en términos relativos.

Francamente, no es creíble ese objetivo que plantean ustedes, de bajar al 33,3, con lo que nos han planteado en estos presupuestos. La Generalitat de Catalunya sigue sin poder financiarse en los mercados y necesita ayuda del «malvado» Gobierno de España para refinanciar su deuda y su déficit. Lo llegan a poner por escrito en el

proyecto de presupuestos; dice: «Amb la situació actual dels mercats financers no és possible formalitzar noves operacions per import suficient per atendre els venciments de deute i finançar el dèficit. Per tant, és imprescindible la col·laboració de l'Estat per obtenir aquests fons mitjançant el fons de finançament de comunitats autònomes.»

Es decir, Cataluña por sí sola no se puede financiar. Lo que no tiene..., debe ser el único caso de la historia reciente, en fin, que yo conozca, y si hay otro, pues, estaría bien que me lo dijera..., debe ser el único caso en el que el autodenominado «pueblo oprimido» es financiado por el pueblo opresor. Es una cosa muy rara, ¿no?, la que ocurre en Cataluña.

Sobre el déficit público, desde que hay estadísticas Cataluña cierra con déficit siempre, sistemáticamente. Es decir, nos entran ingresos multimillonarios de Europa, también por parte del Estado, y ustedes siguen planteando ese 0,6 de déficit, esos 1.487 millones de déficit, con el que quiere cerrar el próximo ejercicio presupuestario. Yo le quería preguntar: ¿tienen alergia al superávit presupuestario, al equilibrio presupuestario? Siempre tenemos que acabar con nuevo déficit, que acaba convirtiéndose en deuda y que acaba convirtiéndose en unos gastos financieros, unos intereses que son una auténtica barbaridad. ¿No se da cuenta de que pagar 1.000 millones al año en gastos financieros, entre el conjunto de la Generalitat y las empresas públicas, es una auténtica barbaridad, y de que con esos 1.000 millones de euros se pueden hacer muchísimas cosas? Vayan tomándose en serio la posibilidad de ir amortizando deuda, como hace cualquier administración sensata y razonable.

También... Bueno, en fin, ya hablamos el otro día de esta cuestión, ¿no? Hablaba de que..., en fin, lo de siempre. Usted ha empezado su discurso... «Claro, si fuéramos independientes, pues, en fin, tendríamos aquí un montón de cosas: mucho más dinero, más infraestructuras..., en fin, más recursos.» Bueno, en fin, esto son teorías, ¿no?; son teorías y, además, muy poco serias y muy poco contrastadas.

Ya le dije el otro día, señor Giró..., ya le recordé el estudio de infraestructuras del transporte que realizó la Airef recientemente, donde deja meridianamente claro que Cataluña fue la región de España que más inversión bruta nominal había absorbido en el período 85-18, con un 15,8 por ciento. También hablaba el informe de la inversión media por habitante, que también..., se presenta Cataluña por encima de la media, ¿eh? Y somos la comunidad autónoma que concentra, también, más *stock* neto de infraestructuras, con un diecisiete por ciento.

Tampoco tiene sentido, señor Giró, que usted esté continuamente con la cantinela esta de «España nos roba», y, en fin, el agujero este de la financiación autonómica. Hace años ustedes se inventaron esa cifra de 16.000 millones de euros, que la calcularon con los datos del 14, teniendo en cuenta los datos del 11 y solamente teniendo en cuenta uno de los cuatro posibles métodos para calcular ese presunto déficit, el de flujo monetario neutralizado. Y ustedes ahora..., pues, bueno, ahora lo han elevado, del 16 lo han llevado al 20, a 21.000 millones de euros. Es decir, supongo que el año que viene hablarán de 23.000 millones.

En fin, como la política marca de la casa es estar continuamente generando victimismo y quejándose porque España –esa España que, insisto, como decía antes, es la que te está financiando, ¿eh?– te maltrata, pues, ustedes seguirán con esa cantinela. Desde nuestro punto de vista no tiene ningún rigor económico, es una sandez y solo sirve para generar crispación, bronca y victimismo separatista marca de la casa.

Nosotros, desde VOX, pensamos que estos presupuestos tampoco ayudarán a revertir la caída relativa de la inversión extranjera y a mitigar el imparable deterioro del sector empresarial en Cataluña. No vemos en estos presupuestos una apuesta clara y seria por reindustrializar Cataluña. La decadencia económica es un hecho, y que el Gobierno no lidera nada, también.

Algunos datos. Ya sé que no le gusta que se los recordemos, pero está bien, de vez en cuando, porque usted omite todos aquellos datos que le resultan antipáticos o que no cuadran con su relato de las cosas.

Desde el 1 de octubre del 17 se han largado de Cataluña 6.682 empresas, muchas de ellas cotizadas, como la suya, a la que usted representaba, y la semana pasada nos enteramos que fue usted, precisamente, la persona que firmó la petición de que «la Caixa» se pudiera ir de Cataluña. En lo que llevamos de año 2021, se han ido 741 empresas. Es un proceso de empobrecimiento constante.

Con el *procés*, cayó el peso de Cataluña sobre el total de España en captación de inversión extranjera. Seguimos muy lejos de aquel treinta por ciento del 2016. En 2020 la inversión extranjera cayó en Cataluña un 22,7 por ciento. En los seis primeros meses del año solo acaparamos el diecinueve por ciento de la inversión extranjera. No me puede decir que están haciendo las cosas bien. Es que no tiene sentido, porque los datos ponen de manifiesto, en fin, que hay muchas lagunas y muchos elementos a corregir, si quieren ustedes presentarse como unos gobernantes que están haciendo una política económica seria.

Y así es muy difícil crear empleo. Según la última EPA, estamos hablando de 426.000 parados. Es verdad que va bajando, afortunadamente; claro, no estamos en el pico de la pandemia, pero es que las tasas de desempleo juvenil, del paro estructural y del paro de larga duración son extraordinarias, todavía.

No podemos conformarnos con tener 400.000 parados y decir que lo estamos haciendo bien. En este punto, yo creo que peca usted, ahí, de autocomplacencia, y creo que no toca. Y creo que se tenían que impulsar políticas, en materia de empleo, mucho más potentes. Eso es lo que va a defender VOX a través del debate parlamentario y a través de las enmiendas que presentará estos días.

También habla..., en fin, es que esto es alucinante... He leído esta mañana –y, si no, usted me corrige– que ha pactado estos presupuestos con Podemos. Que Podemos le ha pedido dos o tres impuestos más y que... Y usted creo que no ha hecho referencia, pero, bueno, me enterado por *La Vanguardia* –así es la política catalana, se entera uno de las cosas, a veces, por la prensa... ¿Va a haber más impuestos o no va a haber más impuestos? ¿Eso rompe su promesa, la que usted hizo, de «no van a aumentar los impuestos con este presupuesto», «no va a aumentar la presión fiscal»?

¿No se da cuenta de que ya tenemos suficiente presión fiscal? ¿De que ya tenemos más de quince impuestos propios, más todos estos que acaba de pactar esta mañana, entre cortado y cortado, en un bar, mientras negocia este presupuesto –dos o tres impuestos más que hasta antes de ayer usted consideraba que eran absolutamente inútiles y que no ayudaban, precisamente, a la recuperación? Queríamos saber eso –queríamos saber eso–, si no es suficiente que el Instituto de Estudios Económicos siga situando a Cataluña a la cabeza en presión fiscal normativa en España, que quieren más.

¿Consideran lógico que presuman, encima, de que van a ingresar 588 millones más, como si fuera un gran logro, a costa de los ciudadanos y de las empresas en Cataluña? ¿No se dan cuenta de que esto no lo hace ningún gobierno en el mundo, esto de presumir de que «te voy a crear más impuestos, te voy a recaudar más y te voy a esquilmar más el bolsillo»? Eso no lo hace nadie más que un gobernante en Cataluña.

¿Es cierto lo que dice el proyecto de presupuestos, de que van a ingresar 160 millones por el impuesto de emisiones de CO₂, como han puesto? Porque en la liquidación del presupuesto estamos trabajando..., estamos viendo que está en torno a 60. ¿Es que se han inventado «cien kilos», 100 millones, en el apartado de ingresos? Es una cosa que me gustaría aclarar. Igual que también se han inventado los 500 millones famosos, que dicen que «el Gobierno de España algún día me los dará, pero a lo mejor no me los da, y tal», pero, en cualquier caso, vamos a incrementar en 500 millones de euros también los presupuestos, ¿no? En fin...

O lo que se va a recibir por la compensación de los Mossos d'Esquadra, que incluso la propia Airef le está diciendo: «Pongo en duda que el Gobierno catalán reciba ese dinero.» Y lo ponen por escrito, y si quiere se lo enseño.

Señor Giró, debería entrarles en la cabeza que masacrar a impuestos a familias y a empresas tiene consecuencias terribles para la prosperidad económica: reducen nuestra competitividad, las tasas de ahorro, nuestras bases imponibles y la inversión empresarial. Su voracidad fiscal favorece la deslocalización de empresas, el talento y el empleo; el infierno fiscal separatista en plena crisis social, sanitaria y política siembra más paro, miseria, pobreza, deuda, destrucción de empresas y declive.

Nos parece francamente, en fin, preocupante que... Usted ha hecho una referencia, ¿no?, en su discurso de hace unos minutos. Usted no tiene muy presente, ¿eh?, el principio de «una administración, una competencia». Nosotros aprovechamos este debate presupuestario para recordarle que hay que impulsar un marco administrativo y jurídico más simple, más ágil, y reducir burocracia para también contribuir a la unidad de mercado. No se trata de gastar por gastar –entonces aparece esta competición de a ver quién gasta más–, sino de gastar mejor. No hay racionalidad en sus planteamientos; poner 1 millón en Ivàlua, pues..., francamente, no te hace cambiar el modelo, ¿no? Y apostar sin complejos, ¿no?, por la colaboración público-privada.

Quiero decirle otra cosa. Obligue o no obligue Madrid –porque siempre estamos en estos términos–, pensamos que es bueno cumplir con la regla de gasto. Pensamos –y es obvio, por las cifras que nos presentan– que ustedes no lo hacen, ¿eh? Nosotros no somos favorables a permitir que el gasto público crezca por encima de la tasa de referencia del crecimiento del PIB a medio plazo, y salta a la vista que a ustedes esto, pues, les da igual. Ustedes están disparando el gasto estructural con ingresos coyunturales, y eso es peligroso. Eso es peligroso para la estabilidad financiera de la Generalitat a medio largo plazo. Eso compromete los servicios públicos que recibiremos los catalanes de aquí a cuatro, cinco, diez o veinte años. Hay que ser mucho más serio con la responsabilidad y con las finanzas públicas.

Ustedes siguen incrementando y aumentando el gasto político. No eliminan estructuras de estado –o «chiringuitos», como se suele denominar comúnmente– que siguen fomentando la división y el odio entre catalanes. Y no solo eso, sino que, encima, crean dieciséis chiringuitos más y así lo ponen en su memoria. Seguimos liderando el número de entes paragubernamentales en España, sufrimos los políticos que más ganan de España, con el Gobierno con más consejerías de España, y siguen destinando cientos de millones a adoctrinamiento y a alimentar la hispanofobia.

Para VOX, mientras ustedes mantengan esta elefantíaseca industria política, cualquier impuesto que cobren es un abuso, una inmoralidad y un atraco, por muy sostenible que sea. Son unos presupuestos más orientados a cumplir con la agenda 2030 que para abordar los principales problemas de los catalanes.

Están más preocupados por satisfacer a los nuevos capos de los *lobbies* feministas y «ecolojetas» que por ayudar a las familias que peor lo están pasando. (*Aplaudiments.*) No es casualidad que los departamentos que más crezcan en términos porcentuales sean el de Feminismos –un noventa y nueve por ciento– y el de Acción Climática –que crece un treinta y cuatro. Por cierto, nos parece una solemne estupidez presentar presupuestos con perspectiva de género, perspectiva «ecosuperguay». (*Aplaudiments.*)

Señor Giró, hasta la propaganda tiene límite, que es el sentido de la realidad. VOX no se resigna a que nuestros conciudadanos vivan peor en aras de un bien supremo como es la lucha contra el cambio climático o la quimérica independencia, distancia infinita con la filosofía del decrecimiento. Viven ajenos a la realidad.

Le daré algunos datos, algunas referencias. Nos parece asombroso que destinen seis veces más a recursos de dotación de fondos climáticos para evitar ese inminente apocalipsis de la humanidad que ustedes se inventan que a programas de soporte de los emprendedores. Nos parece fuera de toda lógica que destinen 465 millones a

acciones orientadas a mitigar el cambio climático sabiendo que el 34,4 por ciento de la población vive sin poder hacer frente a gastos imprevistos.

Es muy difícil de entender que destinen 92 millones de euros a chiringuitos de género habiendo más de 73.000 personas esperando a que se les reconozca la dependencia. Mantenemos los innecesarios consejos comarcales –que nos cuestan más de 600 millones de euros– y las millonarias subvenciones a los sindicatos mientras seguimos siendo la región con más pacientes en las listas de espera sanitarias. Nunca encuentran recursos para ayudar a los enfermos de ELA, pero sí para mantener las pensiones de los expresidentes.

Mantienen 243 millones de gasto para mantener TV3 mientras 17.500 ancianos siguen a la espera de una residencia geriátrica. Destinan cientos de millones a reescribir la historia mientras los bancos de alimentos no dan abasto. No se entiende que gasten casi 40 millones de euros en propaganda política en sus medios afines mientras la tasa de riesgo de pobreza está en el 26,3 por ciento.

Nosotros no podemos apoyar unos presupuestos que destinan 28 millones y medio a internacionalizar el desafío separatista a través de una consejería como la de *Afers Exteriors* –que, desde nuestro punto de vista, debería ser automáticamente eliminada– mientras noventa mil catalanes siguen inscritos en las listas de espera de viviendas de protección oficial.

Hay que entender cuáles son las verdaderas prioridades de los catalanes. Es una vergüenza, señor Giró, que sigan dilapidando el dinero público en Diplocat y en sus dieciocho embajaditas mientras más de veinte mil niños estudian en barracones.

Es alucinante que destinen 5 millones a doblar películas al catalán o 47 a «normalizarnos» políticamente y lingüísticamente mientras hay en Cataluña 105.000 familias sin perceptores de ingresos. Entristece que gasten miles y miles de euros en lanzar satélites al espacio mientras miles de catalanes no se atreven a encender la calefacción.

No es normal que destinen 42 millones de euros a pagar a más de quinientos altos cargos de confianza puestos a dedo mientras Cataluña siga encabezando todos los *rankings* de inseguridad y de delincuencia. Es un despropósito que destinen más de 50 millones de euros a tutelados y extutelados, cuya mayoría de solicitantes son menas de origen magrebí, y solo 34 millones a políticas generales de juventud.

Es un disparate que destinen 39,3 millones de euros a ayudar a países en desarrollo mientras miles de catalanes, según sus propios datos, sufren malnutrición. (*Aplaudiments*.) Nos parece asombroso que solo destinen 49 millones en ayudas directas a programas de soporte a la industria, como decía antes la portavoz del Grupo Socialistas, mientras destinan 92 millones a la consejería de Feminismos.

Es que estas son sus prioridades. Es que se han vuelto a olvidar de apoyar la natalidad, de las familias numerosas, de acciones de verdad de calado para mitigar el invierno demográfico que sufre Cataluña y los problemas de la Cataluña vaciada. Se han olvidado de nuestros agricultores, de nuestros ganaderos. Siguen sin hacer una apuesta seria por avanzar en la salud mental, en la bucodental, y por aumentar las plazas residenciales sociosanitarias para enfermos de Alzheimer.

Se echa en falta más ambición presupuestaria en los programas de rehabilitación de barrios y núcleos históricos de muchos pueblos de Cataluña. Tan solo invierten 20 millones de euros para este cometido, y, francamente, esto es una miseria, atendiendo al altísimo grado de degradación de muchos de ellos. Siguen sin..., dejan de atender las necesidades de financiación de los ayuntamientos.

Es lamentable que solo destinen 125 millones en ayudas directas al turismo o 126 para el comercio, sectores tremendamente debilitados desde la pandemia.

Nos afecta también –es que hay tantas partidas en las que hay una escasa dotación–..., nos apena que se quede corto el incremento presupuestario para fortalecer la formación profesional, la red de escuelas oficiales de idiomas, el teletrabajo, garantizar una adecuada transferencia tecnológica del conocimiento entre centros de

formación, universidades y empresa. Hay muchas cosas que se pueden hacer. Y todas estas cuestiones son fundamentales para frenar la indiscutible espiral de decadencia, el declive y el empobrecimiento de Cataluña.

Por lo tanto, señor *conseller*, no son unos buenos presupuestos. Hay muchísimas cosas a mejorar. Y muchos de los principios en los que se basan estos presupuestos..., que, francamente, nos hubiera gustado saber un poco más..., en fin, con más solvencia qué han pactado con sus nuevos, digamos, socios de legislatura o de los próximos cuatro o cinco meses, bueno, que aquí las cosas van así. Pero es que hay muchas cosas que se pueden mejorar.

La mediocridad, el sectarismo, el gasto sin control, la traición a España, la falta de lealtad institucional, la irresponsabilidad, han presidido la elaboración de este caótico proyecto de presupuestos, cargados de demasiada propaganda e ilusionismo.

Por esos motivos que le acabo de dar, ya les anunciamos que, como pueden intuir, VOX es impensable que los apoye.

Muchas gracias.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té ara la paraula la diputada senyora Eulàlia Reguant.

Eulàlia Reguant i Cura

Bé; gràcies, presidenta. Bona tarda –diria–, president i vicepresident, però no hi són. Abans de començar amb el debat de pressupostos, volia començar fent una prèvia, fent una prèvia de com hem començat el dia avui.

Avui hem començat el dia davant del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. De fet, en els darrers anys hem començat massa sovint els dies a les portes de jutjats per acompanyar activistes i companys i companyes que s'enfronten a judicis per la defensa de drets fonamentals, drets civils, drets polítics i drets socials. De fet, hi serem dimecres, acompanyant el conseller Romeva i l'Aleix Villatoro, i hi serem dijous, també, acompanyant els invisibles, els encausats del 30 de gener, els encausats de la investidura fallida de Carles Puigdemont.

Aquest matí hem acompanyat el nostre company Pau Juvillà. I avui, des del nostre grup parlamentari, li volíem donar les gràcies pel seu compromís en la defensa de la llibertat d'expressió i en la denúncia de la repressió de l'Estat. Gràcies, Pau. *(Alguns aplaudiments.)*

Aquesta és una part del país que tenim, però la fotografia completa del país va molt més enllà. La pandèmia ha mostrat les contradiccions de gairebé mig segle de neoliberalisme i globalització en els països del centre capitalista, i el nostre país, evidentment, no n'és una excepció. Anys de polítiques neoliberals ens han portat a la situació actual.

A l'inici de la pandèmia, les retallades sistemàtiques en atenció primària i salut pública i un sistema sanitari construït a partir de la llei d'ordenació sanitària de Catalunya, que va representar la creació d'un model mixt publicoprivat per gestionar aquest sistema sanitari públic, van provocar una deficient detecció dels primers casos. Més en general, el col·lapse en les cures intensives demostrava la falta d'efectius d'un sistema sanitari que ha estat precaritzat retallada rere retallada.

Però, més enllà de la sanitat, la pandèmia també ha mostrat la feblesa d'unes societats cada vegada més terciaritzades i desindustrialitzades. I en el nostre país no podem dibuixar la realitat industrial dels darrers trenta anys si abans no prenem en consideració com la Unió Europea –en aquell moment, Comunitat Econòmica Europea– ens va imposar la realització de quatre grans activitats productives, i en això hem basat tota l'activitat durant els trenta anys: turisme, construcció, agroalimentació i automoció. En moments de crisi d'aquestes indústries, el país se'n ressent.

Això va suposar que bona part de la indústria pesant i la indústria pública s'hagués d'eliminar. És important tenir clar que la nostra manca de sobirania productiva no ve únicament de la mà de territoris que no tenen gairebé competències normatives en indústria, sinó que ve determinada per la Unió Europea, aquesta Unió Europea que ara celebrem que doni diners a canvi de res; però, com molt bé sap tothom, en aquest país no existeix res a canvi de res.

Al nostre país s'ha deixat d'apostar per una política industrial potent durant els darrers anys. I, d'aquelles decisions, aquests mals que vivim ara.

El sector del turisme i l'hostaleria en la pandèmia van caure econòmicament, mentre que, per altra banda, patíem per l'abastiment de subministraments industrials. Ara, amb les restriccions de mobilitat molt més relaxades, continua una crisi de subministraments que amenaça diversos sectors productius. Aquesta persistència de la crisi de subministraments indica que els problemes del capitalisme són més profunds que la sotragada del virus, i que, per tant, els canvis i les propostes a fer han d'anar enfocades a revertir les dinàmiques sistèmiques, i no a reproduir les inèrcies imposades.

I és en aquest marc que cal llegir les xifres de pobresa d'aquest país. Segons l'Idescat, la taxa de risc de pobresa o exclusió social a Catalunya va augmentar pràcticament tres punts: més d'una de cada quatre persones viu en risc de pobresa. Però, si aprofundim una mica més en aquestes dades, tots els components d'aquesta taxa van empitjorar l'any 2020, van empitjorar comparats amb l'any anterior.

I ja no és només que la pobresa augmenti, sinó que també augmenta la desigualtat. El vint per cent de les llars amb més ingressos van acumular sis vegades el que ingressaven el vint de les llars més desfavorides. Un cop més, davant les crisis, en surten reforçats els de sempre, els pocs de sempre, que acumulen mentre d'altres es veuen abocats cada cop més a la pobresa.

I a aquestes xifres de la pobresa hi hem de sumar l'altra gran emergència del país: l'habitatge. El vuitanta per cent de les llars de lloguer destinen més del trenta per cent dels seus ingressos a pagar-lo. De fet, un cinquanta per cent de les llars destinen entre un trenta i un cinquanta per cent a pagar el lloguer. I si a això li sumem l'augment del preu cada dia dels subministraments bàsics, veiem com més d'un cinquanta per cent de la població, només per tenir un sostre i aigua i llum, ja té problemes per arribar a final de mes.

És aquí on arribem a les propostes que fem i que fem, i que continuem fent, perquè, malgrat que la tecnocràcia i malgrat que el paradigma liberal imperant ens diu que no, hi ha una alternativa. Hi ha una alternativa que passa per la sobirania dels pobles enfront del capital financer mafiós que ens intenta espremer en totes les fases de la vida. I la sobirania és un element clau intrínsec per avançar en un futur al servei de la vida, per avançar en un futur al servei de la vida i de la majoria social del país que conformen les classes populars.

Diuen que el país necessita pressupostos. Nosaltres el que diem és que el país necessita canvis polítics profunds per afrontar els reptes col·lectius que tenim. Per més pressupostos que s'aprovin, sense noves polítiques i sense polítiques transformadores no millorarem la vida de la gent treballadora del país. Sense deixar enrere els macroprojectes, sense recuperar la sanitat pública externalitzada, sense impulsar la banca pública o sense impulsar l'habitatge públic, els pressupostos només serveixen perquè tot continuï igual i res canviï.

Passi el que passi amb aquests pressupostos i amb els pressupostos de l'Ajuntament de Barcelona, continuarem lluitant per construir una alternativa política, social i econòmica perquè aquest país sigui qui agafi definitivament les regnes del seu futur. I per això plantegem cinc grans motors que han de servir per impulsar aquest canvi.

El primer, l'impuls de la industrialització del país, perquè cal desmarcar-nos d'una economia que només giri entorn de l'especulació immobiliària i el turisme de

baixa qualitat. Sí, cal un pacte nacional per a la indústria, però cal que vagi més enllà. Cal un pla nacional de reindustrialització que ens permeti tornar a una economia productiva i generar llocs de treball de qualitat, iniciant la tan necessària transició ecològica, produint allò que necessitem des de criteris de sostenibilitat i territorialitat.

Segon motor, l'impuls del sector públic, en tres camps: l'ensenyament, la sanitat i els serveis socials. Guanyar terreny als oligopolis amb energètica pública i banca pública. L'aigua, l'energia, el transport i les telecomunicacions no poden estar en mans privades, perquè ja veiem què fan cada dia, perquè no poden estar on els beneficis econòmics es prioritzen a les persones. Però cal també l'impuls d'una indústria pública; no només un pla nacional de reindustrialització, sinó que cal també impulsar una indústria pública estratègica que doni resposta als reptes que tenen el país i el planeta.

Un tercer motor és el de l'habitatge. Aquest país ha de ser un búnquer del dret a l'habitatge, un país lliure de desnonaments. I aquí tenim un moviment, el moviment per l'habitatge, que és fort, arrelat i que ha situat aquest dret al centre de la política catalana. No s'hi val a mercadejar amb aquest dret. I cal que aquest Govern i aquest Parlament s'arremanguin i es posin al servei de la gent que cada dia veu com se la fa fora de casa, i que es posin al servei d'aquest moviment, que és qui ara mateix està garantint el dret a l'habitatge més que les polítiques públiques.

Quart motor, renda bàsica universal, com a via per a la redistribució de la riquesa. En un país on el vint per cent acumula sis vegades més que el vint per cent que cobra menys, és indispensable la redistribució de la riquesa a través de la renda bàsica universal, però també d'uns impostos o un sistema impositiu realment progressiu.

I, finalment, un cinquè motor, fer front de manera clara i decidida a l'emergència climàtica. I en això, conseller, porten setmanes fent propaganda. I l'hi hem dit: aquests no són uns pressupostos expansius ni transformadors. La meitat de l'augment del pressupost respon a la incorporació dels fons Next Generation, que permeten augmentar les inversions de forma puntual, però no de forma estructural, i que sembla que, de nou, arribaran condicionats a reptes d'austeritat. Fins i tot *Polònia*, a TV3, ho explica, i ho explica perquè tothom ho entengui. Els fons europeus també venen condicionats al nostre futur.

La resta de l'augment dels pressupostos és un augment tendencial, un augment tendencial de despesa, que no respon a noves polítiques, sinó a l'augment del cost de la prestació de determinats serveis, com, per exemple, els serveis socials o la sanitat, perquè l'índex de pobresa puja i, per tant, hi ha més gent que necessita els serveis socials. O perquè el cost dels medicaments puja, o perquè estem en una pandèmia que ha col·lapsat el sistema sanitari, i, per tant, hi ha un retard en la detecció de malalties. I d'això en són vostès ben conscients.

I, com deia, no neguem la importància que tenen els pressupostos en la gestió pública, però els números presentats pel Govern responen, per una banda, a la consolidació i continuació de les polítiques i les receptes que ens han dut a l'escenari social que hem descrit abans, continuant amb aquells del 2020. I, per altra banda, responen a la consolidació d'un triple pacte d'estabilització institucional avui encara més evident. Proposar tacticisme entre pressupostos de Barcelona, de la Generalitat i de l'Estat és menystenir aquesta ciutat. Tan poca cosa valem, que creiem ser moneda de canvi? Doncs no. Barcelona és molt més que això –els sona?

Ho hem intentat; hem treballat de valent i seguirem treballant fins a l'últim minut perquè aquests pressupostos responguin a un horitzó comú de canvi social i nacional, i que responguin a la voluntat de transformació que va anunciar el president en el seu discurs d'investidura.

I sí, fruit d'aquests esforços, avui el Govern presenta uns pressupostos que augmenten en més del doble les partides destinades a polítiques d'habitatge. Però, malauradament, i parafrasejant les companyes del Sindicat de Llogateres, més enllà de

paraules i retòrica, la proposta per a polítiques d'habitatge del Govern dista molt del relat de polítiques d'habitatge que ha estat projectant els últims mesos i no representa cap canvi que permeti divisar un viratge en les polítiques que fa anys que s'apliquen i que no han donat els resultats esperats. Cal més parc públic d'habitatge i menys diner públic en mans privades.

Aquests pressupostos, també fruit d'aquest esforç, parlen de forma embrionària de renda bàsica universal, lluny, però, de la necessitat de redistribuir la riquesa que deia abans; tot just de forma embrionària, i sense abordar aquells canvis que han de permetre que la renda bàsica vagi acompanyada de polítiques fiscals que realment abordin el que és aquesta redistribució.

I, finalment, aquests pressupostos comencen a dibuixar les primeres passes cap a l'energètica pública, sí, però això, senyor Giró, més enllà del ball de titulars d'aquests últims dies, sap vostè que no representa ni el 0,03 per cent dels 38.139 milions d'euros que conformen el pressupost de la Generalitat –el 0,03 per cent del total dels pressupostos.

Nosaltres no hem vingut aquí a enganyar la gent. I abans hem dit «malauradament» i diem «malauradament» perquè voldríem que aquest Govern hagués agafat un altre rumb, i, per tant, que presentés uns altres pressupostos. Però el Govern va decidir presentar-los el 9 de novembre amb un dret que tenia, legítim.

Haviem acordat un punt de partida, però no han volgut seguir el camí cap a un horitzó social i nacional compartit. El Govern, al nostre entendre, ha suspès el seu primer semestre, i l'ha suspès per deixar-se endur per les dinàmiques «sociovergens» de tota la vida. Aquelles quatre revolucions que es van prometre en la investidura se les han endut els fets, que no han respost a les revolucions.

Vostè, president, parlava de progrés, però el progrés –i ara no hi és, el vicepresident– no són més aeroports ni ports; el progrés, senyor conseller, no són més hotels i casinos com el Hard Rock; el progrés no són uns jocs olímpics d'hivern enmig d'una emergència climàtica, i el progrés, conseller Torrent, no és seguir abocant diners en el pou sense fons que és el Circuit de Catalunya. Progrés no és desplegar tots aquests macroprojectes caducs, insostenibles i que precaritzen la vida del país quan allò que toca afrontar amb més urgència que mai són qüestions vitals com l'habitatge i la sanitat. I el que no pot ser és que, en aquest cas, la resposta sigui: «No hi ha marge.»

Però vostè també parlava de revolució democràtica, i no hi ha millor revolució democràtica que un referèndum, amb permís o sense, perquè persistint en aquesta via és de la manera que arribarem a la independència.

I en l'eix democràtic també s'hi insereix o s'hi inscriu retirar les vergonyants acusacions de la Generalitat contra independentistes. I el miro a vostè, president, i a vostè, consellera, perquè ara és competència seva. La majoria d'elles –i ho vam viure la setmana passada– estan sostingudes sota relats de ficció construïts pels mossos. Ja n'hi ha prou de fer la feina bruta de l'Estat i dels poders de l'Estat.

I ja n'hi ha prou també de fer la feina bruta dels especuladors i els fons voltors que ens estan deixant sense sostre; prou d'enviar la policia a desnonaments. El moviment per l'habitatge denunciava fa unes setmanes multes per valor de 200.000 euros; a aquestes alçades estem parlant de 300.000 euros. L'hi dèiem abans: cal que aquest Govern es posi al costat del moviment per l'habitatge, perquè és aquell qui ara mateix està fent front a l'emergència.

I la revolució feminista..., la revolució feminista no pot quedar reduïda a la retòrica. Volem poder avortar al sistema públic de salut sense que ens maregin; volem poder avortar sense que ningú faci negoci amb el nostre cos. És el nostre dret i cal fer-lo complir.

I, finalment, la revolució verda és haver de pidolar que s'apliquen els impostos verds que aquest país ja té acordats i que va aprovar el 2017? La revolució verda és fer un desplegament de renovables tard, malament, desordenat, i fer-ho de bracet dels mateixos que ens estan robant amb el preu de la llum? I deixin que hi insistim,

ara que el vicepresident ha tornat: no hi ha aeroports verds i no hi ha jocs olímpics d'hivern al Pirineu verds. És mentida. Si ens creiem l'emergència climàtica, hem d'actuar en conseqüència, però no només: hem de fer-ho amb totes les conseqüències.

Fa poques setmanes..., de fet, la setmana passada, vicepresident, vostè va dir que aquesta era la legislatura «de les rodalies o les rodalies». Aquest país necessita més i millor transport públic, sí –això és una evidència per als milers de treballadores i treballadors que cada matí viuen el seu particular viacrucis per arribar als seus llocs de feina–, però si això no va acompanyat d'un pols a l'Estat, un pols a l'Estat i als seus poders, vicepresident, això no és defensar la majoria del cinquanta-dos per cent.

Vostè i vostès –el seu partit– parlen molt de preservar el cinquanta-dos per cent. Qui abandona el cinquanta-dos per cent és qui pacta pel darrere l'ampliació de l'aeroport del Prat amb Foment; qui abandona el cinquanta-dos per cent és qui sosté el Gobierno que vol suspendre les nostres lleis d'habitatge; qui abandona el cinquanta-dos per cent és qui està treballant pels interessos de les patronals, que l'1 d'octubre es van posar en contra de la voluntat del poble i a qui la gent va plantar cara.

President, la investidura era un punt de partida, no era un punt i final. No pot ser que, mesos després, el seu Govern negociï a la baixa el que era un acord de mínims. Era un punt de partida i no era un punt i final. I no s'hi val a obviar allò determinant: cal construir un horitzó clar independentista. La legislatura també va d'això.

I un incís amb relació al que era la investidura i el punt de partida, perquè sovint hi ha gent que es fa la despistada. Gràcies a aquell acord, tots i cadascun de vostès són membres del Govern. Tots, gràcies a aquell acord. Sense aquell acord, no hi hauria aquest Govern. No l'utilitzin per fer-se la traveta entre vostès com porten fent tota la vida quan els interessa. No es dediquin a utilitzar aquell acord per tirar-se'l pel cap quan a vostès els interessa. Els seus problemes són els seus problemes. No ens utilitzin a nosaltres per dirimir les seves desavinences.

En aquest inici de legislatura, el Govern ha agafat el camí del continuisme, com deia. Portem mesos dient-ho. Hem avisat. Ho hem dit en públic i en privat, de manera reiterada: macroprojectes, estancament sense cap tipus d'horitzó i aliança amb la patronal i el Partit Socialista. I, en aquest camí, en el camí dels pressupostos dels macroprojectes i el turisme, nosaltres no els acompanyarem.

Ara bé, no en tinguin cap dubte: si vostès posen la Generalitat al costat de la gent i posen a l'horitzó l'autodeterminació, hi serem. Hi serem no només acompanyant, sinó sent motor, si és necessari. Els pressupostos dels macroprojectes i el turisme, no; el Govern al servei de la gent i amb l'horitzó independentista, sí. Aquell era el punt de partida, i allà nosaltres hi treballarem.

I, per anar acabant –per anar acabant–, deixin-me que me'n vagi cinquanta anys enrere. Que me'n vagi cinquanta anys enrere per recuperar les paraules d'un referent, d'un referent en la lluita per la independència del nostre poble i per la consecució d'una societat justa. D'un referent, en els últims anys, utilitzat de manera recurrent, però, durant molts anys de la seva vida, oblidat i vilipendiat.

Volia recuperar unes paraules de Lluís Maria Xirinacs. Ell l'any 1970, fa cinquanta anys, va dir: «Demano l'autodeterminació per als Països Catalans. Andalusos, murcians, gallecs, aragonesos, castellans, cadascú amb la seva llengua i els seus problemes, tots els que han vingut a aquesta terra per viure-hi i per treballar: tenim el deure de sortir del nostre infantilisme i d'assumir la plena responsabilitat de la nostra vida.

»Cal que la fàbrica sigui dirigida pels treballadors; que la universitat sigui dirigida pels estudiants i pels professors; que el barri, el municipi, la comarca, siguin dirigits pels que els habiten. Cal que els sindicats siguin dels obrers. Cal que els serveis públics –la banca, la sanitat, el comerç, l'habitatge, la terra, la informació– estiguin controlats pel poble que n'és l'usuari. Per què el Papà Capital i el Papà Militar

i la Mamà Església i la Mamà Televisió són els únics que saben què convé al Bebè Poble?

»Autodeterminació i autogestió volen dir això: que tot el poble tingui accés al govern de les coses que són del poble. Catalunya socialista. La força viva de la terra unida a la fam de justícia del món obrer. No demanem res més. Manem.»

I torno al que he dit abans. En el continuisme, en els pressupostos dels macroprojectes i del turisme, no ens hi trobaran; en la Generalitat i el Govern al servei de la gent i amb l'horitzó d'autodeterminació, hi serem. De moment, pressupostos de macroprojectes i turisme. No hi som. Seguirem treballant per ser-hi.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies. I, seguidament, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat senyor Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Gràcies, presidenta. Bona tarda, senyores i senyors diputats. Bé, primer de tot, vull començar aquesta intervenció fent palesa una cosa que a mi m'entristeix molt, que és el fet que al nostre debat públic, a la nostra àgora, en la qual tenim els debats que la societat catalana ens confereix la responsabilitat de fer en aquest fòrum, que és el Parlament de Catalunya, es normalitzen cites de personatges tan funestos com el senyor Xirinacs, que va arribar a dir coses com que ell era enemic de l'Estat espanyol i amic de l'ETA. Bé, jo crec que reivindicar un personatge com Xirinacs demostra la mentalitat de qui actualment passa per ser un dels agents fonamentals de la vida política catalana.

D'altra banda, abans d'aquest petit esment, jo volia començar la meua intervenció reivindicant una figura que ha estat fonamental precisament per a la unitat d'Espanya, per a la continuïtat de Catalunya dintre d'Espanya, per a la integració humana que representa el nostre projecte suggestiu de vida en comú que deia Ortega, que és una figura de la mort del qual ahir van complir-se vint-i-un anys, que és el senyor Ernest Lluch, que va ser ministre del Govern d'Espanya, economista, historiador, una persona dialogant, una persona integradora, una persona que tenia altesa de mires i que era capaç d'albirar solucions per a Catalunya i per al conjunt d'Espanya que passessin per la moderació; que passessin, en definitiva, per l'entesa entre catalans i entre els catalans i la resta dels espanyols. Per tant, des d'aquí, el meu homenatge, l'homenatge del meu grup, a Ernest Lluch.

D'altra banda, la figura d'Ernest Lluch em resulta molt interessant per una qüestió, senyor conseller, i vaig a les seves paraules d'abans. Vostè parlava abans, diguem-ne, que aquests són els millors pressupostos que podia tenir Catalunya en les circumstàncies actuals. Efectivament, la seva frase m'ha recordat frases de Cánovas del Castillo, que deia que la política era l'art de fer en cada moment el possible dintre de les circumstàncies. I, dintre de les circumstàncies que vivim a Catalunya, doncs, jo crec que es podrien fer coses bastant millors que fer uns pressupostos orientats a accontentar un partit com la CUP, encara que després fins i tot la CUP acaba donant l'esquena a aquests pressupostos. Però, en tot cas crec que es podrien fer les coses molt millor.

I crec sobretot, senyor conseller, que, quan vostè diu que Catalunya podria tenir uns pressupostos molt millors si fóssim un estat independent, cal recordar una cosa: quan vostès parlen de «dèficit fiscal», en el millor dels casos, quan no d'«espòli fiscal» o fins i tot de l'«Espanya ens roba» –no vostè, evidentment, però sí alguns membres del seu Govern i dels partits que conformen aquesta majoria parlamentària–, els vull recordar el que deia precisament Ernest Lluch sobre el dèficit fiscal de Catalunya..., aquests termes sí que serien acceptables, perquè, lògicament, aquest

dèficit ha d'anar necessàriament lligat al superàvit comercial que manté Catalunya amb la resta d'Espanya.

Quan deia Ernest Lluch que era imprescindible tenir en compte..., advertia, davant de l'amoral ideològic que suposa aquesta publicitat del greuge constant, de la crítica constant, del constant victimisme que el nacionalisme exercia Catalunya endins i Catalunya enfora..., ho deia precisament per això, perquè els catalans ens beneficiem de la nostra relació amb la resta dels espanyols. Els nostres principals socis comercials són comunitats autònomes limítrofes amb Catalunya –l'Aragó, la Comunitat Valenciana, Balears– i no, en canvi, països tan importants com Alemanya, França, etcètera. Venem molt a la resta del món i a la resta d'Europa? Sí, però fonamentalment Espanya continua sent..., o la resta d'Espanya continua sent el principal mercat de les empreses catalanes. Per tant, jo crec que menysprear aquesta realitat és certament injust, és poc equànim i sobretot és profundament perillós per al futur de Catalunya.

Per això, quan deia que Ernest Lluch feia aquesta precisió, em sembla fonamental tenir en compte el superàvit comercial que tenen les nostres empreses amb la resta d'Espanya, amb els nostres principals socis comercials.

Hem de partir del principi de realitat. Catalunya no mereix o no necessita més pensament màgic, no necessita més populisme d'aparador, sinó que necessita més polítiques substantives: necessita més polítiques substantives orientades al creixement econòmic, més polítiques substantives orientades a la indústria, més polítiques substantives orientades a afavorir els autònoms, més polítiques substantives orientades a l'educació; més polítiques, en definitiva, orientades a la sanitat, als serveis socials i a tot el que són els pilars del nostre estat del benestar.

Per això quan vostès diuen que tres de cada quatre euros d'aquest pressupost van a polítiques socials, van a carteres que tenen a veure amb sanitat, amb educació i amb serveis socials, jo em pregunto: és que es podria esperar una altra cosa, d'uns pressupostos que, al capdavall, els paguem el conjunt dels ciutadans de Catalunya?

Abans vostè feia esment de la cèlebre frase de Josep Pla, quan va visitar Nova York als anys cinquanta, que, impressionat per la bellesa lumínica de la ciutat, va dir: «I tot això, qui ho paga?» Doncs això ho paguem els catalans.

I, per cert, senyor conseller, permeti'm una reflexió potser una mica més de fons, però que crec que escau perfectament en l'actual conjuntura, que és que quan vostè diu «això, qui ho paga?» –i jo li dic que ho paguem els ciutadans de Catalunya–..., ho paguem els ciutadans de Catalunya d'ara i els que vindran; els ciutadans de Catalunya que vivim actualment en la nostra terra, a la nostra comunitat, i els que d'aquí uns anys hauran de pagar l'enorme, el monstruós deute públic que estem deixant a les futures generacions. Tant a Catalunya com en el conjunt d'Espanya, és cert. El deute públic d'Espanya, de l'Estat en conjunt, de totes les administracions públiques, és absolutament monumental, i segurament insostenible en el temps.

Ara bé, jo també li demanaria responsabilitat –parlava vostè de l'ètica de la responsabilitat– quant a una qüestió, que és que quan parla del deute públic del conjunt d'Espanya..., és un deute públic que afecta el conjunt de les administracions públiques. No oblidem que la Generalitat, encara que sovint alguns partits pretenen fer veure..., com si això no fos així, és estat a Catalunya.

Per tant, quan parlem del deute públic del conjunt de les administracions públiques, o concretament del conjunt de l'Estat, no podem bandejar el fet que l'Estat s'està endeutant als mercats internacionals per garantir precisament el finançament de les comunitats autònomes, Catalunya inclosa. És una cosa que moltes vegades s'oblida. S'obliden també les transferències que fa el Govern d'Espanya, s'obliden també les aportacions del FLA –que Catalunya és la comunitat autònoma que més ingressos té pel Fons de Liquiditat Autònomic– i s'obliden, en definitiva, tots els avantatges, tots els beneficis que tenen a veure amb la integració de Catalunya dintre d'Espanya.

Pel que fa als pressupostos i pel que fa a la qüestió fiscal, que crec que són qüestions que no es poden deslligar l'una de l'altra, jo crec que els catalans no tenim per què continuar suportant la pressió fiscal més alta d'Espanya, més gran de tot el país. Ens preguntem, molts ciutadans de Catalunya, per què vostès, que són tan partidaris d'una política referendària segurament poc d'acord amb el que és el principi de realitat, poc d'acord amb el principi de competència, poc d'acord amb el dret internacional i amb el dret intern..., ens preguntem per què no pregunten al conjunt de la ciutadania de Catalunya si estan disposats o estan d'acord a ser els ciutadans espanyols que més impostos paguem.

Per què no preguntem als ciutadans de Catalunya si volem continuar tenint més impostos propis que cap altra comunitat autònoma; si considerem normal o ens sembla bé que els catalans tinguem quinze impostos propis –per cert, dinou, quatre d'ells declarats inconstitucionals pel Tribunal Constitucional– envers, per exemple, la Comunitat de Madrid, que en té només tres?

Hi ha diferents maneres d'afrontar l'autonomia política, l'autonomia econòmica que tenen les comunitats autònomes, i la seva és una política extractiva, és una política per garantir el seu *modus vivendi*, per garantir una hiperestructura, una hipertrofiada administració pública, un laberint administratiu que, evidentment, empobreix enormement els ciutadans de Catalunya i genera una falta de competitivitat de la nostra comunitat envers altres que crec que està representant un llast per al nostre esdevenidor.

Per tant, crec que quan parlem dels comptes públics catalans no podem menysprear el fet, doncs, que amb aquests diners que els catalans aportem a l'Administració pública es podrien fer moltes altres coses que vostès estan deixant de fer, encara que és cert, això que diu vostè, dels tres de cada quatre euros del pressupost que van a polítiques socials. Hi insisteixo, jo crec que no podria ser d'una altra manera. Jo crec que la qüestió és què fem amb l'altre euro; d'aquests tres de cada quatre..., què fem amb l'altre euro. I l'altre euro, per desgràcia, senyor conseller, jo li he de dir que va destinat a polítiques supèrflues, que senzillament no serveixen per a res o que en molts casos són contraproduents per a la vida dels ciutadans de Catalunya.

En aquest sentit, deixi'm també, conseller, que li digui una cosa. Crec que vostès no estan conduint amb responsabilitat en cap dels moments..., ja no només amb deslleialtat cap a la resta d'Espanya i amb deslleialtat cap al Govern d'Espanya, sinó amb una profunda irresponsabilitat i amb una profunda deslleialtat cap als ciutadans de Catalunya.

Quan vostè abans parlava, diguem-ne, del fet que el Tribunal Constitucional havia tombat la proposta o el decret a través del qual el Govern havia intentat alleujar, en certa mesura, el que paguen les rendes més baixes a Catalunya... Deixi'm que li digui que les rendes més baixes a Catalunya continuen sent les més maltractades d'Espanya. Continuem tenint uns tipus impositius a Catalunya que estan molt per sobre de la mitjana nacional; en alguns casos, dos punts i mig per sobre de la mitjana nacional, que crec que no és poca cosa, no és la xocolata del lloro.

I crec que, des d'aquest punt de vista, la responsabilitat és estrictament seva. No poden intentar atribuir aquesta responsabilitat a Madrid, i molt menys en el cas precís que vostè comentava, d'aquest suposat alleujament que vostès pretenien amb aquest decret. Perquè em consta que des del Govern d'Espanya, des del Ministeri d'Economia i Hisenda, se'ls va demanar que, en comptes de fer-ho a través del mecanisme que van intentar ordenar, que era bàsicament apujar el mínim exempt de les declaracions per IRPF..., se'ls demanava que ho fessin a través d'una deducció.

I això era perfectament possible, i, a més, ho indica el Tribunal Constitucional en la seva sentència. Però vostès, com bé sabem tots –i, a més, ho vam conèixer a través d'unes converses telefòniques del cas Volhov, perquè tot s'acaba sabent–..., la seva estratègia no és fer coses pel bé de la ciutadania de Catalunya, sinó fer coses per confrontar amb l'Estat.

Recordo perfectament les converses del cas Volhov d'un dels representants d'Esquerra Republicana amb un representant de Junts per Catalunya, que un li deia a l'altre: «El que hem de fer és fer aquesta proposta de reforma» – crec que fins i tot l'exconsellera Vergés alguna notícia en té, de tot això—..., doncs, «el que hem de fer és fer una reforma que el Tribunal Constitucional ens acabi tombant; no patim pel futur, no patim pel que passarà, per la implicació o per les repercussions que tindrà amb els ciutadans de Catalunya, sinó que el que ens ha de preocupar és que el Govern d'Espanya faci la seva feina i recorri davant del Tribunal Constitucional aquesta reforma, i ja ens la tombaran des de les institucions jurisdiccionals».

I això és exactament el que van fer vostès amb aquesta pretensió de rebaixar aquests seixanta..., bé, aquests seixanta-set euros, al final, que representava de rebaixa, que és, diguem-ne, una rebaixa molt minsa a les rendes més baixes de Catalunya. I crec que, des d'aquest punt de vista, vostès podien haver fet el que ens demanava el Ministeri d'Economia i Hisenda i el que, en definitiva, els està demanant el Tribunal Constitucional que facin.

Per tant, no pateixi, conseller, que si vostès fan el que haurien d'haver fet des del principi els contribuents catalans no patiran tant i tant la pressió fiscal a la qual vostès els sotmeten.

De fet, hi insisteixo, els catalans som els ciutadans espanyols que paguem més impostos, que paguem més impostos propis i que paguem més per IRPF. La comparació amb el que paga un ciutadà de Madrid, per exemple, o fins i tot d'una comunitat com l'andalusa, que històricament havia tingut, diguem-ne, una trajectòria semblant des del punt de vista impositiu a la de Catalunya, amb l'actual Govern d'Andalusia..., això ha canviat radicalment. I és possible, dintre del marc de les nostres competències, fer una política molt menys lesiva per als interessos dels ciutadans, en aquest cas, dels ciutadans de Catalunya.

Jo crec que el fet que no es debati ni tan sols si és positiu o no és positiu per a la ciutadania de Catalunya el fet que els pressupostos siguin expansius –alguns fins i tot qüestionen el terme des d'una vessant radicalment contrària—..., i jo el que dic és que, quan parlem de pressupostos expansius, perquè creix la despesa pública, s'ha de tenir en compte que tot el que tingui a veure amb els tres pilars de l'estat de benestar –sanitat, educació i serveis socials– està ben invertit. Però, en canvi, tot el que tingui a veure amb despesa supèrflua, amb «xiringuitos», amb ens públics que són de molt dubtosa utilitat per a la ciutadania a Catalunya –que no hi ha retiment de comptes, que no hi ha eficiència, que no hi ha transparència—..., a mi francament em sembla que això és una cosa que ens hauríem de plantejar.

Perquè, al capdavall, com deia Lluç Beltran, un gran economista català a qui també reivindicava des d'aquí per liberal, precisament per liberal –sí, a alguns, que tant els agrada criminalitzar el liberalisme..., jo crec que Catalunya necessita més liberalisme i menys nacionalisme—..., doncs Lluç Beltran deia que el sector privat és aquell que està controlat pel sector públic, i, en canvi, el sector públic és aquell que no controla ningú. I, efectivament, crec que és això. I vostès s'aprofiten d'aquesta situació, i amb aquest descontrol que hi ha sobre el funcionament del sector públic acaben fent el que els dona la gana amb els diners del conjunt de la ciutadania. I crec que això no és responsable, crec que hauríem de posar les mesures per tornar a una política precisament, diguem-ne, més moderada en termes econòmics.

Aquest sobreendeutament que patim a Catalunya, aquest increment del dèficit públic, aquest increment constant del deute públic, al final acabarà passant factura, el pagarem el conjunt dels ciutadans de Catalunya. I crec que això és una reflexió que ens hauríem de fer tots: per què Catalunya ha d'estar sempre sotmesa al dictat de la CUP, ha d'estar sotmesa sempre a les exigències de la CUP?, encara que després no acabi quallant l'acord i acabi quallant amb els comuns, amb els salvadors dels partits separatistes, que sempre estan, doncs, molt amatents a qualsevol oportunitat de salvar la continuïtat d'aquestes polítiques tan iliberals, tan contràries al creixe-

ment econòmic, tan contràries a la producció, a una economia realment productiva, a un desenvolupament econòmic que la nostra comunitat i el nostre país –Espanya– necessiten de forma immediata, de forma peremptòria.

I això, realment, amb uns comptes com aquests, jo crec que difícilment es produirà. Per això nosaltres presentem una esmena a la totalitat. Per això nosaltres presentarem esmenes que tindran en compte, doncs, alguns aspectes fonamentals de l'estat del benestar.

Precisament amb les nostres esmenes el que demanarem és, entre altres coses, eliminar de forma absoluta els barracons. És increïble, és inconcebible... A qualsevol ciutadà de Catalunya que li preguntis: «Tu creus que és normal que Catalunya sigui la comunitat autònoma que té la televisió pública més cara d'Espanya, amb una diferència enorme, i que sigui, a més, la comunitat que té més barracons, i sigui, a més la comunitat que té les llistes d'espera més llargues d'Espanya?» Jo crec que no. Jo crec que qualsevol ciutadà raonable de Catalunya, amb dos dits de front, et dirà: «No. Com és possible que tinguem aquesta televisió pública tan faraònica, tan hipertrofiada, i, en canvi, continuem tenint els nostres nens estudiant en barracons, més que altres comunitats autònomes?» Amb els recursos dels ciutadans de Catalunya, senyor Giró, es poden fer moltes coses, a banda de victimisme.

Hem demanat..., demanarem també amb aquestes esmenes un increment del mòdul de despeses de funcionament del concert de les escoles. Precisament, jo crec que és una batalla que nosaltres estem abanderant des de Ciutadans i que crec que és molt important que estigui sobre el debat públic. Hi ha una criminalització absoluta sobre l'escola concertada a Catalunya per una qüestió ideològica, per una hegemonia cultural del pensament d'extrema esquerra i, en aquest cas, de partits com la CUP o els comuns, que tenen una visió clarament contrària a la llibertat i al pluralisme d'una societat.

I per això jo vull recordar algunes visites que he fet en els últims temps com a portaveu de la Comissió d'Educació, per exemple, a una escola com l'Escola Vedruna del Raval, on vaig viure una realitat molt poc coneguda del que és l'escola concertada a Catalunya. L'escola concertada fa una tasca social imprescindible, fa una tasca fonamental en termes de cohesió social, en termes d'integració de col·lectius desfavorits. Per tant, continuar presentant l'escola concertada com una mena de fenomen, com un element propi de les elits, jo crec que és una cosa, si més no, perversa. I és el que sovint detecto en el debat públic. Per tant, demanarem un increment, precisament, del mòdul de despesa de funcionament dels concerts.

La universalització dels concerts a l'escola secundària postobligatòria. Considerem que el fet, diguem-ne, que algú arribi fins al final de l'escola obligatòria i, diguem-ne, podent anar a una escola concertada, haver de canviar en l'última etapa de la seva educació a una escola pública o, si no, fins i tot a una escola privada, és, en tot cas, diguem-ne, un greuge per a aquestes persones.

Jo crec que s'ha de ser, diguem-ne, responsable amb les nostres prioritats i recordar, també, que en sanitat, per exemple, hauríem d'impulsar necessàriament, donar un impuls definitiu a l'assistència primària. Catalunya continua tenint una assistència primària profundament maltractada envers altres comunitats autònomes, una inversió en assistència primària per sota de la mitjana espanyola. I jo crec que això és un greuge que els ciutadans de Catalunya no mereixem.

I, hi insisteixo, això no és culpa ni d'un suposat espoli ni d'un suposat robatori d'Espanya, sinó tot el contrari, és culpa de la prioritització de les polítiques que fan els governs que successivament han anat governant Catalunya els últims trenta anys.

Des del punt de vista dels drets socials, la cartera de drets socials es va pactar crec que l'any 2011 i seria imprescindible que l'any 23 hi hagués una nova cartera de drets de serveis socials, perquè creiem que estan desfasats. I és una prioritat que jo crec que el Govern actual no està atenent.

D'altra banda, vostè preguntava, senyor Giró –i em resultava força interessant–: «En què retallarien aquests pressupostos?, o com contindrien la despesa, que no sigui que tots hem convingut que els tres de cada quatre euros que van a despesa social són, si més no, plausibles, són, si més no, atendibles?»

Bé, podríem discutir si és més o menys encertada, diguem-ne, la distribució. Però podríem arribar a un acord, que és, com a mínim, plausible el fet de destinar tres de cada quatre euros a polítiques de sanitat, educació i serveis socials. Perfecte. Però en què retallariem? Doncs bé, reduiríem a la meitat els càrrecs públics, reduiríem a la meitat els assessors escollits a dit pel Govern de la Generalitat, que som la comunitat autònoma que en té més, és que estem al capdavant en un munt de rànquings que són..., realment haurien de ser motiu perquè vostès tinguessin una actitud molt més modesta i molt menys autocomplaent.

D'altra banda, reduiríem el setanta-cinc per cent les despeses que bàsicament podríem denominar «de bombo i plateret». Hi ha molta cosa que té a veure amb propaganda. Molt greix, diguem-ne, de despesa pública que té a veure amb propaganda del Govern.

Creiem que caldria reduir el setanta-cinc per cent de les despeses en empreses externes. No creu, senyor conseller, que amb 270.000 persones treballant per a la Generalitat n'hi hauria d'haver prou com per reduir la despesa que suposa la contractació d'empreses privades externes? Jo crec que sense cap mena de dubte.

Reduir –una cosa fonamental– el cinquanta per cent la despesa en el CTTI. Des d'aquest punt de vista, jo crec que el fet que el CTTI tingui una dotació de 700 milions d'euros és un autèntic despropòsit, tenint en compte, hi insisteixo, les prioritats molt més peremptòries que hi ha a Catalunya.

Hi ha altres consideracions, hi ha altres qüestions que ens semblen també importants, com és el fet que la Fundació Institut d'Estudis Espacials de Catalunya –espacials de l'espai–, diguem-ne, que és l'embrió del que ha de ser la NASA catalana, l'anomenada popularment «NASA catalana», té una dotació de 7,6 milions d'euros i seixanta-nou treballadors.

Home, jo crec que hi ha moltes coses en les quals vostès hauran d'admetre, o convindran amb mi que realment es podria intentar reduir, en la mesura del possible, no només el que deia abans de l'infern fiscal –diguem-ne, una denominació d'una situació realment injusta i, a més, disfuncional per a la societat catalana–, sinó sobretot del laberint administratiu en el qual hem convertit o han convertit vostès, amb les seves polítiques, Catalunya.

Des del punt de vista dels impostos propis, és evident que quan parlem de l'impost de successions, quan parlem de l'impost de transmissions patrimonials, quan parlem, en definitiva, dels quinze impostos propis que té Catalunya, la nostra competitivitat envers altres comunitats autònomes queda absolutament, diguem-ne, tocada, o és un llast enorme el fet d'haver de sostenir un sistema fiscal que no és propi d'una comunitat que es vol capdavantera, que es vol moderna, que es vol avançada, que vol tenir un desenvolupament industrial i un desenvolupament empresarial que sigui motor d'Espanya, com a mínim, i fins i tot d'Europa.

En aquest sentit, em criden l'atenció, per exemple, comparatives com el fet que es doti d'una partida de 55 milions d'euros per a programes de suport a la indústria i es doti gairebé amb la mateixa quantitat les polítiques de foment del català. En aquest sentit, voldria fer un esment, voldria parlar sobre una qüestió: nosaltres, òbviament, no tenim cap problema amb les dotacions per al foment del català, sempre que siguin per al foment del català i no per a l'exclusió del castellà, que és el que moltes vegades acaben suposant aquestes suposades polítiques de foment de la llengua catalana.

Jo crec que..., insisteixo en el que deia abans: hi ha moltes coses en aquests pressupostos que es podrien millorar, conseller. L'hi dic amb tot el respecte. Hi ha elements que ens han cridat l'atenció. Per exemple, diguem-ne, fent cerques a les

pàgines de les administracions públiques catalanes que tenen a veure amb la Generalitat de Catalunya, hem trobat, per exemple, que hi ha algunes webs que no s'actualitzen des de l'any 2011. Una web, per exemple, per a un pacte per a la indústria, per a un pacte per al desenvolupament de la indústria, que no s'actualitza des de l'any 11 i estem a l'any 2021.

Per tant, és evident que les seves prioritats no són precisament ni la indústria ni, per cert, les infraestructures. El pacte concret, diguem-ne, de l'any 2006 era de l'any 2006 fins a l'any 2026, i era no per a la indústria, sinó per a les infraestructures –disculpi, que ho tinc aquí. I aquest pacte no s'actualitza, no hi ha res a aquesta pàgina web que tingui a veure amb això des de l'any 2011.

Per tant, les seves prioritats jo crec que han quedat molt clares aquests anys. I jo, per tant, els faig des d'aquí una crida a tornar a situar Catalunya dintre d'uns límits, d'una lògica que sigui raonable, que sigui, com a mínim, moderada des del punt de vista de la convivència i des del punt de vista del progrés de la nostra societat.

Jo l'altre dia li feia una crida, que torno a repetir aquí, a la necessitat de tornar a la, diguem-ne, cooperació entre catalans, a intentar evitar els blocs, a intentar evitar aquesta trencadissa que s'ha produït a la societat catalana a l'hora de fer inversions, a l'hora de fer iniciatives conjuntes entre ciutadans de Catalunya que pensin d'una manera i ciutadans de Catalunya que pensin d'una altra, en la qüestió estrictament nacional, que és la més divisòria.

Jo crec que –el que dèiem l'altre dia– aquest estudi de la London School of Economics, que deïa, precisament, que un dels principals problemes que pateixen comunitats polítiques que tenen una tensió separatista és precisament aquest, és el fet que els dos..., les dues bandes..., no m'agrada dir els dos bàndols, per descomptat, però les dues bandes o els dos blocs –encara que el terme tampoc no m'agradi, però a benefici d'inventari el faig servir– acabin no tenint interrelació entre ells, acaba perjudicant enormement l'economia de la comunitat. I el fet de la malfiança, el fet de la desconfiança entre catalans constitucionalistes i catalans independentistes, crec que és un gran llast per a la nostra societat, i crec que hem d'intentar, entre tots, amb altesa de mires, superar aquesta divisòria, superar aquesta malfiança, i tornar a fer coses conjuntes, perquè serà l'única manera que Catalunya torni a fer coses importants, per a Catalunya i per al conjunt d'Espanya.

I, en aquest sentit, senyor conseller, li volia recordar –ja l'hi he recordat abans– un autor de l'escola del que el mateix Lluç Beltran anomenava «escola centrista de Catalunya» o escola centrista catalana, que deïa una cosa que em va semblar molt interessant. Ell parlava, en aquesta escola centrista de Catalunya..., que jo crec que hauríem de recuperar precisament els seus principis com a eix vertebrador de la vida política de la nostra comunitat. I posava com a exemples personatges com Antoni de Capmany, Ramon Llúcer de Dou, Jaume Balmes, Mañé i Flaquer, i Joan Maragall, i també Francesc Cambó. Jo crec que són figures que necessàriament representen una voluntat de fer una Catalunya millor, integrada dintre d'una Espanya millor; que són perfectament conscients, eren perfectament conscients en el seu moment, que el millor per a Catalunya és el millor per a Espanya. I jo crec que això és una cosa que hauria de tornar a estar molt present.

Com a liberal, crec que hi ha una alternativa liberal per a Catalunya, crec que hi ha una alternativa liberal per al conjunt d'Espanya, crec que podem fer polítiques que no siguin, diguem-ne, d'un creixement de la despesa pública absolutament forassenyat, absolutament fora de qualsevol lògica. Crec que la situació pandèmica obliga a fer un esforç en termes sanitaris, en termes educatius i en termes de serveis socials, però no tenim per què acceptar aquesta dinàmica de creixement de la burocràcia, aquesta dinàmica de creixement indefinit de l'Administració pública, perquè, en definitiva, va en detriment dels catalans d'avui i dels catalans de demà. Per tant, jo, com a liberal, vull pensar que existeix aquesta Catalunya liberal, aquesta Catalunya oberta al món, aquesta Catalunya oberta a Espanya.

I vull acabar aquesta intervenció citant, precisament, unes paraules d'un altre liberal català. Hi insisteixo, avui: m'agrada reivindicar l'escola catalana centrista, l'escola liberal que hi ha hagut a Catalunya. Perquè a Catalunya no tot és, diguem-ne, l'antiliberalisme, el format illiberal de la política, l'aproximació illiberal a la política que presideix actualment el nostre debat públic, sinó que històricament sempre hi ha hagut grans pensadors liberals a la nostra comunitat. I, en aquest cas, citaré Salvador Millet i Bel, un altre gran liberal català, que deia una cosa que a mi em sembla, des del punt de vista sentimental, des del punt de vista moral, des del punt de vista polític i des del punt de vista econòmic també, molt interessant i que crec que els ciutadans de Catalunya, doncs, molts d'ells, si més no, subscriuriem aquesta afirmació. Ell deia, en un article escrit crec que a *La Vanguardia...*, un article escrit en castellà, en aquest cas, que deia: «Personalmente, me siento muy catalán, muy español y muy europeo, pero por encima de todo me siento un hombre que ama la libertad. Mi nación es una nación sin límites, una nación abierta que trasciende todas las fronteras. Si nacionalista tuviera que llamarme, me llamaría nacionalista de la libertad.» Y eso es precisamente..., això és precisament, conseller, el que nosaltres defensem per a l'economia catalana. Una economia que no sigui nacionalista en termes d'identitat, sinó que precisament sigui defensora de la llibertat, que sigui defensora del progrés econòmic de la nostra comunitat, i que no estigui entestada a posar Catalunya en mans dels antisistema, en mans de persones o de partits que tenen una aproximació completament contrària al desenvolupament econòmic.

I per això també el vull avisar, o el vull advertir d'una qüestió: aquestes polítiques d'expansió de la despesa pública il·limitada poden tenir riscos enormes a l'economia, i la inflació n'és un d'ells. Jo crec que hem de ser conscients, responsables, i aquests pressupostos no són ni conscients ni responsables. I per això Ciutadans no podrà donar suport a la seva proposta.

Gràcies, conseller.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Seguidament, i en nom del Grup Mixt, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Moltíssimes gràcies, presidenta. Bé, sense que serveixi de precedent, seguirem de manera estricta les instruccions del senyor Giró. I, per tant, hem consultat la nostra consciència i hem arribat a la conclusió, fent servir les seves paraules, que aquest pressupost no hi ha per on agafar-lo. I, en conseqüència, demanem el seu retorn i mantenim l'esmena a la totalitat.

Aquesta esmena a la totalitat la volíem justificar al voltant de cinc eixos bàsics que passo a descriure.

Primer. El procés d'elaboració del pressupost i el seu contingut s'emmarquen, de nou, en la manca d'estabilitat política i també de responsabilitat en la seva acció política, i això mai de la vida pot acabar bé. Parlen reiteradament d'una suposada majoria sorgida a les urnes, però que són, després, sistemàticament incapaços d'exercir-la des de l'any 2012, potser perquè en realitat no és tal majoria. Cada pressupost és un part inacabable, un espectacle esperpèntic. Si això era la nova política, si us plau, que torni l'antiga.

El senyor Giró parlava en compareixença en comissió del model de política europea que supera el bipartidisme i que, en fi, arriba a acords plurals i tal, no? A mi també m'agrada seguir la política europea, i és veritat que allà s'aplica allò que diuen la «geometria variable»; el que no s'aplica allà és la geometria impossible i absurda, que és el que vostès apliquen.

Per si no en teníem prou amb la tradició de posar en mans d'una assemblea de la CUP, que podia perfectament empatar a 1.515, el futur de la política a Catalunya,

ara han volgut anar un pas encara més enllà, i això, francament, hi insisteixo, és es-
perpèntic. Són vostès irresponsables i profundament frívols. I això, senyor Giró, en
els termes que passa aquí..., a la resta d'Europa tenen problemes, però en els termes
que passa aquí, això no passa en cap lloc d'Europa.

Encara té, senyor Giró, la barra d'acusar de tacticisme les formacions polítiques
que mantenim l'esmena a la totalitat. Amb l'«apreci» i respecte que li tinc, senyor
Giró, si busca vostè la paraula «tacticisme» al diccionari, surt la seva foto. Per tant,
no crec que sigui la persona més adient per parlar de tacticisme. En definitiva, es ra-
tifica la tesi que fa molt de temps que sostenim, que qui guanya a Catalunya des de
l'any 2012 no és la independència, que no arriba ni arribarà –afortunadament–, sinó
l'extrema esquerra, amb l'efecte destructiu que això comporta per a l'economia ca-
talana.

Dos. L'arribada de recursos d'Europa i del Govern d'Espanya hauria hagut de
servir d'oportunitat per alleugerir una mica la pressió fiscal. No només no ho fan,
sinó que es treuen de la màniga un nou impost, com és el cas del CO2, que no cas-
tiga a qui més contamina, sinó a qui menys recursos té per a comprar-se un vehicle
nou. I si això no fos suficient, amb el nou acord amb els comuns, sembla ser que sor-
tiran dos o tres impostos nous. L'expressió «infern fiscal» ja es queda curta a Cata-
lunya.

Tres. Fan més gran l'entramat polític. Una Generalitat cada vegada més gran i
una societat civil cada vegada més petita i escanyada pel poder polític. Catalunya
necessita més oportunitats laborals per a la seva gent, no més alts càrrecs polítics i
assessors. Catalunya necessita més emprenedors, no més conselleries. Rècord his-
tòric màxim a les comunitats autònomes espanyoles, catorze, emulant els vint-i-dos
ministeris, també rècord de Pedro Sánchez. No és casualitat que els increments qua-
litatius més rellevants siguin personal, propaganda interior i propaganda exte-
rior. M'explicaré.

El personal. No estic parlant ni de Mossos ni de personal sanitari, evidentment
necessaris. Consultin vostès el pressupost de Presidència o d'altres àrees. Estic par-
lant d'alts càrrecs i assessors. Uns increments estratosfèrics. Propaganda interior.
S'articula a través de dos instruments: l'increment també estratosfèric a les subven-
cions als mitjans i també l'increment estratosfèric dels propis mitjans públics de la
Generalitat de Catalunya. I propaganda exterior. Què significa això? Doncs una cosa
evident, i és que vostès han convertit l'acció exterior de la Generalitat de Catalunya
directament en propaganda exterior. És el que es dediquen a fer quan surten a l'ex-
terior.

Personal, alts càrrecs, etcètera, propaganda interior, propaganda exterior: els ele-
ments claus de control social. I és que aquests pressupostos són els pressupostos del
processisme, una pràctica política molt peculiar. Vostès no treballen, ara per ara, es-
trictament per la independència de Catalunya, sinó pel control social de Catalunya.
El somni d'alguns ingenus que encara els creuen sobre la independència, els permet
cada vegada intervenir de manera més intensa i convertir Catalunya en un protec-
torat al servei de vostès. Catalunya sencera i la seva Administració al servei de les
seves formacions polítiques.

A començament de la dècada dels anys vuitanta, Madrid tenia institucions polí-
tiques molt grans i una societat civil molt petita. Catalunya, a l'inrevés: tenia institu-
cions polítiques petites i una societat civil molt dinàmica i molt gran. Quaranta anys
després, les coses són exactament a l'inrevés. Madrid té un govern autonòmic que
no cobra impostos, que té molta menys estructura que el Govern de la Generalitat de
Catalunya, i la Generalitat de Catalunya es fa cada vegada més gran i la seva socie-
tat civil més petita.

Això que acabo d'explicar i que, efectivament, com que els «fastidia»..., perquè
és lògic, perquè les veritats és el que tenen, no?, que ofenen, diuen. Doncs això és
fàcilment demostrable. Per exemple, analitzant una miqueta la seva acció exterior,

que abans qualificava de «propaganda exterior», amb aquest increment escandalós del vint-i-vuit per cent. S'han fixat vostès que com més gran és el departament d'exterior, menys inversions arriben a Catalunya? S'han fixat vostès que com més delegacions obren vostès a l'exterior més empreses marxen? Parafraçant el gran humorista Gila: «Tal parece que trabajen ustedes para el enemigo.» Si us plau, millor que es quedin a casa, perquè cada vegada que surten a promocionar Catalunya al món, marxen cent empreses.

Quatre. L'esmena a la totalitat està justificada amb dades especialment greus. Dediquen vostès a polítiques d'ocupació..., les d'ocupació, les adreçades a la gent. No col·locar més alts càrrecs i càrrecs de confiança, que és el que sembla que vostès consideren polítiques d'ocupació –polítiques d'ocupació per als seus partits–; no, parlo de les polítiques d'ocupació per al conjunt de la ciutadania. Només..., 40 milions menys –perdó– que l'any 2020, amb la situació que tenim –40 milions d'euros menys.

Només 76 milions de suport a la indústria –ha pujat una miqueta amb l'acord, però continua sent absolutament insuficient–; 43 milions per a desenvolupament empresarial. Quantitats molt inferiors al que dediquen, com deia fa un moment, a propaganda. Cada vegada menys economia productiva, cada vegada més propaganda política. Creixen les subvencions a Presidència –ho deia fa un moment a mitjans–: 19 milions d'euros. Volen tenir tothom controlat, perquè finalment es tracta d'això.

Davant d'aquest panorama, nosaltres plantejem una alternativa –i tant que plantejem una alternativa–, que és l'aposta per l'economia productiva, que és la que genera ocupació i la que, per tant, pot acabar pagant les prestacions socials. Abaixar impostos a les famílies –el tram autonòmic de l'IRPF, la supressió de l'impost de successions–; abaixar impostos a pimes i autònoms, no crear-ne de nous, com el CO₂, que destrueixen, precisament, els transportistes més humils; atraure inversions; facilitar la tornada d'empreses a Catalunya. Això és el que s'ha de fer, i no el que plantegen vostès amb aquests pressupostos.

I no inventem pas la roda. És una recepta que està funcionant bé a Madrid, a Andalusia, a Galícia, i que creiem que seria perfectament aplicable a Catalunya.

Quisiera acabar esta intervención con un quinto y último punto, una quinta y última reflexión. Con sus presupuestos, han perdido una oportunidad de oro de estar al lado de las familias que más sufren, de las familias que tienen más problemas para llegar a fin de mes. La inflación castiga especialmente a los más humildes: el recibo de la luz disparado, llenar el depósito del coche es una auténtica tortura, la cesta de la compra no crecía de esa manera y así de rápido desde 1992. Era el momento para demostrar esa sensibilidad social de la que tanto presumen, pero de la que tanto carecen. En una coyuntura así, no se les ocurre otra cosa que seguir subiendo los impuestos a las familias. En una coyuntura así, no se les ocurre otra cosa que crear otros impuestos nuevos, que siguen machacando a esas familias más humildes. Y con el nuevo acuerdo con los comunes y con Podemos, todavía más impuestos. Como decía hace un momento, la expresión «infierno fiscal» empieza a quedarse corta en Cataluña.

Tenían una oportunidad de oro –y la tenían– para dignificar la política, para trasladar un mensaje de apoyo a esos miles de familias catalanas que empiezan a vivir desesperadas la situación. Han decidido no hacerlo. Prefieren seguir en el politiquero, ese patético *show* de pasillos que tanto les divierte a ustedes, solo a ustedes: que si la CUP, que si los comunes, que si el sursuncorda, da igual. Ustedes, al final, dicen estar al servicio de los catalanes, pero únicamente lo están al de ustedes mismos. Es la historia de su insoportable e inacabable proceso, que a nada conduce, pero del que viven ustedes como reyes, mientras Cataluña se derrumba a su alrededor.

Muchísimas gracias.

(L'orador s'exclama i riu. Rialles.)

La presidenta

S'ha posat content perquè no ha exhaurit el temps, el senyor Fernández.

D'acord amb l'article 85.6 del Reglament, el conseller d'Economia ha demanat intervenir. (*Veus de fons.*) Sí, ara l'estan anant a buscar.

Saben que després de la intervenció del conseller es genera un dret de rèplica proporcional a l'emprat per ell mateix en nom del Govern.

(*El conseller d'Economia i Hisenda entra al Saló de Sessions.*)

Doncs, conseller, té la paraula.

El conseller d'Economia i Hisenda

Senyora presidenta, conselleres i consellers, diputades, he demanat el torn de paraula, perquè vull respondre breument als partits que han presentat esmenes a la totalitat dels pressupostos.

En primer lloc, a la senyora Alícia Romero, representant del partit dels Socialistes de Catalunya. Bé, senyora Romero, les opcions polítiques, doncs, que representen el Partit Socialistes i els partits del Govern sabem que estan allunyades en molts aspectes, però avui el que he intentat posar de manifest en el meu discurs és que el que estava en joc en aquest debat i en aquest moment no és la visió de país o el model d'estat –que vostè li recordava al president Aragonès que no compartim aquesta visió de país–; avui no estava en joc això, sinó que estava en joc únicament els pressupostos, una cosa molt senzilla i molt diferent del model d'estat.

Vostè li recordava al president Aragonès que tenim una diferent visió de país. El que estem debatent avui és si Catalunya, en aquest moment, es pot permetre començar l'any vinent amb uns pressupostos que es van fer abans de la pandèmia. I hem de decidir si els ciutadans, els votants del Partit Socialistes, però també els votants de qualsevol opció d'aquest Parlament, es mereixen que encarem l'any vinent amb un instrument de gestió política que ja no és eficaç i que ja no ens serveix.

Jo li he de dir, senyora Romero, que després de tantes i tantes vegades que ens ha demanat pressupostos des de que vam començar a arribar a aquest hemicicle, pensava que avui estarien molt feliços i que ens aprovarien la tramitació dels pressupostos (*alguns aplaudiments*), perquè pensi que encara recordo que des del primer dia que vaig arribar en aquest hemicicle..., lo primer que em va dir és: «Facin pressupostos.» I estàvem al mes de juny i era una mica difícil. Però, en fi, respecto completament la seva decisió final al respecte.

Vostè també ens planteja l'increment de la despesa, que creu que hauria d'estar..., creu que hauria d'estar en altres àmbits. Jo li demano, si us plau, que em digui d'on podem retallar, de veritat. I no em digui que de TV3 i dels «xiringuitos», que això és en uns escons més endarrere que ho diuen sempre. Hem de veure d'on podem retallar, perquè cregui'm que no és fàcil incrementar tot allò que vostè comentava quan tens el setanta-sis per cent de la despesa en educació, salut, drets socials, i el que queda, com he explicat abans, avançant-me al que entenc que és preocupació de moltes diputades i diputats..., és que el que ens queda també és molt important. I, per tant, no podem deixar de fer recerca, ni indústria, ni economia, ni empresa, etcètera.

Respecte a la despesa dels fons covid, dir-li que cada mes es publica, en l'informe mensual d'execució de la Generalitat, el destí dels fons covid i que, vaja, m'ofereixo per enviar-li les darreres dades, però que tenim plena transparència en les despeses.

Després, vostè comparava la despesa meritada de l'any 2020 amb el pressupost del 2022. Està molt bé com a figura retòrica parlamentària, però això no s'aguanta per enlloc, senyora Romero, eh? Vull dir, primer, no es pot comparar un pressupost amb la seva execució, i, segon, al de 2022, com vostè sap, ara per ara, dissortadament, no tindrem els 3.300 milions d'euros que sí que teníem de fons covid el 2020. Llavors, si vostè ens ajuda a aconseguir-los, podrem comparar una miqueta millor el 2020 amb el 2022, amb aquests 3.300 que teníem el 2020 i que no tindrem el 22. El 2020 també teníem, d'acord amb el model de finançament, 900 milions d'euros

positius per la liquidació del sistema del model de finançament que no tindrem el 22. Per tant, ni l'execució es pot comparar amb el pressupost i, a més a més, hi han, com a mínim..., hi han més coses, però com a mínim aquestes dues, 3.300 i 900, que, evidentment, canvia.

També comentava vostè que els recursos..., el conseller d'Economia no reconeix que els recursos ens venen de les bestretes de l'Estat, no? I sap d'on venen les bestretes de l'Estat? Sap d'on venen? Dels impostos que paguen els catalans (*aplaudiments*) i les empreses de Catalunya; d'aquí venen. Escolti, aquest any 2022, 52.000 milions d'euros són els impostos que pagaran les ciutadanes i ciutadans de Catalunya i les empreses de Catalunya. Escolti, és tan fàcil com que vinguin els 52.000 i ja ho arreglarem.

Després, comentava vostè també –també ho ha esmentat més tard el diputat senyor Martín Blanco– que hi havia pocs diners a Indústria. Vull comentar i explicar que..., aviam, Indústria, igual que passa en altres àmbits, és una àrea en què no estan tots els diners a la conselleria; és una àrea transversal, on hi ha una part de diners que estan a Empresa i Treball, hi han altres línies que estan a Recerca i Universitats, o que estan a Economia, o que estan a altres... A l'ICF, sense anar més lluny, tenim 210 milions d'euros per destinar a Indústria. Vull dir, Indústria és una partida que tenim a molts altres departaments, no només al departament que en té la competència.

També comentava vostè, ja per acabar de contestar-li les coses més significatives que vostè plantejava, el tema dels hospitals. És un tema en què estem molt compromesos i m'alegro que ho tregui. Miri, sobre els zero euros que ha comentat –m'ha semblat entendre– dels hospitals. Miri, el de Tortosa i l'Hospital Trueta estan en fase de començar ara lo que es diu el pla funcional i el planejament urbanístic. No podem preveure ara mateix una despesa de 15, 20 o 25 milions si encara no tenim ni els terrenys. Vull dir, cregui'm que quan els tinguem..., i d'aquí a un any podem tornar a fer pressupostos, segur que hi seran i segur que podrem anar avançant.

I d'altra banda, parlant d'hospitals, dir-li que tenim previstos 2,4 milions per a l'Hospital de Vic, 5,3 per al Duran i Reynals i 1,8 per a qüestions de manteniment, climatització i farmàcia a l'Hospital Trueta. També hi ha una partida de 4,3 milions a Infraestructures.cat, per a la redacció de projectes diversos per a millores en diferents hospitals de la xarxa de Catalunya.

Al senyor Gallego, de VOX. Adreçar-li també unes paraules d'agraïment al senyor Gallego; d'agraïment no tant pel contingut del seu discurs, que era molt previsible i que s'ha cenyit en els marges dins dels quals es mou el seu partit. I dic «dins els marges», perquè tant de bo que el discurs de VOX, avui marginal, no deixi de ser-ho mai. (*Remor de veus.*)

Aviam, vostè ha comentat lo de l'Airef. Miri, l'Airef no diu –cregui'm, miri-s'ho bé– en cap lloc que no cobrarem els diners dels Mossos; al que l'Airef apunta és que ho hauríem d'imputar, tot el deute... És un deute, eh? Recordi que és un deute de l'Estat de l'any 2009. Estem al 21 i estem ara negociant aviam com cobrem un deute de 1.000 milions d'euros dels Mossos. Llavors, l'Airef lo que diu és que s'ha d'imputar tot a l'any 21, d'acord?, cosa que nosaltres no compartim i que s'imputarà conforme realment rebem els diners, que són 336 milions, en tres o quatre anys, fins arribar a cobrir el deute que tenim respecte a les promocions noves dels Mossos de l'any 2009.

Catalunya, cregui'm, senyor Gallego, va bé. Les dades objectives de PIB, d'ocupació, vull dir... Jo ja ho entenc, eh?, vull dir, vostès han de fer el seu discurs i jo ho entenc i ho respecto, però Catalunya va bé. I tant de bo que continuem anant una mica millor cada cop, no?

També parla vostè de la recaptació d'impostos prevista. Ha dit que el 2022 és superior al 2020, no? No ha dit això? (*Pausa.*) Jo l'he entès com que..., com és que aquest pressupost tenia molts més diners d'ingressos, que si teníem algun impost nou amagat i que no... Oi que sí, senyor Gallego, que l'he entès bé? (*Pausa.*) D'acord. La previsió del 2022 en recaptació d'impostos és superior al 20, perquè recordi que

el 20 va haver-hi una pandèmia enorme a partir del mes de març i van caure totes les recaptacions d'impostos. Llavors, sincerament, esperem recaptar molt més el 2022 que el 2020, igual que tots els països del món.

També comentava un tema vostè, d'impostos, que, si em permet, l'integraré en la resposta al senyor Nacho Martín Blanco, sobre si a Catalunya paguem molts impostos o en paguem pocs.

Ara em permetran que respongui a les senyores diputades i diputats de la CUP, i que m'estengui una mica més per respondre la posició de la Candidatura d'Unitat Popular. Com tots vostès saben, la CUP ha estat l'opció prioritària del Govern per intentar fer pressupostos. Així ho vaig explicar i ho vaig defensar moltes vegades en públic i en privat. I aquest ha estat el motiu que, fins i tot amb l'esmena a la totalitat ja presentada, hem intentat mantenir viva la negociació fins a l'últim moment. Però, com saben, l'acord no ha estat possible.

El primer que vull manifestar és el meu respecte per la decisió de la CUP i per la postura expressada per la seva militància. Respecte de veritat –respecte de veritat–. Durant quasi tres mesos, s'han fet una dotzena de reunions amb les representants electes de la CUP. Jo he de dir, sincerament, que han estat converses sovint intenses, sempre –almenys per a mi– agradables i intel·lectualment estimulants i enriquidores.

Sabíem les nostres diferències ideològiques, però hem cregut que el mandat dels ciutadans de treballar cap a la independència havia de ser prioritari en les nostres negociacions, i que aquest mandat exigia que féssim tot el possible per preservar la unitat del sobiranisme. Hem anat a negociar amb aquest esperit i, com en totes les negociacions, hem hagut de fer un exercici per entendre les raons de l'altre i intentar incorporar-les. Les aportacions de la CUP que hem pogut introduir crec que milloren el projecte de pressupost i, per tant, els hi ho agraeixo.

Ara bé –ara bé–, la Candidatura d'Unitat Popular ens ha dit, amb la seva esmena a la totalitat, que no hem fet prou. I, públicament, ens han fet tres retrets. Ens han dit al Govern que no som prou sobiranistes, ens han dit que som una extensió de la «sociovergència» i que aquests pressupostos són continuistes.

Mirin, en primer lloc, crec que ni a Esquerra Republicana ni a Junts per Catalunya ningú –ningú– ens pot retreure que no siguem prou sobiranistes. (*Aplaudiments.*) No sé –sincerament l'hi dic–, no sé si hi ha cap altre partit... No sé si hi ha cap altre partit en aquest Parlament amb tants membres que, tot defensant pacíficament i democràticament el dret del país a l'autodeterminació, hagin posat en joc, i l'hagin perdut, la seva llibertat, el seu patrimoni, el seu domicili i la seva capacitat de representar políticament els ciutadans d'aquest país. (*Aplaudiments.*)

I si durant aquests mesos hem insistit a negociar els pressupostos exclusivament amb la CUP, ha estat precisament perquè els partits del Govern creïem i seguim creient –i ho seguim creient– que hem de posar per davant de qualsevol altra cosa l'aspiració a la sobirania que comparteixen més de la meitat dels ciutadans.

Pel que fa al segon retret, els he de dir que la «sociovergència» ja no existeix fa molt de temps, senyors de la CUP –ja no existeix. La «sociovergència» va implosionar, com tantes altres coses, amb el procés. Tot allò que era i que representava ja no existeix. El que sí que existeix, a molts països europeus avançats i, per fortuna, també a Catalunya, és un àmbit polític que fuig dels extrems i de les posicions maximalistes. En els estats del benestar modern en els que ens volem emmirallar, es combina la iniciativa privada dels ciutadans i les empreses amb la provisió pública de serveis bàsics, com l'educació o la sanitat, i amb l'establiment de polítiques àmplies i decidides per corregir les desigualtats. Els garanteixo –els garanteixo– que el Govern no té cap intenció de posar en perill aquest model.

En tercer lloc, se'ns acusa d'haver fet uns pressupostos continuistes. Doncs miri, sí, ho són. Com ho són, per cert, tots els pressupostos del món. Tal com els entenem, per nosaltres els pressupostos no són una palanca per a la revolució, sinó un instrument per a la millora continuada. Treballarem sobre el treball que han fet els

governos anteriors i treballarem sobre compromisos adquirits que no podem ni volem deixar de complir. Continuament hi han compromisos. Quan comença l'1 de gener, hi han molts compromisos. Qualsevol govern responsable de tot el món ha d'assumir uns compromisos i anar millorant. Si això és «continuistes», sí, som continuistes. En política democràtica –democràtica–, uns pressupostos mai són ni poden ser un punt i a part.

I, dit tot això, voldria, si més no, compartir amb vostès, diputades de la CUP, un últim apunt. Negociar uns pressupostos significa dues coses. En primer lloc, significa negociar uns *pressupostos*. I, en segon lloc, significa negociar, no una altra cosa. Remarco la paraula «pressupostos», perquè tinc la impressió que la negativa de la CUP a facilitar el tràmit a aquesta llei té poc a veure pròpiament amb el contingut estricte dels comptes de la Generalitat per a l'any 22. Fa un moment he repassat els tres retrets sobre els que es basa la seva esmena a la totalitat. Cap dels tres té massa a veure amb els comptes anuals. Potser l'únic és el tercer, però, en aquest cas, fins i tot vostès ens havien reconegut millores evidents. I crec que l'esforç del Govern i d'aquest conseller era palpable en totes les millores que vam anar incorporant. Pressupostos.

I l'altra paraula que deia és «negociar». Negociar pressupostos –negociar. Miri, m'agradaria fer una reflexió sobre la manera, almenys humilment, que tinc jo d'entendre el que és negociar. Negociar significa discutir i dialogar amb la disposició a entendre el punt de vista de l'altre i amb la vocació real d'arribar a un acord. Significa creure que del diàleg i de la transacció en pot sortir un projecte enriquit i, en definitiva, que pot sortir una manera millor de servir els interessos del conjunt de la ciutadania. I significa també –també–, i sobretot, ser conscient de la representativitat amb què cadascú s'asseu a la taula de negociació i reconèixer que el resultat del diàleg haurà de quedar emmarcat necessàriament en el model de país que per majoria hagin votat els ciutadans.

Diputades i diputats de la CUP, com vostès saben, l'any 1917 el líder bolxevic Lev Trotski va menysprear el grup més moderat de les forces revolucionàries russes, els menxevics, quan es va decidir assaltar el Palau d'Hivern. Trotski va dir que amb aquell gest els menxevics passaven de cop i de cap a la paperera de la història. Vostès varen fer servir aquesta mateixa expressió un segle més tard, el 2016, quan van exigir el pas al costat del president Mas, que va posar en marxa la consulta del 9 de novembre i moltes de les coses amb què avui hem arribat aquí amb el cinquanta-dos per cent. I l'han tornada a repetir també, la mateixa expressió, aquests dies, reclamant que es llenci a la paperera de la història algun projecte inversor important per al territori quan encara no ha començat ni a caminar. I ara, amb la seva esmena a la totalitat, també volen llençar els pressupostos en aquesta mateixa paperera.

Mirin, el primer manament de la sostenibilitat és no llençar res que funcioni. (*Aplaudiments.*) Potser, en comptes d'enviar tantes coses a la paperera de la història, vostès, ja arribat aquest moment, haurien de començar a aprofitar-les o a millorar-les, que és el que fan tots els polítics que, a més de conviccions, tenen també responsabilitats. (*Aplaudiments.*)

Passaré ara a contestar al senyor Nacho Martín Blanco. Miri, no es preocupi, senyor Martín Blanco, que les relacions comercials amb tots els nostres veïns segur que continuaran sent tan profitoses com fins ara, perquè ens convé a les dues parts. Pensi que les relacions comercials no tenen res a veure amb la filantropia, són una altra cosa. I, per tant, confio, i així ho demostren les dades, que continuaran igual.

Respecte a fer un referèndum sobre els impostos, jo l'hi accepto, si posem en el referèndum si la gent vol realment continuar amb la situació que estem fins ara o si vol un estat propi on pagui menys impostos, que és lo que podríem tenir.

Vostè ha parlat del tema impostos; també el senyor Gallego. Jo li explicaré per què paguem els impostos que paguem aquí a Catalunya. Miri, la insuficiència financera del model de finançament és la que ens ha portat, en aquests darrers vint anys

—amb governs de diferent color, perquè hi ha hagut colors de tota mena en els Govern—, a incrementar a Catalunya la càrrega impositiva.

Catalunya pateix un infrafinançament que vostè coneix, crònic i estructural, derivat d'un model que està caducat fa molts anys. Catalunya és la tercera comunitat que més aporta per habitant i, per tant, la que té major capacitat fiscal. Quan es mira el que rebem, un cop aplicat el sistema de finançament i tenint en compte el cost de la vida, passem de ser la tercera que més aportem per cada habitant, a ser la catorzena; la catorzena que més rebem. Això són dades objectives, senyor Martín Blanco: cada català va aportar l'any 19 2.967 milions, i vam rebre'n 2.390, lluny de les comunitats que se situen en les primeres posicions, que és 3.750 euros per habitant.

Tot això l'hi explico pel següent: per finançar els mateixos serveis, hem de tenir més imposició fiscal —per finançar els mateixos serveis hem de tenir més imposició fiscal. No és un caprici; no és un caprici de ningú. Catalunya disposa de 1.356 euros per habitant menys que altres comunitats, i aquest fet, junt amb el dèficit d'inversions de l'Estat, fa que a Catalunya els ciutadans tinguin menys dotació de serveis públics que la que es mereixen i suportin una pressió fiscal superior a la que ens correspondria.

Al senyor Fernández, del Partit Popular. Senyor Fernández, com cada vegada veiem, semblen més Ciutadans i VOX la mateixa cosa que el PP. Per tal de no repetir-me, intentaré ser breu. Miri, sobre el contingut de la seva intervenció, només afegiré que, un cop més, no l'he sentit parlar de pobresa, ni de desigualtat, ni de redistribució ni de justícia social. No li n'he sentit parlar —no li n'he sentit parlar—; tampoc, avui tampoc ho ha fet. En canvi, se li omple la boca reclamant que abaixem impostos; que abaixem l'impost de patrimoni, de successions o de rendes de capital, mesures que en definitiva beneficien només un u per cent de la població.

Després d'uns anys de caiguda lliure, senyor Fernández, vostès ara representen el 3,8 per cent dels catalans. La bona notícia, per tant, és que encara tenen una mica de marge de maniobra. Si continuen proposant-s'ho amb la mateixa energia com ho ha fet vostè aquests darrers dies, segur que trobaran la manera de reduir encara més aquest percentatge i continuar la seva cursa cap a la insignificança política.

I, miri, li donaré una pista sobre què poden fer per seguir aquest camí. Li recordaré, senyor Fernández, un fet ocorregut la setmana passada que dona compte de la forma tan tòxica que té el PP d'entendre la política. La setmana passada vostè va aprofitar una pregunta al president Aragonès, sabent que jo no tenia dret a rèplica, per qualificar-me literalment de mentider, i per posar en dubte la meua integritat. Senyor Fernández, no penso donar-li cap explicació ni defensar-me, perquè no vull entrar en la lògica que vostè em proposa. Tots els que ho coneixen de primera mà li podran explicar quin va ser el meu posicionament i amb quin compromís i vehemència el vaig exposar quan es va discutir el trasllat de la seu de l'empresa on jo treballava. I, evidentment, mai vaig enviar cap escrit, cap comunicació ni cap trucada a la CNMV ni enlloc demanant el canvi de seu social —mai. I si té vostè algun paper, l'entrega i l'ensenya. Mai. Si us plau, mai. *(Aplaudiments.)*

I, senyor Fernández, l'hi torno a dir —l'hi torno a dir— aquí, en seu parlamentària, que per a mi —no sé per a vostè— és sagrada: el decreto Guindos del Partit Popular, del seu Govern del Partit Popular, va vulnerar el dret de milers i milers d'accionistes i va ser la palanca que va esperonar la sortida d'empreses de Catalunya sense haver de passar per la junta general d'accionistes com estava previst.

Senyor Fernández, algunes de les persones que tenim l'honor de dirigir-nos a aquest Parlament, podem fer servir en alguna ocasió recursos retòrics. Això fa que sigui una mica més efectiu el nostre discurs. Vostè mateix ho fa i ho fa molt bé. Alguns altres oradors abandonen el camí de la retòrica i rellisquen pel pendent perillós de la demagògia. Però vostè, senyor Fernández, la setmana passada va anar més lluny. Vostè es va llançar de cap al pou negre de l'atac personal i de la difamació. I avui ho ha tornat a fer. Potser creia: «Com que no ha dit res el senyor Giró aquests

dies, ho torno a intentar.» No he dit res perquè no tenia encara la tribuna, avui la tinc i li puc contestar. I li prometo que, per molt que vostè m'estiri de la màniga, en aquest pou de la difamació vostè no m'hi podrà arrossegar.

La insídia, la mentida i la difamació, jo, en aquest Parlament, no la faré servir mai, ni contra vostè ni contra ningú. *(Aplaudiments.)*

I amb això acabo el torn de rèplica, senyora presidenta.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Molt bé, doncs, per a la rèplica, com que el conseller ha utilitzat vint-i-vuit minuts de temps, els grups parlamentaris tenen cinc minuts i mig cadascun dels grups. Començaria la diputada del Partit Socialistes i Units per Avançar, la senyora Alícia Romero.

Alícia Romero Llano

Gràcies, presidenta. Deia, conseller Giró, vostè, que això dels pressupostos és un mer tràmit, no?; és un tràmit, és una cosa que avui passarà pel Parlament. De debò, vol que me'l prengui seriosament, conseller Giró, dient-me això? És a dir, el pressupost és una eina fonamental –fonamental– per a un govern, fonamental per enfortir aquelles polítiques públiques que volen millorar en el calendari dels propers anys. Per tant, no empetiteixin la importància d'un pressupost. Ja hem empetitit prou les institucions, hem empetitit prou Catalunya perdent oportunitats des de fa massa anys. No empetiteixin una eina fonamental i bàsica que nosaltres ens prenem molt seriosament.

Miri, deia vostè –i ho deia en la rèplica a la CUP– que vostès han estat exclusivament negociant amb ells. Doncs si diu això, és incompatible amb demanar-nos ara que nosaltres fem un vot de responsabilitat, sobretot perquè fa molts mesos que el president del meu grup li ha estès la mà per col·laborar, per parlar, per negociar si feia falta, i vostès no ho han utilitzat.

Suposo que ha seguit vostè instruccions del president de la Generalitat, que estava entestat i està entestat més en mantenir la majoria d'investidura que en fer uns bons pressupostos. I això ens ha portat a que vostès no han dialogat amb el PSC, no han tan sols ni obert la porta a poder parlar, partida per partida, dels temes concrets, de les polítiques que necessita aquest país, de molts problemes que tenim i molts reptes que hem d'afrontar.

I això és el que a nosaltres ens sap greu; entre altres coses, perquè som el primer grup de la cambra, perquè sempre ens hem mostrat dialogants a parlar amb tothom, i també –i ho diem aquí–, perquè ens entenem amb vostès, amb Junts per Catalunya i amb Esquerra Republicana en altres institucions. I, per tant, sembla mentida que aquí no puguem obrir un diàleg sincer per parlar de la llei més important que s'aprova en un parlament, que són els pressupostos. I, per tant, no ens pot demanar vostè, conseller, adhesions. Nosaltres no fem adhesions, fem negociacions. I, per tant, no hi ha hagut negociació, doncs la nostra esmena a la totalitat es manté.

En segon lloc, conseller, no faci victimisme. Sempre estem amb el victimisme. I, escolti, em sap greu, vostès es presenten a unes eleccions per governar la realitat que s'han trobat. La poden canviar, però mentre no la canviïn aquesta és la que tenen. Per responsabilitat amb les seves conviccions, el que han de fer és governar la realitat. Gestionar bé, treballar, negociar per aconseguir més recursos per a Catalunya; també, a la taula del sistema de finançament autonòmic. Per tant, no deixin més la cadira buida; per responsabilitat l'hi demanem, conseller Giró.

I també –i l'hi deia jo també al vicepresident Junqueras i m'ha recordat en algunes coses a ell, conseller, quan feia aquesta rèplica– caldria una mica més de modèstia. Sí, perquè la legislatura no sabem si serà curta o llarga, però la política sí que ho és. I crec que està bé que mantinguem tots un to, perquè avui podem ensenyar a algú

i després un altre dia ens ensenyarà a nosaltres. I crec que està bé mantenir-nos en aquest to amb tots els diputats i diputades.

Miri, vostès han volgut fer, defensar uns pressupostos de bloc, uns pressupostos d'una part del país. I nosaltres portem moltes setmanes, molts mesos demanant un pressupost de país que representi tothom. No ho aconseguim, perquè el president s'entesta a ser el president d'una part de Catalunya. Doncs bé, a nosaltres, evidentment, aquí no ens trobaran, en aquests pressupostos esbiaixats degut a la influència dels radicals. I, per tant, seguirem sent crítics amb ells i posant i presentant les esmenes que considerem necessàries.

Aquest pressupost de bloc no resol els problemes del país –i parlava vostè de desigualtat–, no afronta els reptes que tenim per endavant, que són molts. I, per tant, nosaltres no els podem recolzar.

Per acabar, majoria trencada. Tenen la majoria d'investidura trencada després de sis mesos de que triessin el president Aragonès. Malgrat tots els esforços que han fet aquestes setmanes en mantenir-la, està trencada. I aquí el que més ens preocupa –i l'hi hem dit abans– és on anem, quin és el futur que ens espera, amb qui portaran a terme les polítiques que caldrien en aquest país, que és Catalunya i que en necessita moltes. I, per tant, aquesta és la preocupació que tenim entre tots.

Esperem que ens puguin respondre aquestes preguntes, més enllà del pressupost, que sembla que ja el tenen acordat amb els comuns per segona vegada. Però nosaltres el que volem saber és què passarà després, quin serà el seu full de ruta, amb qui el compartiran i on han de portar Catalunya, que necessita un govern seriós, un govern que pensi en la totalitat del país i un govern que estigui en les coses importants.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Seguidament, i en nom del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el diputat senyor Antonio Gallego.

Antonio Gallego Burgos

Muchas gracias, presidenta. Señor *conseller*, con todo el respeto... En fin, son unos presupuestos optimistas. ¿Usted sigue, de verdad, pensando que se va a cumplir el objetivo 6,4, con todas las revisiones de crecimiento económico que ha planteado Bruselas y tantísimos organismos internacionales? ¿No puede reconocer...? Bueno, usted lo ha reconocido, que eran unos presupuestos optimistas. ¿Puede reconocer en sede parlamentaria que va a ser muy complicado, atendiendo los datos que tenemos ahora, que se pueda cumplir el 6,4?

¿Puede usted decir que, hombre, ha sido algo atrevido poner en el capítulo de ingresos 500 millones de euros sin estar atados con el Gobierno de España? Porque usted ha dicho: «Bueno, hemos presentado una enmienda en el Parlamento español. El grupo de Junts a lo mejor nos lo aprueba...» Pero todavía no están aprobados, esos presupuestos; es decir, pueden pasar muchas cosas. Incluso usted ha puesto dudas a la hora de manifestar que esos 500 millones iban a entrar. Por lo tanto, en fin, poner en un presupuesto 500 millones de euros sin tenerlos plenamente atados también es un poquito pecar de optimismo, ¿no?

En segundo lugar, usted ha hecho referencia en su réplica a lo que yo he comentado sobre la Airef. Yo le enseño el informe. Yo no me invento las cosas, ¿eh? Es decir, la Airef, en el informe, en la página 11 –ahora si quiere se lo dejo–, dice: «La comunidad registra en su escenario» –hablando de Cataluña– «de ingresos para el 22 la anualidad correspondiente a este año por la regularización de la policía autonómica», que no contempla el escenario de la Airef. Yo solo le he dicho eso. Yo le he dicho que usted dice que va a ingresar un dinero, y la Airef cree que no lo va a ingresar. Ya está. Igual que los 500 millones, que digo que, en fin... Que yo no digo que al

final no acaben entrando, pero no están atados. No es prudente incorporar en un presupuesto casi 1.000 millones de euros sin tenerlos atados; es un poco imprudente.

También habla, por cierto, la Airef de que tampoco vamos a cumplir el objetivo de déficit. Usted dice que el 0,6, y ellos hablan del 0,8. Hay mucha gente, y gente que se trabaja muy bien las cuentas públicas, como Airef –de verdad que es un organismo que lo hace bien–, que no se creen estas cuentas –que no se las creen.

En tercer lugar, usted ha dicho: «Cataluña va bien.» «Catalunya va bé.» Lo ha dicho en diferentes ocasiones. Hombre, con 426.000 parados, con la huida masiva de empresas que le he demostrado antes, con el crecimiento del infierno fiscal y la aplicación de nuevas figuras fiscales que ha pactado presuntamente –y sobre eso luego le voy a preguntar– con En Comú Podem, con la mayor deuda pública absoluta de España, con récord en listas de dependencia..., listas de espera en materia de dependencia en acceso a un geriátrico, en las listas de sanidad, el récord de barracones, con una Arope –una tasa de riesgo de exclusión social– del veintiséis por ciento, hombre, usted no me puede decir que *Catalunya va bé*, ¿verdad? Es decir, sea un poquito más prudente. Incluso sea un poco más respetuoso con la gente que lo está pasando mal, que en Cataluña..., es que son miles, miles y miles de familias que tienen problemas para llegar a fin de mes.

A mí me parece una imprudencia que el consejero de Economía diga: «No, Cataluña va bien.» Francamente. Hay mucha gente que no puede pagar la factura de la electricidad. Mucha gente que tiene problemas para llevar a cabo una alimentación equilibrada, como ustedes mismos reconocen. No pueden decir que esto va bien. Es decir, hay muchísimas cosas a hacer.

Acabo. Sobre los ingresos. Yo decía: «Será el único Gobierno del mundo que presume de que va a recaudar, pues, 588 millones más y tal.» Yo no he comparado con el 20. Eso lo ha dicho usted. Yo sé perfectamente que en el 20 el impuesto de emisiones de CO₂ no estaba vigente –no estaba–; el de otras actividades que afectan al medio ambiente tampoco estaba. Por lo tanto, no se puede comparar.

Yo lo que sí que le he pedido es que aclare por qué han puesto en la previsión de ingresos que van a cobrar 160 millones de euros por el impuesto de emisiones de CO₂ a los vehículos. Porque es que, en las liquidaciones del presupuesto actual, que habla de 66 en la página web..., cuando ustedes presentaron su proyecto de presupuestos y de impuesto hablaban de 66 millones de recaudación prevista. Es que lo han engordado en 100 millones. Es que eso es una manera también de cuadrar las cuentas a capón. Si me lo puede aclarar, se lo agradezco.

I acabo. Me gustaría saber, nos gustaría saber qué han pactado esta mañana, que es que esto es lo que todo el mundo quiere saber. Es decir, ¿habrá o no habrá Hard Rock? ¿Van a retirar la partida de los 120 millones, sí o no? No lo sé. ¿Renuncian a ampliar aeropuertos en el futuro? Lo de los Juegos Olímpicos de invierno: ¿siguen o no siguen? El decreto de renovables ¿lo van a modificar, no lo van a modificar? ¿Ahora que son amigos de ellos se van a apuntar al carro de también ir en contra del Hermitage? ¿Van a aprobarles eso que he leído...? Yo es que hablo de rumores. ¿Van a aprobarles...? Porque sale en prensa. ¿Van a aprobarles el impuesto a los ultraprocesados? Que hasta a las croquetas las quieren machacar a impuestos, estos. Es decir, quiero saber qué han pactado. Ya está.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, en nom de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada senyora Eulàlia Reguant.

Eulàlia Reguant i Cura

Gràcies, presidenta. Bé, entraré només en aquelles coses que jo he decidit que són estimulants intel·lectualment parlant, i les que no ho són les obviarem.

Senyor conseller, la «sociovergència» existeix. Pot no existir Convergència, però la «sociovergència» existeix. La reproducció de les polítiques que històricament havien acordat el Partit Socialistes i Convergència segueixen estant sobre la taula. La «sociovergència» existeix. Si no, expliqui'm com és que els grans projectes que vostès, dia sí dia també, defensen i consideren de vital necessitat, són projectes pactats en el seu moment per Convergència i el Partit Socialistes: Hard Rock, Jocs Olímpics d'hivern –que recordo que sorgeixen de quan Convergència governava a l'Ajuntament de Barcelona–, Circuit de Catalunya. És a dir, anem..., és a dir, tots aquests projectes sostenen la base del que és històricament en aquest país la «sociovergència», la que reproduïx un model econòmic i social per al país, la que aplica les mateixes polítiques o busca aplicar les mateixes polítiques. Això és la «sociovergència». La «sociovergència» existeix.

I ja poden seguir defensant un projecte com el Hard Rock Cafè sota l'aparent retòrica de que no hi haurà cap diner públic invertit allà i un projecte que el territori demana, que és indispensable. Un projecte que fa vuit anys que està parat. Durant aquests vuit anys cap govern ha fet cap proposta de desenvolupament econòmic alternativa al Hard Rock Cafe; però el Hard Rock és indispensable per al desenvolupament econòmic del territori. Però no hi ha cap altra proposta sobre la taula. Llavors, volem fer propostes per al territori de desenvolupament econòmic o el que volem és salvar «la Caixa», allà? Això és «sociovergència», conseller. «Sociovergència» és defensar i protegir l'*establishment* que econòmicament intenta imposar projectes o desenvolupar certes polítiques en aquest país. I les propostes en les que tant el president del seu grup parlamentari, fa un mes, com ahir el secretari general del seu partit defensaven a capa i espasa, responen a la «sociovergència» en aquest país.

I, sí, efectivament, hem presentat una esmena a la totalitat que va més enllà dels pressupostos –ho hem dit per activa i per passiva–, perquè els pressupostos –vostès també ho han defensat així– és la principal llei que sustenta un govern. Per tant, si no compartim les polítiques que duu a terme un govern, presentem una esmena a la totalitat a la llei que permet que aquest Govern continuï desenvolupant una sèrie de polítiques que entenem que no responen al rumb de la legislatura.

Ara bé, jo a vegades dubto de si el seu partit també esmena una mica aquesta legislatura, perquè depenent del dia el seu partit esmena aquesta legislatura, també. Nosaltres esmenem la legislatura i ho fem directament: una esmena a la totalitat als pressupostos. També estaria bé aclarir si hi ha més esmenes a la legislatura.

I acabo. Sí, volem tirar a la paperera de la història el treball precari; sí, volem tirar a la paperera de la història aquells projectes i aquelles polítiques que es carreguen el territori i que destrueixen el territori; sí, volem tirar a la paperera de la història totes aquelles polítiques que l'únic que busquen és la reestructuració del capitalisme per tal que uns quants continuïn acumulant mentre els altres i cada cop més gent se'n va als marges de la història. Aquesta és la paperera de la història que reivindicuem, i no ens fa res enviar-hi, les vegades que sigui necessari, les polítiques que atemptin contra els drets socials, econòmics i culturals de la gent.

I com que ja diran que som els del no, els diré: no, no, és que nosaltres defensem i som els del sí a la vida, els del sí al territori, els del sí a un canvi de paradigma que posi al centre la vida de totes les persones.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, i en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el senyor Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Gràcies, presidenta. Senyor conseller, és sempre un plaer debatre amb vostè. La veritat és que és vostè un hàbil..., fa esgrima parlamentària amb certa habilitat, i

la veritat és que fa goig fer debat amb vostè. Però sí que és veritat que li vull dir un parell de coses que jo crec que continuen mostrant que vostès segueixen negant la realitat. Jo fa molt que faig servir la metàfora de l'orquestra del Titànic, i a mi em fa l'efecte que vostès continuen tocant el violí com si això no anés enlloc, no passés res i els seus actes no tinguessin conseqüències. Doncs no, els actes en política tenen conseqüències. I la seva política per a Catalunya, que és una política erràtica, que és una política orientada, hi insisteixo, a contentar partits antisistema, partits euròfobs, partits amb una clara voluntat de trencar la societat catalana i trencar els lligams sentimentals, econòmics, morals i emocionals amb la resta d'Espanya, amb la resta dels espanyols, doncs, ens durà..., jo crec que és evident que ens està portant a la decadència i, en definitiva, a la ruïna.

I, en aquest sentit, vostè ha dit una cosa que a mi em sembla una vegada més *wishful thinking*, aquesta manera d'entendre la realitat amb voluntarisme o fins i tot, en alguns casos –no dic que sigui en el de vostè–, diguem-ne, amb una certa voluntat d'enganyar la ciutadania. Per una qüestió: quan vostè parla de la idea que si Catalunya esdevingués un estat independent les relacions comercials entre Catalunya i la resta d'Espanya continuarien absolutament igual. Jo li citaré un..., abans li he citat Ernest Lluch, que em sembla una persona amb prou pòsit com per posar-la com a exemple, però ara li posaré una persona, diguem-ne, de procedència molt més llunyana, que també ha estat a la nostra comunitat fent classe, concretament a l'IESE, el senyor Pankaj Ghemawat, que no és una persona de Salamanca, sinó que és un economista de primer nivell, professor de Harvard, de procedència índia, que parla de l'efecte frontera. Parla de l'efecte frontera i diu que les relacions comercials entre Catalunya –ho explica– i les seves comunitats limítrofes són fonamentals precisament perquè no hi ha una frontera entre Catalunya i Aragó, no hi ha una frontera entre Catalunya i Comunitat Valenciana, o entre Catalunya i Balears; ans al contrari, entre Catalunya i França aquest flux de relacions comercials cau considerablement, precisament per l'existència..., encara que ara dintre del mercat únic europeu aquesta frontera física ja no existeix.

Però jo li vull posar un exemple, que és el que posa el senyor Pankaj Ghemawat precisament, que és la caiguda de les relacions comercials que hi va haver entre la República Txeca i Eslovàquia després de la Separació de Vellut, que es va anomenar –la Separación de Terciopelo. Aquesta Separació de Vellut va tenir com a conseqüència que les relacions comercials entre la República Txeca i Eslovàquia caiguessin ni més ni menys que el setanta-cinc per cent –el setanta-cinc per cent. Per tant, no són dades meves, senyor conseller, són dades del senyor Pankaj Ghemawat, que em sembla un economista de difícil reputació.

Però, en tot cas, l'exemple em sembla paradigmàtic, i això..., és evident que les dades ens ho diuen, els economistes seriosos et diuen que, efectivament, l'efecte frontera té una incidència fonamental en les relacions comercials entre comunitats polítiques i els seus veïns. I, per tant, jo crec que no podem menystenir aquesta evidència de la realitat.

L'altre dia deia que el polític alemany Karl Deutsch deia que el nacionalisme és la ideologia que té més capacitat d'inhibir el comportament racional en els subjectes que la professen, o en les persones que la professen. I crec que és una evidència manifesta, diguem-ne, que el comportament racional queda inhibit quan un govern fa coses que són clarament contràries a l'interès general dels ciutadans de Catalunya, i en aquest cas a l'interès econòmic de Catalunya, amb la proposta de separar Catalunya de la resta d'Espanya, que podria veure's afectada per aquest efecte frontera.

I una última qüestió, senyor conseller. Vostè parlava dels referèndums. Jo li deia..., era un comentari segurament satíric, però, en tot cas, que té una base. Vostès, com a govern, tenen competència per convocar consultes sobre determinades coses que siguin de l'àmbit de les seves competències. Vostès podrien, hipotèticament, en-

cara que pugui resultar una mica estrambòtic, preguntar sobre les competències que tenen en matèria fiscal, sobre el seu model fiscal. Podrien preguntar als catalans si volen continuar pagant un impost de successions que és el més alt d'Espanya, si volen continuar pagant un IRPF molt per sobre de la mitjana espanyola, si les rendes més baixes catalanes han de continuar sent les més maltractades d'Espanya... Això ho podrien fer d'acord amb el principi de competència, un principi fonamental que des de l'inici del procés ha estat absolutament bandejat pel separatisme; no només ho han estat el principi de realitat i el principi de legalitat, sinó també el principi de competència. I aquest principi de competència és el que diu, precisament, que la sobirania resideix en el conjunt del poble espanyol i, per tant, des del Govern de la Generalitat, perquè quedi molt clar, no hi pot haver una pregunta sobre la secessió, sobre la separació de Catalunya de la resta d'Espanya.

Hem de ser conscients, senzillament, del model que volem per a la nostra comunitat. I jo..., des del Grup Parlamentari de Ciutadans només el volíem advertir dels riscos que correm de continuar en aquesta deriva decadent de la nostra economia que ja fa molts anys que dura i que, per desgràcia, sembla que vostès volen insistir-hi, volen continuar, diguem-ne, aprofundint en aquesta caiguda de la nostra economia.

Gràcies, conseller.
(Aplaudiments.)

La presidenta

I finalment té la paraula, en nom del Grup Mixt, el senyor Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Muchísimas gracias, presidenta. Mire, señor Giró, sabe usted lo que valoro el respeto personal y el decoro parlamentario, y por ello me veo obligado a trasladarle con ese respeto, pero con firmeza, tres cosas. Usted dice que no he hablado de pobreza. Lo he hecho exactamente en el momento en el que usted se ha ido. He hablado de la gente más humilde de Cataluña. No sé dónde se ha ido. Tal vez mis palabras han provocado en usted algún tipo de reacción fisiológica que disculpo por desconocimiento y por elemental educación.

Dos. Usted mintió. Atribuyó al Gobierno Rajoy las presiones, y eso es una patraña. Lo pidieron las empresas y usted lo sabe. Y sí, la entidad que usted dirigía –es decir, usted– envió a la Comisión Nacional del Mercado de Valores «Un hecho relevante», así se llama el documento y así salió publicado en los medios de comunicación. Y si lo envió la entidad que usted dirigía, es que lo envió usted, porque eso se llama responsabilidad, una responsabilidad a la que usted con acierto apela en muchas de sus intervenciones.

Porque un dirigente de una entidad es responsable de los actos de dicha entidad, como el presidente del Barça o del Madrid son responsables de los fichajes que realizan, aunque esos fichajes no les gusten personalmente. Yo no sé si a usted le hizo gracia todo aquello o no. Me imagino que, por su ideología, no. Pero era usted responsable de todas esas decisiones. Así es la vida, caballero, y lo sabe usted mejor que yo, que tiene más experiencia que yo.

Y la tercera. Es la cuarta vez que ustedes, en esta legislatura –a veces Esquerra Republicana, a veces Junts– desacreditan nuestras opiniones por nuestros resultados. Efectivamente, somos minoría en este Parlament. Ustedes lo son en el Congreso y yo jamás les he despreciado por ello. Desautorizar mis opiniones por el número de diputados a los que represento demuestra que carecen de argumentos sólidos para rebatirlos y caen en lo más cutre y pueril. Demuestra, además, su concepto de la democracia, y es que la minoría parlamentaria deben callarse ante su aplastante aritmética. Evidentemente, no me voy a callar. Tienen ustedes que comer mucha Nocilla para callarme a mí.

Y les voy a decir una cosa más. Efectivamente, solo nos votaron 110.000 personas, pero cuando intervengo noto el calor no solo de esas 110.000 personas, sino de muchos miles más en Cataluña que, aunque no me votaran, se sienten catalanes y españoles, y, además, siento el calor de decenas de millones de españoles que quieren que catalanes y resto de españoles sigamos juntos. Ese calor no lo sentirán ustedes ni en el más lujurioso de sus sueños húmedos. Así que menos lobos y más humildad, señor Giró, señorías, que aquí merecemos todos el mismo respeto.

Gracias.

La presidenta

Gràcies, diputat. A continuació, pel torn en contra, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el diputat senyor Joan Canadell.

Joan Canadell i Bruguera

Gràcies, presidenta. Vicepresident, consellers, diputades, diputats, veig que a la pantalla tinc cinquanta-dos minuts. Espero que això sigui una xifra premonitòria de la força que té el cinquanta-dos per cent dels vots (*aplaudiments*) que ens dona aquest país per fer la independència de Catalunya.

Bé, vostès saben que jo soc nou en política. De fet, encara miro les coses una mica com si estigués a fora, eh?, també els hi dic. Em costa acabar d'entrar en aquest món polític. Però els diria que la gent ens demana, bàsicament, dues coses. Una, que els hi millorem el present. I una altra, que treballem pel futur del país. Per millorar el present, la millor eina que tenim els polítics d'aquesta cambra és el pressupost, és el que avui estem debatent aquí. I per millorar el futur, el millor que tenim és el model de país que tots pensem que serà millor en un futur. I aquí cadascú, evidentment, té el seu.

Si som capaços de tirar endavant aquests pressupostos, donarem un millor present, perquè ningú pot negar que 5.600 milions d'euros són molts diners i ajuden per superar, per millorar aquest present. En canvi, tombar aquests pressupostos implicaria donar el missatge de que no prioritzem el benestar de la gent, que, en tot cas, tenim altres interessos i, a més, no treballem per transformar i canviar el model de país cap a un millor futur.

Si parlem de futur, doncs, parlem de model de país i és obvi, com deia, que cadascú té diferents aproximacions de quin ha de ser aquest model. Però els partits del cinquanta-dos per cent hauríem d'anar a l'una per culminar el procés, perquè, òbviament, si volem un país millor, si volem un futur millor, és obvi que hem d'aconseguir l'Estat independent. I sense pressupostos aprovats del cinquanta-dos per cent, és evident que no treballem prou per a aquest objectiu.

Dit això, els catalans no mereixem aquests pressupostos, conseller. Ens mereixem uns pressupostos amb 52.900 milions d'euros d'ingressos, perquè això és el que paguem (*aplaudiments*) els catalans i les catalanes i les empreses catalanes, el que pagarem l'any 2022 –dades oficials de la conselleria. Però, en canvi, tindrem uns pressupostos –descomptant el capítol 9, que no són diners nostres, són endeutament– de 35.200 milions. On està la diferència? Ho saben, oi? La diferència són, pràcticament, eh?, els famosos 18.000 milions d'euros. Perquè això, com que es manté constant, és la constant més invariable que hi ha hagut mai: any rere any, any rere any, el vuit per cent del PIB. És una xifra que aquí es queda. Doncs aproximadament els 18.000 milions d'euros.

I on van a parar aquests diners? Doncs el cinquanta per cent de l'IVA i l'IRPF, el cinquanta-vuit per cent dels especials que cobrem, per tant, el quaranta-dos per cent se'n va a l'Estat i no torna. El cent per cent de tots els impostos que paguen totes les empreses d'aquest país. No només les grans, eh?, també les mitjanes, també les petites, també les micros i també els autònoms. El cent per cent dels impostos que paguen els empresaris d'aquest país se'n van a Madrid i no tornen.

L'esmena a la totalitat, doncs, hauria de ser per a tots els partits unionistes que neguen aquest dèficit fiscal. Perquè durant anys –durant anys– han permès –sí, se-

nyora Romero— que els catalans no puguin millorar la qualitat de vida de debò sense aquest dèficit fiscal. (*Aplaudiments.*) I lamentem profundament que el partit dels comuns també formi part d'això. Perquè també nega el dèficit fiscal. Ho fa igual que ho fa el PSC i ho fa igual que ho fa Ciudadanos, ho fa igual que ho fa el PP i ho fa igual que ho fa VOX. Neguen el dèficit fiscal.

Sincerament, diputats unionistes, per a algú que no ha viscut de la política, se'ns fa estrany pensar que vostès acceptin que, cada any, cada català pagui 2.300 euros en impostos a l'Estat i no serveixin per millorar les polítiques d'aquest país. Costa molt d'entendre. I per a una família, estem parlant —una família de quatre membres— de gairebé nou mil euros. Que potser no tenim problemes els catalans? Que potser no els necessitem, aquests diners? Que no tenim pobresa? Que no tenim infants que pateixen? Que no ens calen diners per a les rodalies?

I el pitjor de tot això és que els nostres diners no han servit tampoc per millorar la qualitat de vida dels espanyols. Han servit per mantenir un estat decadent, un estat oligàrquic, una monarquia corrupta, uns tribunals injustos i un «a por ellos» impensable a qualsevol país d'Europa. Un estat que ha llançat els nostres diners en trens sense passatgers, en aeroports sense avions, autovies sense cotxes, submarins que s'enfonsen i plataformes Castor i tantes altres formes de corrupció indirecta.

I mentre l'oligarquia sosté aquest Estat que afavoreix unes quantes famílies, l'Estat és a la cua en tot allò que veritablement importa a la gent. Espanya té l'atur més alt d'Europa. L'any passat vam superar ja a Grècia, que és l'únic que ens quedava per superar. És un dels països amb pitjor nivell de coneixement d'anglès, amb la pèrdua més gran de PIB durant la pandèmia i a qui més li està costant de recuperar els nivells anteriors. Líders en fracàs escolar, en deute públic, amb uns salaris mínims interprofessionals més baixos pràcticament que ningú. I un llarg etcètera de rècords negatius. Espanya és la campiona. La campiona de la majoria d'indicadors negatius. I ho dic amb pena. Però, a la vegada, amb determinació. No podem deixar com a herència als nostres fills el passaport espanyol. I estic convençut que milions de catalans seguirem treballant perquè no sigui així.

Catalunya, lamentablement, forma part encara d'Espanya i, per tant, no pot estar gaire millor, perquè gran part de les competències i recursos per solucionar aquests problemes són a l'Estat. Fins que no en sortim, no les podrem millorar sensiblement. Però tot i així, Catalunya viu una situació diferent, com demostren les dades que els va il·lustrar el diputat Tremosa fa uns dies i que avui també ha explicat el conseller Giró. Només en destaco tres.

Exportacions. El 2022 ja han recuperat, com hem dit, i han superat o superarem la xifra del 2019. Això què vol dir? Doncs vol dir que les nostres empreses són competitives, perquè, si no, no podrien exportar com estan exportant. I vol dir que les nostres empreses han sentit l'oportunitat de seguir obrint mercats arreu del món.

Senyor Martín Blanco, fa vint anys, els catalans, les empreses catalanes, veníem a l'Estat espanyol el seixanta-sis per cent de tot el que veníem fora; avui, ho hem invertit, és al revés, i ja només venem el trenta-tres per cent. Si dura molt això de la independència, probablement aquest efecte frontera que vostès diuen ja no tindrà cap sentit perquè ja, pràcticament, hi vendrem molt poca cosa.

L'Airef també ens diu que el creixement a Catalunya el tercer trimestre ha sigut del 3,4 per cent i, en canvi, a Madrid només l'1,6. Per què passa això? Doncs perquè nosaltres sempre, al llarg de la història, quan sortim de les crisis, som els que obrim traça, som els que anem al davant, i després ve Madrid i s'aprofita de la millora de la nostra economia. Per tant, torna a passar el mateix que ha passat sempre.

I l'atur, el tercer indicador de què vull parlar. Catalunya té un punt per sota de Madrid i quatre per sota de la mitjana espanyola. Com expliquen vostès que Catalunya tingui un atur molt més baix que a Espanya, amb tot el que han anat dient els partits unionistes? La mitjana europea està entre el sis i el set per cent; Espanya està al catorze; nosaltres just estem entremig, entre el deu i l'onze per cent. Catalunya,

fora d'Espanya, tindria com a molt l'atur de Portugal. Saben quin atur té Portugal? El 6,4 per cent. Quin polític català que defensi el benestar present i futur dels catalans pot defensar seguir a Espanya amb aquestes xifres?

Saben que al CIS de setembre l'atur és la major preocupació dels ciutadans? Cap dels que m'han precedit ha parlat de l'atur. Que no interessa a ningú? Escoltin, a la gent de fora, l'atur és de les coses que més els interessa. Que no veuen lo lluny que estem de la ciutadania? Els partits del no a tot, com els comuns, com pensen solucionar l'atur per assolir la plena ocupació? Clar, perquè alguna cosa haurem de fer.

Recordin, si us plau: la gent vol un millor present i que els donem un futur digne. De debò creuen que aquest és el futur que mereixen els nostres fills? La gent desconnecta de la política perquè veu que no treballem per solucionar els seus problemes, per donar oportunitats de futur per als fills o per ajudar en la vellesa dels pares. Negociar els pressupostos de la Generalitat a canvi d'exigir estabilitat a l'Ajuntament de Barcelona i al Govern espanyol no és pensar en la gent, és pensar en les seves cadires, senyors dels comuns. *(Aplaudiments.)*

Al Parlament de Catalunya s'hi ve a discutir els pressupostos dels catalans, perquè aquí rau la sobirania de tots els catalans, i no a l'Ajuntament de Barcelona ni al Congrés dels Diputats. Vostès, senyors dels comuns, han fet el pacte del Mercat de Sant Antoni un diumenge: canviar cromos per seguir governant a l'ajuntament i a l'Estat; en definitiva, per seguir fent aquesta vella política. I, per altra banda, també els advertim que Junts per Catalunya serà la garantia que el model d'Ada Colau a Barcelona no es traslladi a la resta del país. *(Aplaudiments.)*

I si parlem de futur, des de Junts per Catalunya creiem que l'única manera per assegurar un país d'oportunitats és la independència. Però per poder fer la independència, el 14 de febrer la gent ens va votar i ens va donar un mandat. Aquest mandat el vam saber interpretar amb dos acords de legislatura: el que la CUP va fer amb Esquerra Republicana i el que Esquerra Republicana va fer amb nosaltres. I, fruit d'aquests acords, el president Aragonès, en aquest faristol, es va comprometre a culminar la independència en aquesta legislatura. La legislatura havia de tenir dues parts, una primera de diàleg amb l'Estat i una segona d'embat per culminar; per això des de Junts vam investir el president.

Sense un govern amb el cinquanta-dos per cent, la legislatura quedarà tocada i posarà en risc aquest compromís, i les diputades de la CUP ho saben. I la pregunta que ens fem és: què hi guanyem amb l'esmena a la totalitat de la CUP? Hi guanya l'independentisme amb un pacte amb els comuns? Se'ns fa difícil pensar que prioritzin el seu model de país del no a tot a la culminació de la independència –ho dic amb tota la humilitat. Per això el Grup de Junts demanem a la CUP responsabilitat amb el país, amb el cinquanta-dos per cent dels vots independentistes, i els recordem que tenim i compartim el compromís de treballar per un nou embat.

Ens preguntem com queda ara l'acord que va facilitar la investidura només sis mesos després; els acords muten, no sabem que tan ràpid. Ens preguntem, en tot cas, com queda aquest compromís de la moció de confiança que va acordar Esquerra amb la CUP. Malgrat no haver-lo signat, pensem que tenim dret a preguntar-ho, i el votant independentista segurament mereix saber-ho.

I l'altra pregunta que ens fem és si el president preferirà seguir pactant amb un partit no independentista que carrega durament contra el soci de govern. Perquè tot això no té sentit si no caminem decididament cap a la independència. Si el que volem és anar girant cent vuitanta graus cap a l'autonomia, a nosaltres no ens hi trobaran. *(Aplaudiments.)* Nosaltres som els de la confrontació amb l'Estat, els de preservar el mandat de l'1 d'octubre i els que sempre –sempre– hem posat la unitat per davant. La via àmplia no és unitat d'independentistes, és autonomisme i és el preludi d'un nou tripartit. *(Aplaudiments.)*

Gestionar el mentrestant no és fàcil per a ningú –segur que a la CUP els genera moltes contradiccions; òbviament, també a nosaltres–, però per a qui defensa les mi-

llores socials amb la intensitat de la CUP és incompreensible que renunciï a un pressupost amb 5.600 milions d'euros més. Perquè –no ens enganyem– si a vostès no els agrada el model de país dels seixanta-cinc diputats de govern, que sovint compta amb el suport de vora un centenar de diputades de la cambra, tampoc poden imposar el seu model amb nou diputades, encara que sovint sumin els vuit dels comuns. Jo soc nou en política –ja els hi he dit–, però em sembla que nou diputades pesen molt menys que seixanta-cinc, i disset molt menys que un centenar.

Aquests no havien de ser els pressupostos del mentrestant, havien de ser els primers pressupostos de la legislatura de la culminació per a la preparació de l'embat definitiu, i per això ens calen els setanta-quatre diputats, per fer-ho junts. I això és el que la gent ens demana. Entenem els seus dubtes, diputades de la CUP. El nostre grup també en té, quan observem els progressos de la taula de diàleg. Però som un partit responsable que compleix amb els acords, que, un cop acceptat un període màxim de dos anys per a la taula de diàleg, ara mateix hem de respectar-lo i seguir treballant pel present de la gent amb l'aprovació dels que considerem els millors pressupostos possibles.

Companys d'Esquerra, sap greu, però sembla que el pacte els haurà durat poc, eh?, aquest pacte amb la CUP. Ens hauria anat molt bé que s'hagués complert el que ens van dir, que anaven en paral·lel amb un acord d'investidura i de pressupostos. Aquests acords fets amb presses no sempre són la millor solució, i seguim pensant que un acord a tres bandes tenia més opcions d'èxit. Però hem de dir que la CUP també té part de raó quan afirmen que estem en una fase d'estancament del procés i que això no ho solucionaran més taules que no siguin entre independentistes. Cada cop queda menys temps per preparar l'embat que la societat ens va demanar de forma majoritària el 14 de febrer, i tancar un acord amb els comuns ens està allunyant cada cop més de l'embat.

Amb aquest acord que han fet entre comuns i Esquerra, s'esquerda la majoria política del cinquanta-dos per cent –la política, no la social. La majoria de la gent, que cada cop està més allunyada de nosaltres, segueix volent que avancem cap a la independència i que ho fem amb determinació i rapidesa. I segurament avui, després de l'acord de canvi de cromos, encara s'entén menys com volem culminar la independència. La gent ens demana sempre unitat al carrer. Hem passat de llistes unitàries a unitat estratègica, a unitat d'acció, a la via àmplia, que acaba sent una via esquerdata. En els propers dies, caldrà que seguim els partits independentistes i mirem si podem arreglar aquesta esquerda o si esdevindrà definitivament una via morta. I s'ha de fer a tres bandes entre els partits del cinquanta-dos per cent i no amb acords bilaterals que després no acaben sent eficaços. Ni sis mesos ha durat aquest acord.

Senyora Albiach, jo no l'atacaré personalment com ha fet vostè, eh?, amb mi. No porto ni un any en política, soc un simple diputat escollit pel poble i ja m'ha dit feixista, xenòfob, excloent i m'ha comparat amb el senyor Albiol. Per algú que no ha estat mai en política abans, això sembla, sincerament –i amb afecte, eh?–..., em sembla vella política. Jo no l'atacaré de forma personal; en tot cas, em defensaré amb arguments. Però, de totes maneres, no puc estar de dir-me que per xenòfob, feixista i excloent m'apareix un tal Manel Valls. Ho recorden? (*Alguns aplaudiments.*)

Senyors dels comuns, benvinguts; benvinguts als pressupostos del conseller Giró, els pressupostos de Junts per Catalunya, els millors pressupostos que podríem tenir. Diuen que rectificar és de savis. Ni cent vuitanta graus ni vint-i-cinc graus ni –deixin-me fer una frivolitat–1,5 graus: cap canvi important, cap renúncia, cap projecte clau no han aconseguit aturar. Això demostra que aquests són uns bons pressupostos, i vostès ho saben.

Entenem que avui els senyors comuns rectificuin..., rectificaran, a partir d'avui, tot el seu discurs contra els comuns..., contra Junts –perdó, contra Junts. Ja els avisem que Junts serem el baluard que no permetrà que facin amb Catalunya el que estan fent a l'Ajuntament de Barcelona. (*Aplaudiments.*) En tot cas, vostès donen es-

tabilitat a un govern que té alguns projectes molt importants de país, com convertir l'aeroport del Prat en un *hub* aeroportuari intercontinental, els Jocs Olímpics, després de la consulta a què ens hem compromès, o projectes per dinamitzar el turisme sostenible i de qualitat.

El que sí que esperem és que vostès, a més, no impediran que arribin els 1.600 milions destinats al fons covid, i que va aconseguir el nostre grup a Madrid. Això sí que seria treballar contra els catalans.

Aquest cap de setmana li he sentit dir, senyora Albiach, que els comuns volen que fins al darrer euro arribi a les llars catalanes. Però, senyora Albiach, si el quaranta per cent dels impostos que paguem els catalans a Madrid se'n van i no tornen! Vagi a reclamar aquest quaranta per cent! Si es creu el que diu, lluitin per eliminar el dèficit fiscal. Siguin valentes! No siguin negacionistes del dèficit fiscal, assumeixin que és una realitat i pugin al tren de la independència.

Recordin també que si volen negociar qualsevol canvi en els pressupostos, caldrà aprovar-lo a les comissions, i el meu grup no està en disposició d'aprovar polítiques en contra de la Catalunya del sí. Junts per Catalunya és la garantia perquè vostès no malmetin Catalunya com han fet amb Barcelona.

Ah, i, senyora Albiach, esperem que ara ja demanarà que aixequin el veto als membres de Junts a la taula de diàleg, eh? Ho esperem.

Senyor Illa, vostè és el cap de l'oposició i per definició lidera la contra al Govern, però també li recordem que cap altra majoria és possible en aquesta cambra amb vostè de president. I, per tant, per responsabilitat podria no haver presentat la moció i permetre que els ciutadans de Catalunya tinguessin aquests millors pressupostos sense problemes. (*Remor de veus.*) Evidentment, amb els del 155 no hem volgut negociar en cap moment i ha d'entendre (*remor de veus*)..., i ha d'entendre que això seguirà sent així mentre les polítiques reals del Govern espanyol segueixin sent de repressió amb els més de tres mil afectats pel procés, de persecució del president Puigdemont i de tots els exiliats, i mentre no es respecti el dret d'autodeterminació i l'amnistia per als represaliats.

L'actitud de responsabilitat que trobem a faltar en vostès no és només en la facilitació de la tramitació dels pressupostos, ens hauria agradat veure-la també en la tramitació del 155, en l'execució de pressupostos de totes les infraestructures, en els fons covid, en els traspassos de rodalies i, en definitiva, de tots els greuges que ja tindrem temps de posar sobre la taula quan parlem de deute històric.

Insisteixo que no pactem amb el 155, els únics pactes recents amb el PSOE no provenen del nostre espai polític. Són pactes que tenen lloc al Congreso de los Diputados i sembla que són a *cambio de nada*.

Senyora Romero –senyora Romero–, vostè fa trampeta amb les xifres, eh? Li anava a contestar, però el senyor Giró ja ho ha fet molt bé; per tant, m'estalviaré aquest espai.

En el que sí que vull insistir és en els fons extraordinaris covid, perquè la pandèmia no ha acabat i, per tant, esperem que vostès siguin paparres de la ministra Montero per tal que aquí arribin aquests diners, aquests 1.600 milions que hem aconseguit a Madrid. (*Alguns aplaudiments.*) Senyora Romero, ja sé que no li agrada, però 52.900 milions són molts més que 35.200 docents.

Les ajudes que rebem de l'Estat en forma de FLA no les generen els espanyols pagant els seus impostos, no són fruit del seu treball, eh? Ho tenen clar? Provenen del deute públic espanyol, que també és part del deute català, i que el dia que ens divorciem definitivament haurem d'anar al mediador per repartir convenientment. Però de moment també és el nostre deute. Però tingui clar que sense el dèficit fiscal no ens hauria calgut ni un euro de FLA, només ha de fer números: 18.000 milions. Ni un euro.

Una mica de respecte a les coses serioses i aquesta ho és molt: no és just que dels nostres diners a sobre en facin aquests tripijocs. Em sap molt de greu, perquè li tinc

molt de respecte, i em sap molt de greu que vostè jugui amb el fruit dels esforços de tots els catalans.

I sobre la qualitat democràtica que ha parlat de Catalunya..., bé, he hagut d'anar a imprimir l'article que vostè ha mencionat de l'Ostrom, i, miri, aquest article diu: «Espanya és el país que més ha retrocedit en la qualitat institucional a Europa durant la pandèmia.» Això ho diu aquest estudi, eh? I diu: «Espanya ha retrocedit en qualitat institucional i Catalunya dins d'Espanya i dins de la Unió Europea.» Clar, clar que a nosaltres ens ha anat malament la qualitat democràtica, però perquè... (*Rialles. Alguns aplaudiments.*) No –no –, és que escolti'm, el marc general legislatiu és el seu, eh? I segons el *The Economist*, Espanya ha passat de la setzena posició a la vint-i-dosena. O sigui, que millor que no parli gaire de la qualitat democràtica.

Conseller Giró, a vostè volem felicitar-lo, a vostè i a tot el seu equip. Ha sabut fer uns pressupostos que no eren gens fàcils, amb un disset per cent més d'ingressos, amb un dèficit pressupostari limitat al 0,6 per cent, i, a sobre, reduir el deute públic en 2,2 punts, situant-lo per sota del trenta-quatre per cent, quan a l'Estat espanyol és del 122 per cent. Es mereix vostè tot el nostre suport i agraïment.

Vull aprofitar per recordar, una vegada més, que l'Estat preveu un dèficit públic per a la seva Administració del 2022 del 3,9 per cent, i nosaltres només tenim el 0,6 per cent. Això representarà més de 40.000 milions d'euros, dels quals 8.000 aproximadament haurien de ser per a Catalunya. Saben què passarà, no? Que aquests 8.000 no arribaran i una part més serà dèficit fiscal. Deixin-me fer un pronòstic: el 2022, quan tinguem les dades, que trigarem bastant de temps, serà l'any rècord absolut en dèficit fiscal a Catalunya, i passarà, sobrepassarà els 20.000 milions d'euros; no en tinc cap dubte.

Felicitats, doncs, conseller, per complir amb el termini i tenir els pressupostos preparats perquè a partir de l'1 de gener puguin ser executats. Era evident que no tenia sentit fer uns pressupostos per al 21, que tampoc no hauríem tingut temps d'executar-los ni hauríem arribat a temps, després, a fer els pressupostos del 22 perquè estiguessin disponibles l'1 de gener. Però vostè va dir «pressupostos o pressupostos», i estic convençut que els tindrem, i que aquests seran molt bons pressupostos, amb la situació que tenim.

Senyor Giró, vostè és un deu; deixi-m'ho dir així: és el nostre deu. Moltes gràcies per la seva gran feina i estem convençuts que els pressupostos Giró marcaran un abans i un després del present i futur dels catalans. I ho ha fet negociant amb paciència, sense fer soroll, amb un partit que finalment ha preferit posar per davant un model de país que es demostra que a les urnes no és clarament majoritari, i, òbviament, tenen tot el dret per fer-ho, però en tot cas no és el sentir general del cinquanta-dos per cent dels independentistes. Acostuma a passar, quan l'independentisme necessita la CUP, que la CUP fa de CUP.

Des de Junts diem alt i clar que no acceptarem que s'utilitzin els tràmits pressupostaris per negociar el model de país. I, en tot cas, lamentem que hagin servit per esquarterar aquesta majoria del cinquanta-dos per cent. Però reconeixem que aquests darrers mesos tampoc hem vist que tingués una traducció clara en un full de ruta per preparar l'embat.

També són els pressupostos de l'inici de la transformació de model de país. He parlat abans que la gent espera futur, espera que parlem d'oportunitats de futur. Volíem fer la independència per canviar el model de país, per desenvolupar tot el nostre potencial, amb els nostres propis recursos –no volem que ningú ens regali res–, però el procés desgraciadament s'està allargant. L'octubre del 2017 no ens en vam sortir perquè no hi va haver prou unitat dels partits, però ens vam emplaçar a reprendre el diàleg, i, de fet, és el que la gent ens va demanar el 14 de febrer.

Un resultat d'empat tècnic liderat per Esquerra, amb un diputat més, i amb la necessitat dels diputats de la CUP per tirar endavant l'embat. El president Aragonès ha volgut posar per davant, però, pactar amb l'Estat, i la CUP l'hi va concedir amb

un límit de dos anys, dels quals ja n'hem passat més de mig. Junts no ens en podíem desvincular, perquè era el que la majoria va voler, però no era el full de ruta que volíem. Nosaltres preferíem parlar de l'embat de forma immediata amb tot l'espai independentista. I seguim esperant que Esquerra i CUP plantegin la situació per sumar i treballar per la culminació.

Mentrestant, hi ha grans necessitats de la gent per sortir de la crisi i aquests són uns pressupostos pensats i preparats per a això. Però també hem de transformar el país mentre preparem el nou embat. Hem d'aprofitar el temps per avançar, amb menys eines de les que tindríem amb un nou estat, però hem d'avançar. Ara sembla que està de moda parlar de transformacions, de les transformacions que necessita el país, i cadascú té les seves. Però que ningú s'equivoqui: aquestes transformacions no les podem fer de forma plena fins que no tinguem totes les eines d'un estat, no només les econòmiques sinó també les legislatives. Però, entretant, hem d'avançar en tot el que puguem i amb 5.600 milions també avançarem en aquesta transformació.

El president volia que fos una legislatura de les quatre transformacions, però una d'elles hauria caigut si no s'aproven aquests pressupostos: la feminista, curiosament un dels temes que més ha demanat la CUP en aquesta cambra. Amb pressupostos prorrogats, aquest departament quedava sense recursos per fer la veritable transformació que necessita el país, per treballar per la plena igualtat d'homes i dones, per protegir els drets fonamentals, per crear nous serveis d'atenció a les víctimes de violències masclistes, en polítiques LGTBI, la promoció de l'equitat en el treball i la coeducació i promoció de valors i models igualitaris, entre d'altres.

La transformació verda quedava molt tocada també per la reducció de recursos en la descarbonització de la mobilitat i en les polítiques actives d'acció climàtica. I en la transformació social, lamentablement, també perdiem 900 milions, que posaven molt difícil superar la crisi creada per la covid i la que ja arrosseguem prèvia a la covid. Per això vam demanar al president que intervingués en la negociació amb la CUP, perquè els demanés de complir el seu acord de govern i poguéssim engegar la transformació que li cal al país i la millora de les polítiques a tots els departaments.

Però, per Junts, aquestes transformacions es queden curtes, i pensem que necessitem, sobretot, també transformar Catalunya en clau econòmica. I ho hem de fer cap a una veritable societat del coneixement i amb equilibri territorial. I per això, el Departament de Vicepresidència, Polítiques Digitals i Territori té un pressupost un vint-i-nou per cent més alt, per desenvolupar eixos prioritaris de la Unió Europea, com són la digitalització, la descarbonització i l'equilibri territorial.

Però també és el departament que més treballa, junt amb Universitats, per crear aquest nou model de país basat en la societat del coneixement; amb la potenciació de la intel·ligència artificial, la tecnologia quàntica, el *blockchain*, l'economia de l'espai; amb l'extensió de la fibra òptica a tot el país, que quedarà llicitada o acabada durant el 2022; també amb la digitalització de l'economia, el reforçament dels centres tecnològics, que ajuden a la captació de noves inversions de multinacionals, que busquen talent i infraestructures tecnològiques. Catalunya s'està convertint en un *hub* de *hubs* tecnològics, i això és gràcies a la feina que hem fet des de fa anys i que vostè, conseller, i vostè, consellera, estic segur que continuaran fent amb més força.

Aquesta és la transformació que necessita Catalunya en el segle XXI. No només la reindustrialització. La industrialització és un concepte del segle XX. Justament els que hem liderat al sud d'Europa la industrialització des del segle XVI al XX ara hem de poder liderar la nova economia del segle XXI. I tant el vicepresident com la consellera Geis ho tenen molt clar.

Per cert, senyora Romero, torno a interpel·lar-la. Com pot dir que Catalunya no aposta per la recerca i el desenvolupament? Catalunya... (*Remor de veus.*) Sap d'on ha sortit l'única vacuna contra la covid de moment que es demostra efectiva? Ho sap, no? Sap que Catalunya inverteix l'1,5 per cent en recerca, desenvolupament i innovació i l'Estat no arriba a l'1,2 per cent? I sap que ens hem posat com a objectiu

arribar al 2,2 per cent en aquesta legislatura? Ho sap, no? Doncs escolti'm, nosaltres evidentment que som una societat innovadora, creativa i que apostem clarament per les infraestructures tecnològiques i de recerca. El problema és el de sempre: falten recursos.

La Catalunya del sí que nosaltres volem és la Catalunya que permet que moltes empreses a Catalunya paguin salaris superiors als cinquanta mil euros anuals a joves amb talent, en sectors altament tecnificats, que a la vegada puguin pagar els seus impostos i ajudar a pagar les pensions dels nostres grans i els serveis socials de tothom.

Senyors de la CUP, un model de país que només es basi en la reindustrialització o en el cooperativisme, amb salaris mínims espanyols de 965 euros, no permetrà mantenir el benestar social del futur. I per això diem «no» al seu model econòmic. Reindustrialitzar el país sí, però amb valor afegit i també apostant amb l'economia dels serveis, amb la logística, el turisme de qualitat i sostenible, que, evidentment, ha tingut sempre molt de pes a Catalunya i que en seguirà tenint.

Senyora Reguant, Catalunya tenia un vint-i-sis per cent de PIB industrial l'any 2000. Per cert, en aquell moment manava Convergència. Va baixar al dinou per cent el 2009. Per cert, en aquell moment manava el tripartit. I ara, des d'aleshores, s'ha anat mantenint i, en tot cas, ha anat pujant fins al vint-i-u per cent. Però quina és la indústria que volen vostès? Es tracta de quantitat o de qualitat? Perquè si vostès volguessin convertir Catalunya en una Polònia o en una Romania, amb un alt nivell d'industrialització de baix valor afegit, no hi estaríem d'acord. En tot cas, nosaltres apostem per convertir Catalunya en un estat nòrdic al sud d'Europa. I volem aprofitar tot el potencial que tenim com a país i totes les oportunitats per generar riquesa i benestar per a tothom. Aquesta és la transformació que volem.

I una altra cosa, senyora Reguant. De debò, si volen acabar amb els oligopolis espanyols només tenim una opció, que és la independència; és l'única. I en això estic segur que els tres partits independentistes hi estarem d'acord. I, a més a més, després de la independència ve un procés constituent. Aquí és on hem de fer que un estat independent català no pugui mai mai mai esdevenir un espai controlat i dominat pels oligopolis. És allà on ho podem fer. Mentre siguem a l'Estat espanyol, això no ho podem fer de cap de les maneres. Treballem de debò per la unitat i, si és així, ens acostarem ràpid cap a la independència. Si cadascú va a la seva, la independència se'ns allunya. I no sabem fins a on.

Abans d'acabar vull defensar les polítiques dels departaments de forma breu. Si parlem del Departament d'Empresa i Treball, que veig que ha marxat el conseller, tenim un repte clau per impulsar aquesta reindustrialització. Però, com dic, amb valor afegit, eh? També la millora de l'ocupació. I aquest és un tema molt important. Ja he parlat abans d'atur; la inversa de l'atur és l'ocupació. Com pot ser que tinguem un atur juvenil proper al trenta per cent, o superior al trenta per cent, i que el vint-i-cinc per cent d'empreses d'aquest país ens diguin que no troben personal qualificat i que no poden créixer perquè no troben personal qualificat?, i que el setanta-nou per cent dels empresaris d'aquest país ens diguin que tenen dificultats per trobar personal qualificat?

Bé, en tot cas, nosaltres el que hem de fer és seguir potenciant la internacionalització, com ja hem dit abans. També les inversions internacionals, i aquí Acció rep una partida molt important per seguir captant inversions internacionals.

També la transformació del turisme, amb una nova llei de turisme més sostenible, més adaptada a l'agenda 2030, fomentant la desestacionalització i la desconcentració. Hi estem d'acord. Un model de més valor afegit i més diversificat. Però el turisme ha estat i ha de seguir sent un dels puntals de la generació de riquesa de Catalunya. I per molt que cupaires i comuns no ho vulguin, la resta de diputats, com ha quedat clar en diverses votacions, sí que ho volem.

Aquest departament –i l’hi he dit en alguna ocasió al conseller Torrent–, té el repte més gran des de la Transició, i és arribar per primera vegada a la plena ocupació. Portugal, com deia abans, té un atur del 6,4 per cent. No hi ha cap argument que justifiqui que tots els estats petits d’Europa –tots– tinguin la plena ocupació. Fins i tot Portugal. I, en canvi, Catalunya segueix per sobre del deu. Bé, sí que hi ha un motiu, i és que Espanya està al catorze per cent. I nosaltres seguim dins d’Espanya.

Ens sorprèn molt que tots els partits que s’anomenen d’esquerres a la cambra no hagin parlat, doncs, d’aquesta oportunitat i la necessitat d’assolir la plena ocupació. Demostren que segueixen allunyats de les necessitats de la gent. Però necessitem donar visió de futur. Necessitem desenvolupar tot el potencial d’aquest país per anar cap a la plena ocupació. La reunificació d’Empresa i Treball tenia com a motiu principal aquest objectiu, i per això calen més recursos al SOC, amb una transformació perquè permeti cobrir les necessitats reals del mercat de treball i que ens permeti créixer de forma sostenible i amb salaris europeus. Els salaris mínims a Europa són de l’ordre de 1.400 euros i nosaltres hem d’anar, hem d’aconseguir aquests salaris. Mentre siguem a Espanya no podrem fer-ho, perquè Espanya no pot tenir..., com a país no és competitiu una Espanya amb 1.400 euros. Catalunya sí que ho seria. Per tant, hem de treballar entre tots perquè això sigui una realitat.

En Acció Climàtica i Agricultura, els pressupostos presentats són els més elevats que ha tingut mai la Generalitat i han de permetre reactivar l’economia i el teixit productiu també en el món rural i la pagesia, i en la transformació energètica renovable del nostre país, concentrant-nos en la mitigació del canvi climàtic. No creiem, des del nostre grup, en l’energètica pública. Els vam votar a favor en el seu dia per respecte a l’acord signat entre Esquerra i la CUP, però no és el nostre model. Nosaltres apostem per regular de forma adequada el sector, i no pas tal com està regulat ara, víctima d’aquests oligopolis i les portes giratòries. I apostem decididament per les renovables.

Pel que fa a l’educació, tenim previst anar cap a la universalització i gratuïtat progressiva de l’educació entre zero i tres anys; la lluita contra la segregació escolar; continuar desplegant el decret d’escola inclusiva, ja que és de necessitat vital, i, en definitiva, reforçar el model d’escola catalana que nosaltres defensem i que està avalada per la llei d’educació de Catalunya. Tot això, amb un ferm compromís per treballar en la formació professional, amb una partida de 23 milions d’euros destinats a desenvolupar el pla de xoc en FP. I aquest és un dels factors clau per al creixement en l’ocupació de qualitat, i així és com la implementació del pla d’educació digital ens ho permetrà.

Pel que fa a l’àmbit de Justícia, arribem per primer cop al 2,8 per cent del total del pressupost, quan sempre s’havia reclamat com a mínim el 2,5. Són diners necessaris per reforçar la justícia com un servei públic àgil, modern i proper, a través d’un model d’execució penal de reinserció a la societat dels nostres interns i augmentant de forma decisiva i permanent la lluita contra una de les xacres de la nostra societat: la violència de gènere.

En Salut estem gairebé doblant el pressupost en salut pública, amb un setanta-cinc per cent d’increment, amb més professionals, incrementant la dotació per potenciar la salut mental, la infantojuvenil, el pla de prevenció del suïcidi... I apostem clarament per l’atenció primària i comunitària. Però el que més ens cal, veritablement, a Salut són els fons covid, aquests 1.600 milions d’euros que ja he mencionat abans.

El Departament d’Acció Exterior i Govern Obert ens permetrà obrir noves delegacions a regions on fins ara no érem presents i reforçar les capacitats operatives que ja tenim. I el programa «Catalunya, país de dades» agruparà en un mateix portal les dades del servei públic, privat i cívic, per apoderar els ciutadans catalans, on aspirem assolir fins a 1 milió de registres disponibles en aquest portal. La defensa dels

interessos nacionals de Catalunya a Europa i al món, com a subjecte polític i com a nació que aspira a ser un estat membre de la comunitat internacional, és clau.

En Drets Socials i Habitatge s'incrementa un 30,3 per cent més que el pressupost del 2020, un 156 per cent el pressupost d'Habitatge, amb noves places residencials per a gent gran, persones amb discapacitat o malaltia mental, i en la construcció de nous equipaments.

I a Interior incrementem un nou per cent per atendre una millora de la seguretat i emergència de la nostra ciutadania, amb l'aposta ferma en la dotació i estructura dels cossos en 735 efectius, en el procés de selecció de 1.500 efectius més que s'incorporaran al llarg del 2022, així com les millores en el factor de nocturnitat de les unitats de seguretat ciutadana, potenciant i reforçant la carrera professional de bombers i en l'aposta per la creació de l'estructura de gestió pròpia d'agents rurals, amb el doble d'efectius.

Resumint-ho –i ja acabo–, el nostre grup defensa la Catalunya del sí, començant pel sí a un estat independent i al més aviat possible, perquè necessitem els recursos que generem per poder transformar molt més ràpidament el país; però també el sí a aquesta societat del coneixement; el sí a un país amb plena ocupació i de qualitat; el sí a aquest territori equilibrat, amb vida i treball dignes arreu; sí a un país connectat al món, internacionalitzat i amb veu pròpia; sí a una economia més sostenible i energèticament sobirana; sí a un país amb una qualitat democràtica, i sí a construir una veritable societat del benestar en base al fruit del nostre treball, perquè els catalans sempre –sempre– ens hem guanyat la vida treballant.

En definitiva, defensem el sí als pressupostos del conseller Giró. I, òbviament, votarem que no a les esmenes a la totalitat.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat senyor Lluís Salvadó.

J. Lluís Salvadó Tenesa

Gràcies, presidenta. Consellers, conselleres... Gràcies, conseller Giró, per la seua exposició. Diputats i diputades, molt bona tarda. Bé, intentaré no esgotar els cinquanta-dos minuts pel bé de tots els presents.

Portem una setmana intensa, un cap de setmana molt intens, i pràcticament ja cinc hores dins d'este Ple del Parlament, debatent el projecte de pressupostos de la Generalitat per al 2022. Hem pogut escoltar les diferents visions al respecte: les visions dels diferents grups parlamentaris que han presentat l'esmena a la totalitat, les visions del Govern, les visions d'alguns dels grups que se suposa que donen suport a este projecte de pressupostos. I esperem que després veurem i escoltarem la visió dels comuns molt atentament.

I com és habitual als debats pressupostaris, les posicions que aquí s'expressen van de pressupostos, òbviament, però sobretot van d'aquella posició política que cadascun dels grups parlamentaris vol manifestar o vol traslladar a la ciutadania respecte a la governabilitat del país. I, especialment, en uns moments tan convulsos, tan complicats com els que estem vivint, aquest és un aspecte especialment transcendent. I dic això sense menystenir en absolut alguns dels debats apassionats que s'han portat a terme al respecte d'alguns dels aspectes que aporten els pressupostos, i molt menys sense tenir present la capacitat transformadora i la importància d'uns pressupostos com els que avui tenim damunt de la taula.

En primer lloc, i abans d'entrar al fons de la qüestió, em permetran donar les gràcies i felicitar el conseller Giró i a tot el seu equip. Mos han presentat uns pressupostos ambiciosos políticament, uns pressupostos impecables des de la perspectiva tècnica i, sobretot, uns pressupostos rigorosos i sostenibles econòmicament. Són uns

molt bons pressupostos i que segurament seran molt millors a partir de les aportacions dels diferents grups parlamentaris en el tràmit d'esmenes i, molt especialment, a partir de les aportacions del grup parlamentari dels comuns amb tot el paquet de mesures que s'han anunciat i que s'han pactat este cap de setmana. Uns pressupostos resultants que, de ben segur, seran els millors possibles en la conjuntura autonòmica, en la conjuntura actual.

I també voldria agrair, en nom del meu grup parlamentari i segurament també en nom del meu partit, al president de la Generalitat i al seu equip (*aplaudiments*)..., donar les gràcies al president per assumir el lideratge no només del Govern de la Generalitat, sinó també el lideratge del país. El conseller Giró deia «pressupostos o pressupostos», i ho compartim absolutament. És molt transcendent per al país en los moments que estem vivint que estos pressupostos s'aproven. Però per aprovar-los cal treballar fins a l'últim minut, cal no aixecar-se de la taula de diàleg, cal assumir la diversitat legítima d'este Parlament, dels diferents grups parlamentaris que configuren allò que el president anomena la via àmplia del sobiranisme.

A continuació, intentaré exposar la visió del meu grup parlamentari a partir de quatre reflexions. Una primera reflexió, en la que intentaré explicar la transcendència i la importància de tramitar i, posteriorment, d'aprovar estos pressupostos. En segon lloc, destacar que mos trobem davant d'uns comptes econòmicament sostenibles a mitjà i a llarg termini. En tercer lloc, que estem davant d'uns pressupostos que intenten respondre a les necessitats socials, expansives en una situació de la crisi postpandèmia. I finalment, i en quart lloc, intentaré explicar que són uns pressupostos que responen a la voluntat del Govern de transformar la realitat.

Sobre el primer punt. Estem convençuts de que hi ha motius objectivament irrefutables per defensar la transcendència de l'aprovació d'estos pressupostos. A diferència d'altres exercicis anteriors en els que la pròrroga pressupostària no tenia un impacte econòmic tan rellevant, en un moment en el que canvia tot, la pròrroga pressupostària en estos moments deixaria el Govern de la Generalitat i, en definitiva, el país amb moltes menys eines de les que mos permetran disposar estos pressupostos.

Des del moment en què es van aprovar els pressupostos del 2020, que, com deuen recordar, va ser just a l'inici de la pandèmia, la nostra societat i la nostra economia ha canviat de forma radical. Durant estos últims vint mesos hem vist com s'ha desplomat el producte interior brut de Catalunya i de la resta del món; hem vist com l'atur ha pujat, com ha tornat a baixar; hem vist com s'ha disparat la inflació com feia molts d'anys que no vèiem; hem vist desbordar-se el nostre sistema sanitari; hem vist desbordar-se també les residències de la tercera edat, davant d'una situació per a la que el món no estava preparat.

I hem vist la fragilitat i la insostenibilitat d'una economia basada en una mobilitat massiva de turistes i de productes alimentaris. I estem veient com s'han multiplicat els preus de l'energia. Vam veure com a Anglaterra va haver-hi talls de subministrament, com a la Xina hi ha hagut talls d'electricitat. I hem assumit també, per altra banda, en esta postpandèmia, la rellevància de disposar d'una administració pública preparada per al treball i per a l'atenció a la ciutadania mitjançant sistemes telemàtics. Per això és fonamental el pressupost del CTTI, entre moltes altres coses. I també la importància de construir un sistema educatiu més competent en tecnologies digitals.

Estos nous pressupostos no només aporten 5.000 milions d'euros per a desplegar despesa departamental, sinó que també aporten diverses eines per abordar una part de tots estos canvis estructurals i també per impulsar la transformació que necessita en estos moments el país. Avui, la ciutadania necessita que els governs disposen de noves eines per afrontar tots estos canvis. Mos calen noves eines per afrontar tots els nous paradigmes i les necessitats que han aparegut amb la pandèmia, i per fer front al canvi climàtic. I estes eines les necessitem tots los governs –tots. Cadascun des de les seues competències i des de les seues responsabilitats, des dels ajuntaments fins

a la Generalitat, i també el Govern de l'Estat. I malgrat que segurament tindrem en este plenari més esmenes a la totalitat de les que mai havíem vist –més esmenes a la totalitat de les que havíem vist–, també hem vist molts grups parlamentaris més que mai disposats a negociar, a dialogar, a arromangar-se per trobar solucions.

I acabe com acabe la votació d'avui, és bo que fins a cinc grups parlamentaris mos hem manifestat disposats a intentar cercar acords pressupostaris, tot i que després d'haver sentit certs discursos potser no són tants. (*Alguns aplaudiments.*) Cinc grups, o potser no tants. Cinc grups o potser no tants que hem obert la porta a formar part d'estes solucions, d'estes solucions que necessita la ciutadania, superant les diferències polítiques que mos separen.

Des del Grup d'Esquerra Republicana volem agrair i reconèixer el compromís de totes estes formacions amb la gent, amb la ciutadania i també amb el país. I voldria donar les gràcies especialment al grup parlamentari dels comuns. Ja van protagonitzar un acte de responsabilitat, van protagonitzar l'aprovació dels pressupostos de la Generalitat del 2020. I avui tornen a demostrar la seua vocació de formar part de les solucions. I, pel que sembla, mos trobarem, les dos formacions polítiques, en les negociacions dels pressupostos de l'Ajuntament de Barcelona, de la Generalitat i també de l'Estat. I espero que també de molts més ajuntaments.

Fem el que fem perquè mos sembla, i avui més que mai, que hem d'estar al costat de la gent, al costat del país. També de la gent de Barcelona. Perquè estos pressupostos que avui debatem són bons, sobretot, i també, per a Barcelona. Són bons per als barcelonins i per a les barcelonines. I és de rebut reconèixer que tant des del grup parlamentari dels comuns com dels companys d'Esquerra Republicana de Barcelona, fareu possible l'aprovació d'unes eines més potents per a poder transformar el país, assumint les contradiccions pròpies en bé de l'interès general, defugint els tacticismes de curta volada. Moltes gràcies, Ernest. (*Aplaudiments.*) I estic convençut que els pressupostos de Barcelona seran molt millors sense dependre de la influència de Valls, i que Catalunya estarà molt millor disposant d'uns pressupostos, disposant d'estos pressupostos, que no tenint-los.

I també voldria, voldríem manifestar l'agraïment al Grup Parlamentari de la CUP. Som conscients dels límits que té cada formació política i som conscients especialment de les diferències polítiques que existeixen entre la CUP i entre alguns dels partits que formen part i que donen suport al Govern de Catalunya, i especialment per això valorem el seu esforç, valorem la seva predisposició a treballar incansablement per construir una majoria de transformació i per donar sentit a la majoria independentista en este Parlament.

Avui, probablement, no serà possible visualitzar esta majoria independentista a l'entorn del projecte d'estos pressupostos. Mos hagués agradat que hagués estat diferent, us ho he de reconèixer, òbviament. Tot hagués estat més fàcil –tot hagués estat molt més fàcil. Però segur que continuarem treballant conjuntament en tot allò que compartim, que mos sembla que és molt més, durant el que mos queda de legislatura. Per part nostra, les confiances resten senceres. Més enllà de les conjuntures, sabem que compartim una part molt important de l'horitzó de futur, l'horitzó de llibertat nacional i de transformació social. Preservar la majoria del cinquanta-dos per cent d'este Parlament significa saber pactar les discrepàncies polítiques, significa saber respectar les discrepàncies sobre alguns aspectes conjunturals.

Respecte a la segona reflexió. Són uns pressupostos expansius, però també són uns pressupostos que no perden de vista la necessitat d'assegurar la sostenibilitat a mitjà i llarg termini de les finances de la Generalitat. Uns pressupostos que continuen i que consoliden la faena feta per anteriors executius als pressupostos del 2017 i als pressupostos del 2020. Un repte ingent que porta a terme el Departament d'Economia i Hisenda des de fa molts d'anys de consolidar fiscalment la Generalitat de Catalunya i estabilitzar la situació financera del nostre país. Una tasca que ha permès estabilitzar el deute al voltant del trenta per cent, com són los objectius que

planteja el projecte de pressupostos. Per tant, en l'endeutament del nostre país hi ha una tendència clarament a la baixa. Però que també nos ha permès deixar enrere les retallades en la despesa, impulsant polítiques socials ambicioses.

I tampoc no podem perdre de vista la referència de la sostenibilitat financera, perquè, com saben, bona part dels increments que reflecteix el projecte de pressupostos són increments de caràcter conjuntural, de caràcter no recurrent i que venen, pràcticament, de tres orígens.

En primer lloc, de la decisió de la Comissió Europea de tirar endavant, de permetre l'activació de la clàusula de salvaguarda, possibilitant la suspensió de les restriccions sobre el dèficit i l'endeutament. Això nos permet disposar de 1.500 milions d'euros més en estos pressupostos.

En segon lloc, de les decisions, també, de la Comissió Europea per aprovar els fons Next Generation, que aporten, com bé s'ha dit, 2.142 milions d'euros a estos pressupostos, a la despesa finalista d'estos pressupostos.

I, en tercer lloc, la tercera font d'ingressos extraordinaris no recurrents que es reflecteixen en estos pressupostos és el fruit d'un diàleg, d'una negociació entre l'Estat i la Generalitat: al voltant de 1.036 milions d'euros que provenen de la regularització dels incompliments de la disposició addicional tercera, de la regularització de l'IVA del 2017 i del finançament dels Mossos d'Esquadra.

Dels 5.600 milions d'euros que creix la despesa no financera d'este projecte de pressupostos –dels 5.600–, 4.600 provenen de fons no recurrents, del dèficit, dels fons europeus i de les regularitzacions dels incompliments de l'Estat. De fet, els ingressos no financers no finalistes creixen només en un 1,5 per cent en dos anys, des de l'exercici del 2020, i ho fan en base a ingressos extraordinaris de les regularitzacions de l'Estat, sense les quals haguessin caigut un 2,4 per cent. Per estos motius, nos sembla molt rellevant que, tot i ser uns pressupostos expansius, es mantenen en uns termes d'estricta sostenibilitat financera en un 0,6 per cent del dèficit i amb un objectiu de reduir l'endeutament.

Tercera reflexió. Són uns pressupostos que intenten respondre a les necessitats socials expansives del país postpandèmia. Els departaments del Govern, com bé s'ha dit, disposaran de 5.600 milions d'euros més: 5.022 en el que és la despesa departamental, un 17,3 per cent més; 1.009 milions d'euros més per al Departament d'Educació; 1.456 més per al Departament de Salut; 905 més per al Departament de Drets Socials. Com bé s'ha explicat, la major part dels ingressos, dels increments que planteja esta llei de pressupostos van destinats a polítiques socials. I és fonamental que afrontem la sortida de esta crisis, com explica el president tot sovint, des de polítiques expansives, sense tornar a caure en els errors del 2010, sense tornar a aquelles retallades que estaven en el context d'una austeritat mal entesa.

Cal tenir molt present, per altra banda, que mentre el model de finançament autonòmic que gestiona l'Estat aporta a estos pressupostos 1.000 milions d'euros menys que el 2020, el sistema d'impostos propis i cedits que gestiona la Generalitat aporta 590 milions d'euros més. Cal ser conscients que si avui podem plantejar-nos uns pressupostos que responen a les necessitats del moment que vivim és per la responsabilitat, per l'exigència fiscal que hem assumit en esta cambra parlamentària i el Govern de Catalunya durant molts d'anys. Decisions en matèria fiscal que avui nos permeten, mal que a alguns no els hi agrada, recaptar 160 milions d'euros de l'impost sobre vehicles contaminants, 155 milions de l'impost sobre instal·lacions amb impacte sobre el medi ambient, 780 de l'impost sobre successions, 650 de l'impost de patrimonis, entre altres. Dos mil milions d'euros que hem decidit en esta cambra, que ha decidit el Govern de Catalunya, que altres comunitats se poden permetre el luxe de no recaptar. Però sense els quals estos pressupostos els hauríem de pintar a l'oli. *(Aplaudiments.)*

La voluntat d'esta cambra de desplegar fonts pròpies de finançament i de construir una fiscalitat ambientalment ambiciosa ve de lluny. Ve dels pactes pressuposta-

ris que el 2014 i el 2015 l'actual president de la Generalitat i el conseller Mas-Colell van incorporar als pressupostos del 14 i del 15; ve dels pactes entre Junts pel Sí i la CUP l'any 2017, i ve dels pactes entre la majoria que actualment dona suport al Govern i el grup dels comuns. Una arquitectura fiscal que avui ens permet estructurar el pressupost de la Generalitat, evitar fer retallades pressupostàries i poder atendre les necessitats bàsiques dels nostres serveis públics. Un model fiscal propi que hem construït al llarg de la darrera dècada amb la petjada de formacions d'esquerres d'este Parlament, començant per la CUP, passant per Esquerra Republicana i acabant amb el grup dels comuns.

Tot i això, tot plegat evidència també una greu insuficiència estructural de l'actual sistema de finançament autonòmic. Un sistema que no garanteix uns ingressos estructurals per a cobrir les necessitats de la ciutadania del país. No les garanteix mai. Però ara, que és quan més falta nos fan recursos addicionals per afrontar totes les necessitats que necessita el país en estos moments, des del sistema de finançament autonòmic cauen els ingressos en 1.000 milions d'euros.

Quarta i darrera reflexió. Estem davant, també, d'uns pressupostos que responen a la voluntat del Govern de Catalunya de transformar. I em permetran, amb el temps que em queda, reforçar alguns dels aspectes que ha comentat el conseller i han comentat altres grups parlamentaris. Intentaré cenyir-me estrictament a allò que reflecteix el projecte de pressupostos, bàsicament, per respecte al grup dels comuns que intervindran posteriorment i em sembla més adient que siguin ells els que puguen explicar alguns dels extrems que formen part d'este acord entre el Govern i el grup parlamentari dels comuns.

Suposo que els pressupostos que avui estem debatent reflecteixen elements de molta ambició i altres no tanta. Segurament un dels que planteja més ambició és el creixement de treballadors públics. A alguns els fa por, este increment de treballadors públics. I hem sentit, no només avui sinó en altres intervencions, discursos crítics respecte a este creixement, un creixement de 29.000 treballadors per als diferents sistemes públics del nostre país; 29.000 treballadors que es distribuïxen en uns 18.000 específics al sistema de salut –més metges, més metgesses, més infermers, més infermeres–; 5.500 més mestres, més professors i professores; 1.122 mossos d'esquadra, bombers, agents rurals, una aportació importantíssima a un sistema de funció pública que durant massa anys ha estat estressat, que durant massa anys, des del 2010, ha patit els ajustaments pressupostaris i que molt especialment, a partir de la crisi del covid-19, no pas ha estat estressat, sinó que ha estat absolutament superat. Per tant, és un creixement absolutament justificat, necessari i diria que imprescindible.

Per altre costat, destacar alguns aspectes que em semblen positius del que contempla este projecte de pressupostos. El 2020, també fruit del pacte entre els comuns i el Govern de Catalunya, es va permetre que es recuperés la participació de la Generalitat en el finançament del zero a tres. Als pressupostos del 2022 se permetrà la gratuïtat del P2, se permetrà que, per al curs 2022-2023, els pares i les mares no hagin de pagar les taxes dels seus fills, 90 milions d'euros. S'augmenta en 250 milions el pressupost en polítiques d'ocupació, en un moment especialment delicat, en plena pandèmia. Quatre milions per implementar la segona fase del pla pilot de la renda bàsica universal, un pas endavant importantíssim, que farà de Catalunya un país referent en la matèria.

S'incrementa la inversió en cultura i en llengua catalana amb 85 milions d'euros. El pla de xoc contra la pobresa severa. Es dobla el pressupost en polítiques d'igualtat i feminismes i es doblen també els recursos destinats a l'erradicació de la violència masclista. Es crea l'empresa pública, l'energètica pública que ha de servir per pressionar els costos energètics a la baixa i que ha de servir per començar a desmuntar els oligopolis energètics de l'IBEX 35. No cal esperar a assumir la independència, podem començar a treballar-hi des de ja.

Cent cinquanta milions per implementar el fons climàtic i el patrimoni natural, 150 milions que venen, com bé saben, de l'acord que en el seu moment se va establir amb alguns grups parlamentaris d'esta cambra a l'entorn de la llei de canvi climàtic. Un pacte nacional d'indústria que destinarà 126 milions d'euros per a la reindustrialització del nostre país, que vol molt expressament implementar una governança que s'escolte a tots els sectors socioeconòmics i que permeta, a partir dels acords transversals, poder implementar una política ambiciosa i que torne a fer de la indústria un motor de l'economia del nostre país.

Parlava la senyora Romero de la deslocalització de Mahle. La veritat és que fer un punt de demagògia sobre aspectes tan tan tan delicats fa de mal fer i més en un ple de pressupostos, on el rigor hauria de prevaler en tot allò que diem en aquesta sala. En tot cas, segurament tenen la possibilitat de fer una gran aportació com a grup parlamentari del PSOE, que és derogar la reforma fiscal; una reforma que mos redueix la capacitat d'intervenció en tant que autoritat laboral per intervenir d'una forma més decidida en los processos de tancament d'indústries, en los processos de deslocalitzacions.

Per altre costat, el departament destina, el Departament d'Empresa i Treball, 10 milions d'euros per reforçar la promoció turística, perquè en som conscients. Com a conseqüència de la situació de crisi econòmica i com a conseqüència d'algunes decisions que vam prendre en esta cambra parlamentària de prorrogar i de suspendre alguns aspectes de l'impost sobre les estades turístiques, la recaptació ha caigut en 29 milions d'euros. Al caure la recaptació en 29 milions d'euros, evidentment, la promoció turística que es finança d'estos recursos queda tocada. I per este motiu, el Govern fa un esforç addicional de 10 milions d'euros. I això, mentre l'Estat destina a Catalunya només el deu per cent dels fons Next Generation destinats a turisme, quan Catalunya representem el vint-i-u per cent del producte interior brut del turisme del conjunt de l'Estat.

I, finalment, amb el poc marge de gestió que mos deixa l'Estat, que mos deixa el Govern de l'Estat, la Generalitat està treballant per maximitzar l'absorció dels fons europeus, establint una governança eficient i eficaç. És un repte col·lectiu, és un repte no només del Govern, sinó també del conjunt de les administracions públiques. I, en este sentit, felicitar-los per la feina que està fent el Departament d'Economia i Hisenda.

Per acabar, la bona política és aquella que cerca solucions, és aquella que posa els interessos de la gent per sobre dels interessos polítics. I avui, president Aragonès, ha fet bona política. Ha cercat solucions per a les famílies que porten els seus fills i les seues filles a les llars d'infants, per al jovent que necessita una formació professional més competitiva, per a les famílies que tenen dificultats per accedir a l'habitatge, per a les persones aturades que necessiten unes polítiques d'ocupació més ambicioses per a poder retornar al mercat laboral, per a fer de Catalunya un país més compromès en la lluita contra el canvi climàtic i més compromès en les polítiques d'igualtat. El president Junqueras sol dir que Esquerra Republicana és el soci més fiable de Catalunya. Crec que avui, president Aragonès, ha estat el soci més fiable d'este país.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, demano si algun dels grups parlamentaris esmenants vol fer ús del seu torn de rèplica. *(Pausa.)* Sí, el Partit Socialistes. Algun altre grup voldria, dels que presenten esmena..., vol fer ús de la paraula? *(Pausa.)*

Doncs la diputada senyora Alícia Romero té cinc minuts de rèplica. I hi haurà després cinc minuts de contrarèplica per part dels grups que donen suport al Govern.

Alicia Romero Llano

Gràcies, presidenta. La veritat és que el meu grup no volia intervenir, però no ens n'hem pogut estar. Miri, li volíem dir..., tres coses volem dir: una constatació, una pregunta i una afirmació.

La constatació. Després d'escoltar les intervencions dels grups que donen suport al Govern, es confirma el que jo deia al meu inici, a la meua intervenció inicial: la majoria de la investidura està trencada, el Govern està trencat.

Una pregunta. Clarament, s'obre un nou escenari a Catalunya: on anem? Cap a on anem? Quin futur li espera a aquest país? És una pregunta que algú ens hauria de respondre.

I una afirmació. Mentre vostès s'ho rumien, s'ho pensen, s'ho parlen, convoquen no sé quantes reunions de coordinació que no els hi han servit de gaire i fan no sé quantes coses més, que deuen haver decidit o que decidiran, sincerament, el millor servei que nosaltres podem fer al país és oferir una alternativa, una alternativa al mercadeig, a la incertesa, a la improvisació i a la inestabilitat.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

El senyor Canadell renuncia a fer el torn de rèplica. Senyor Salvador? (*Pausa.*) També. D'acord.

Doncs finalment, per posicionar-se, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, el diputat senyor Joan Carles Gallego.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bona tarda –es va fent tard, no? Bé, abans de tot deixeu-me fer-li un comentari al senyor Canadell. Ho dic perquè..., jo no sé si és de Barcelona o no, però al Mercat de Sant Antoni, és cert, es canvien cromos. Però al Mercat de Sant Antoni més val no anar a canviar cromos, més val anar a comprar llibres i llegir-los. (*Alguns aplaudiments.*) N'hi ha un del Joan Margarit..., no et llegiré la poesia completa, te la llegiré tu, però el títol crec que és prou clar, la poesia t'ho aclareix: «Vas fer tard al teu temps.» Crec que és un llibre interessant, una poesia interessant de llegir del Joan Margarit, un gran poeta català que ens estimem molt –llegeix-te'l, t'agradarà. (*Algú pica de mans.*)

Bé, dit això, es tracta que nosaltres ara ens posicionem amb relació al projecte de pressupost presentat pel Govern. Nosaltres vam dir en el seu moment que aquest projecte de pressupost no ens agradava, vam dir que enteníem que tenia poca ambició i poc compromís. Però, en principi, també vam dir des del primer moment que la nostra voluntat era intentar treballar conjuntament per intentar buscar mecanismes per millorar-lo, per donar-li la missió i el compromís que des del nostre punt de vista creïem que havia de tenir.

Vam situar una esmena a la totalitat, la setmana passada, perquè vèiem que no acabàvem d'avançar i que no acabàvem d'entrar en una dinàmica que ens permetés veure que podíem utilitzar el treball de la negociació per millorar, diguéssim, el contingut del projecte de pressupost presentat. Finalment, però, vam fer també, com tothom, un exercici de responsabilitat i ens vam arremangar. I ens vam arremangar sabent també el que representa arremangar-se en una situació com aquesta.

Perquè nosaltres entenem que el pressupost és l'acte polític més important que fa aquest Parlament, perquè el pressupost determina, estableix quins són els marcs en els quals es podrà desenvolupar l'acció de govern durant l'exercici pressupostari corresponent. És el Parlament, a través de l'aprovació i el debat del pressupost, qui emmarca les orientacions de la política del Govern. I volíem participar de manera activa en aquest exercici d'establir les orientacions estratègiques que ha de tenir el pressupost del nostre país.

I volíem fer-ho, perquè si entenem que és l'acció política més important d'aquest Parlament, no és una acció política que es faci en el buit, es fa amb una realitat concreta, amb una realitat determinada, que ve emmarcada, malauradament, pels efectes de la pandèmia sobre la gent, pels efectes també de la pandèmia sobre l'activitat econòmica i pels reptes planetaris que viu també el nostre país –el canvi climàtic, entre d'altres, per no parlar de més coses.

I és en aquest marc on volíem actuar, perquè volíem combatre les desigualtats, perquè volíem abordar l'esgotament del nostre model industrial, perquè volíem abordar també el repte climàtic amb canvis estratègics al nostre país, perquè detectàvem que hi havien desequilibris territorials, territoris descompensats, perquè evidenciàvem que el biaix, la bretxa de gènere existent al nostre país encara necessitava polítiques més dirigides en aquest sentit. Per això volíem arremangar-nos.

Sabiem que no és fàcil, sabem que no és fàcil, perquè sabem que el resultat d'una negociació sempre és complex; perquè també, com diu Joan Margarit en una poesia –aquesta sí que us la llegeixo–..., perquè diu... Perquè jo entenc, també –igual que Joan Margarit–, que això de negociar és complicat. I això ho sabem tots. Perquè negociar i arribar a un acord –o un preacord en aquests moments– no deixa de ser alguna cosa com «cavar entre les pedres, els terrossos / i les arrels que mai no arrencaràs. / Però aquest és el preu del que és profund» –«cavar entre les pedres, els terrossos / i les arrels que mai no arrencaràs. / Però aquest és el preu del que és profund.»

Hem arribat a un preacord –és cert. Aquest preacord vol dir que aquests són els millors pressupostos possibles? Segurament no; mai són els millors pressupostos possibles, mai seran els millors pressupostos possibles per definició. Però, possiblement, en aquest projecte de pressupostos hem pogut introduir elements que entenem que milloren qualitativament els problemes que volíem abordar, els problemes de la gent, que és el que posem en el centre de la nostra acció política.

Nosaltres, quan vam entrar a la negociació, vam situar tot un conjunt d'objectius, perquè no volíem parlar de qüestions abstractes, volíem parlar de qüestions concretes, materials, que tinguessin a veure amb la vida de les persones, amb l'activitat econòmica del país, amb el repte climàtic, amb els desequilibris territorials; volíem abordar aquestes coses, i per això ho fèiem amb propostes concretes, no abordàvem altres temes. Que potser tenim moltes diferències? Segur. Però volíem utilitzar els pressupostos per canviar les coses, per transformar les coses que no ens agraden. Totes? No. Les possibles? Sí. I en això ens hem situat i en això estem avançant.

Tenim un preacord. I és cert, hi han quaranta-cinc, quaranta-sis propostes que hem posat sobre la taula, vint-i-quatre ja les tenim acordades. Ens en queden més? Sí. Seguirem treballant? Sí. Volem treballar amb més gent també; com més gent ens posem a treballar, segur que el 23 de desembre tindrem uns pressupostos encara més ben construïts, més plurals i més arran de terra, donant respostes als problemes de la gent.

Nosaltres ens vam situar en deu objectius i, a partir d'aquests grans objectius, anàvem situant qüestions, sabent les limitacions polítiques del debat, perquè sabem on estem i sabem el Parlament..., les aritmètiques d'aquest Parlament. Per això vam voler posar d'entrada el tema de la fiscalitat. Sabíem els pocs marges d'una cosa que a nosaltres ens interessa. Nosaltres creiem que hi ha marge en rendes..., en IRPF; sabem que hi ha marge en successions i en patrimoni, però sabem els límits polítics per abordar aquest tema. Però sabem també que és possible utilitzar els pressupostos per canviar hàbits i actituds. Per això parlàvem no només d'una fiscalitat justa, sinó també d'una fiscalitat verda i saludable. Per això vam situar el desenvolupament dels impostos relacionats amb la llei de canvi climàtic. Per això vam situar també millorar l'impost d'habitatges buits, perquè no fos que hi hagin grans tenidors que, com que no són persones jurídiques, queden exempts de pagar; i, bé, hem acordat també

que les persones físiques tinguin el mateix tractament que les persones jurídiques si són grans tenidors.

I volíem abordar el tema, també, d'un impost saludable, un impost que millori la vida de les persones des del punt de vista de la salut pública, i és l'impost sobre els aliments ultraprocessats, perquè és un impost que acabarà ajudant els infants a una salut millor, però al mateix temps és un impost que el volem finalista, perquè volem que aquest impost arribi a millorar també les condicions de vida i de treball de la pagesia, de l'activitat agrícola, dels agricultors, del camp, en definitiva, que també tenen necessitats. Ho podem fer i podem fer una imposició que millora la vida de les persones sense gravar-les econòmicament, al mateix temps que ajudem també a millorar la vida, en aquest cas, de la petita pagesia del nostre país, que ben necessitada n'estava. I aquí hem avançat coses i, per tant, ens sembla bé.

El segon objectiu feia referència a reforçar la salut pública de les persones, des de la proximitat, la previsió i la qualitat. D'acord que teníem moltes propostes en aquest sentit, d'acord que encara no hem corregut tot el tram que ens separa, però estem convençuts que el podem i que l'hem de transcórrer d'aquí al 23 de desembre. Perquè hem d'avançar més en salut mental i hem d'avançar més en salut bucodental, amb dentista públic; possiblement hem d'avançar més amb més coses, però aquests són dos elements que avui són serveis específics que la gent demana. Un, malauradament, efecte directe de la pandèmia: la salut mental; sabem que en aquests moments està a primera línia de tots els debats. També el dentista públic és una demanda social de necessitat i cal desenvolupar-lo, perquè en tenim una llei. Aquí haurem d'avançar també en aquests propers mesos.

Hem avançat també, en l'acord aquest, amb relació a les qüestions de salut, en intentar millorar la garantia de l'accés universal al dret a l'avortament. I aquí també hem fet una proposta possible en el marc del que tenim.

El tercer objectiu fa referència a un model de cures i al combat contra les bretxes de gènere. I aquí ens hem posat d'acord també en que és possible abordar, en l'exercici pressupostari que ara se'ns obre –si aprovem els pressupostos–, en crear, a través d'un operador públic, d'un ens públic, algun mecanisme –hem d'acabar de definir quin– que permeti fer aflorar el treball de moltes dones de la llar, de moltes dones de la cura, que malauradament per l'actual sistema estan en situació d'il·legalitat, en situació d'economia submergida. Busquem mecanismes que des de lo públic permetin fer aflorar això, per dignificar les seves condicions de treball, però també per fer aflorar l'economia submergida, que també revertirà directament en una millora econòmica del país.

Situàvem també com a objectiu l'erradicació de la pobresa i la lluita contra les desigualtats. I aquí, de moment, estem d'acord en que la gestió de la renda garantida de ciutadania i de l'ingrés mínim vital..., que volem que es transfereixi a Catalunya la seva gestió; que la gestió unificada d'això ens ha de permetre complementar la renda garantida de ciutadania i millorar-la, i ens ha de permetre desbloquejar també l'índex de rendes de suficiència de Catalunya. És cert que encara tenim, en aquest apartat, elements per seguir treballant, que són positius i que crec que els podem treballar, però hem avançat i hem aconseguit ja algun acord concret.

També teníem un objectiu amb relació a una economia innovadora al servei de les persones. I aquí hem concretat increments, en relació amb el pressupost inicialment previst, en el pacte per a la indústria que creiem que són positius. Hem fet també aflorar i visualitzar elements que, de manera directa, han d'anar a aquest canvi de model industrial, d'un model industrial adequat en els temps.

I també hem situat una cosa que és molt important per a més de setanta mil homes i dones treballadores que podran accedir gratuïtament, perquè se n'eliminarien les taxes, a les acreditacions i certificacions de professionalitat. Aquelles persones que porten anys treballant en una professió, però que no disposen del títol i que haurien de pagar si volien el títol que els hi certifiqués allò que ja saben fer. I ho podran

fer de manera gratuïta, ho podrem aflorar. I això és bo per a les persones, però també per al propi funcionament del mercat de treball i per a les empreses, que tindran unes qualificacions reconegudes i reconeixibles i tal.

I també teníem propostes per a un país feminista que n'hem de seguir parlant, perquè hi han elements que encara aquí ens mantenen alguna diferència; segur que és pels costos, però que els podem assumir si ens hi posem d'acord. Perquè no és just, no és èticament just avui que les famílies monomarentals no tinguin un tractament igual, per exemple, que el que tenen les famílies nombroses. Ha de ser possible discórrer aquest camí, perquè en termes d'ètica i de justícia és evident que les famílies monomarentals tenen un sobrecost específic determinat; que cal tenir una atenció també pressupostària, igual que tenen, en aquest cas, les famílies nombroses.

Teníem també un apartat amb relació al combat contra el canvi climàtic, la mobilitat verda i la democratització de l'energia. I aquí hem avançat bastant. Tot? No. Tenim encara camí a recórrer, però hem avançat bastant en abordar una estratègia de canvi del model de mobilitat, aquesta estratègia del tren lleuger, i amb el compromís de tirar endavant ja el del Camp de Tarragona, però també de posar en marxa ja el del Bages i el de la Costa Brava. Tenim també propostes que les haurem de seguir treballant, perquè creiem que és un model que l'hem d'estudiar, i hem d'estudiar un parell de possibilitats més, a nivell del Pirineu, a nivell del Delta de l'Ebre, perquè són elements que ajuden a vertebrar el territori, donen més equitat també territorial, al mateix temps, diguéssim, que fomenten un model de mobilitat sostenible de què tant necessitats estem.

I abordem el tema de la pacificació de la Nacional II, i seguim treballant altres aspectes, com el tema de les rodalies de Lleida o el tema de l'Avant a Tortosa o el tema de l'R8 a Vilafranca. Són temes que haurem de seguir abordant.

Teníem un altre punt en relació amb una cultura i una adequació inclusives, per promoure el progrés cultural i el desenvolupament personal, temes molt relacionats amb el camp de l'educació; i aquí també hem avançat. Hi ha un parell de qüestions que creiem que són importants no només perquè milloren les condicions de treball d'unes persones concretes, d'uns professionals concrets, que han de fer la substitució d'aquells que gaudeixen del dret a la reducció de jornada, però que no pot ser que per substituir el dret a la reducció de jornada d'un terç hagin d'anar a les escoles un nombre d'hores, molt poques, que els impedeix, diguéssim, gestionar-se la seva pròpia vida. Millorem la vida d'aquestes persones.

Si redueixes en un terç, el que ve al centre serà per mitja jornada. Això no és que beneficiï la vida de les persones, que sí, és que beneficia molt la gestió del centre educatiu, i, per tant, millora molt la qualitat de l'aprenentatge d'aquell centre educatiu amb relació als nanos; és una bona mesura. Com també ho és haver aconseguit que les substitucions o els nomenaments de les persones que tenen baixes per malaltia es puguin fer quatre dies a la setmana en comptes de tres. Creiem que pot ser un esforç de gestió, i estem contents de que s'hagi assumit, però que acaba beneficiant la gestió del centre, evidentment també la gestió dels equips directius, de les persones, etcètera.

Hi han més coses? Sí que hi han més coses, i que les seguirem parlant, però aquestes ja ens han permès dir que estem en el camí, diguéssim, d'avenç en la negociació.

Situàvem, i hem situat també coses amb relació a una governança democràtica plural, municipalista. I aquí hi han algunes coses, ja, que hem concretat; que en seguirem parlant, però una ja l'hem concretat. Per exemple, la internacionalització del 112, igual que en el tema de salut, que no ho he dit abans, la internalització del 061; que són també, diguéssim, elements importants, que, a més, venen de debats aquí en el propi Parlament, i, per tant, si s'incorporen en el pressupost, creiem que és important. Com també hem introduït en aquest capítol una referència a les càmeres per les

llançadores de *foam* que utilitzen els Mossos. Creiem que és un element de modernització i de democratització també del model de seguretat del nostre país.

I, per últim, teníem un objectiu en relació amb la sostenibilitat i equitat territorial, que alguns elements hem avançat, que hem de continuar avançant, en el sentit de concretar el marc de desenvolupament d'una llei de barris verds. Creiem, doncs, que hem arribat a uns principis de preacord que entenem positius, que ajuden a una major visualització dels objectius i d'un pressupost útil per a les persones i per a l'activitat econòmica o la transformació econòmica del país, i, per això, nosaltres hem retirat l'esmena a la totalitat i considerem que hem de continuar treballant per millorar tot això.

I no vull acabar sense agrair al conseller Giró i a la consellera Vilagrà, al senyor Jordi Cabrafiga, a la senyora Núria Cuenca i al senyor Marc Ramentol, que han sigut la contrapart que hem tingut a la mesa de negociació, i que gràcies a ells hem pogut avançar en la negociació. Per tant, moltes gràcies als dos consellers i als tres alts càrrecs dels departaments corresponents que ens han ajudat, i, evidentment, al president, (*aplaudiments*) que és el que ha dirigit aquest tema.

Res més, i moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que, d'acord amb l'article 132 lletra *e* del Reglament, s'han de sotmetre a votació conjuntament totes les esmenes a la totalitat presentades. Si el Ple acorda el retorn del projecte de llei, aquest es té per rebutjat; altrament, es tenen per fixades la previsió d'ingressos i la despesa global màxima que resulti del projecte presentat, i la distribució d'aquestes per seccions.

Havent cridat a la votació, ens disposem a votar.

Comença la votació.

Les esmenes a la totalitat de retorn del projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per a l'any 2022 han estat rebutjades amb 62 vots a favor, 65 vots en contra i 8 abstencions.

(*Aplaudiments forts i perllongats.*)

Suspenem la sessió durant deu minuts.

Gràcies.

La sessió se suspèn a dos quarts de vuit del vespre i tretze minuts i es reprèn a les vuit i tres minuts.

La presidenta

Reprenem la sessió.

Projecte de llei de mesures fiscals, financeres, administratives i del sector públic per al 2022 (esmenes a la totalitat)

200-00004/13

I ho fem amb el tercer punt de l'ordre del dia, el debat de totalitat sobre el projecte de llei de mesures fiscals, financeres, administratives i del sector públic per al 2022. D'acord amb l'article 116.2 del Reglament, presenta la iniciativa el conseller d'Economia i Hisenda, el senyor Jaume Giró.

El conseller d'Economia i Hisenda

Gràcies, presidenta. Molt honorable president, conselleres, consellers, diputades, diputats, em toca ara defensar el projecte de llei de mesures fiscals, financeres, administratives i del sector públic que acompanyen la llei de pressupostos, de la qual hem parlat fins fa un moment, el que tots coneixem com la llei de mesures d'acompanyament als pressupostos. És una llei que té cent quaranta pàgines; però que nin-

gú s'espanti, que m'hi estaré vint o vint-i-cinc minuts com a molt. Però, abans de res, permetin-me donar les gràcies als grups que acaben de votar en contra de les esmenes a la totalitat de la llei de pressupostos i també a les diputades i diputats que s'hi han abtingut i que amb això han fet possible que la llei de pressupostos continuï el seu tràmit.

Celebro, si més no, que aquest Parlament acabi de permetre fa un moment que el seu tràmit continuï. I és en aquest sentit de tràmit, que n'he fet referència ja en la meua primera intervenció, que li volia ara explicar a la senyora Alícia Romero, que no hi és en aquest moment, que abans em referia en el tràmit en aquest sentit, com a sinònim de procediment o de procés, no perquè la llei fos un tràmit; ans al contrari: la llei de pressupostos és la llei que determina l'acció de govern durant un any i per això és probable que la llei de pressupostos sigui la llei més important que es debat en aquesta cambra al llarg de l'any. La llei d'acompanyament és una altra cosa. Així com la llei de pressupostos es presenta com un projecte compacte i amb un component polític inqüestionable, el que discutim ara és un conjunt de mesures heterogènies, moltes d'elles, la immensa majoria d'elles de caràcter tècnic. I aquí, senyores diputades i diputats, els he de dir que als ciutadans segur que se'ls faria molt estrany entendre quin sentit pot tenir una esmena a la totalitat.

Em proposo ara fer un repàs d'algunes d'aquestes mesures, de les que poden ser, potser, les més destacades. Aquestes mesures, com els deia, tenen un caràcter eminentment tècnic, milloren els nostres procediments fiscals i administratius i estan dissenyades per millorar la vida dels ciutadans. El projecte de llei de mesures fiscals, financeres, administratives i del sector públic per a l'exercici 22, que el Govern va aprovar el passat 11 de novembre i que aquell mateix dia es va presentar aquí al Parlament, recull un conjunt de mesures de caràcter tributari relacionades amb les taxes i amb els impostos que paguem els catalans, però també amb altres actuacions que afecten el funcionament de l'Administració i el règim jurídic de les finances públiques.

Començaré parlant-los de les mesures en matèria fiscal. Les mesures fiscals que proposem per a l'exercici 22 tenen un caràcter eminentment tècnic. La primera a la que vull referir-me és sobre l'impost de successions. En condicions normals, el termini d'ajornament d'aquest impost és d'un any. De manera excepcional, i perquè el moment que vivim és, com vostès saben, igualment excepcional, els proposem d'ampliar aquest termini a dos anys. I això tant en el cas de les successions que es produeixen a partir de l'entrada en vigor de la llei, com en el d'aquells hereus que ja hagin presentat una sol·licitud d'ajornament per un any del pagament del tribut, o el d'aquells que, havent-la presentat, ja tenen aquest ajornament concedit.

Una altra mesura que entenc que mereix ser destacada és l'impost sobre les instal·lacions que incideixen en el medi ambient. El que volem fer és que el vint per cent dels ingressos que es recaptin per a la producció d'energia d'origen nuclear es destinin a un nou fons. Arribat el moment, tots els recursos que hi hagi en aquest fons es destinaran a finançar actuacions de desenvolupament socioeconòmic i de transició energètica en els municipis que es trobin en l'àrea d'influència de les centrals nuclears. Mirin, no volem que torni a passar el que ha passat amb l'aixecada dels peatges de les autopistes, que ha provocat una caiguda sobtada i important dels ingressos que molts municipis rebien de les empreses concessionàries.

Així mateix, a partir de l'entrada en vigor de la llei, el vint per cent dels ingressos recaptats per l'activitat de transport d'energia elèctrica s'integraran en aquest fons climàtic. Com saben, aquest fons ha de servir, entre d'altres coses, per impulsar el foment de les energies renovables, per descentralitzar les xarxes de distribució d'electricitat i esperonar-ne l'autoconsum, per fomentar els habitatges energèticament eficients i la mobilitat sostenible, i, finalment, per estalviar aigua i optimitzar-ne el seu consum.

Precisament, la tercera mesura de la que els vull parlar té a veure amb el cànon de l'aigua. Aquí el que pretenem és reduir la càrrega administrativa a les persones econòmicament vulnerables i que tinguin dret a la tarifa social. No pot ser que les persones que poden beneficiar-se d'un ajut al que tenen dret hagin de transitar per un camí d'obstacles burocràtics fins obtenir-lo. Perquè sovint, per no dir sempre, aquestes persones vulnerables, a més, no tenen recursos per anar a una gestoria ni tampoc tenen temps per complementar una tramitació feixuga. A partir de l'any que ve, amb aquests pressupostos aprovats, seran els serveis socials i no els beneficiaris els encarregats de presentar l'informe en nom d'aquestes persones per tal que puguin acoïllir-se a la tarifa social d'aquest subministrament bàsic.

En termes de cost econòmic, aquesta mesura té un impacte insignificant en els pressupostos de la Generalitat, però, en canvi, el cost social de no implementar-se és enorme. Mesures com aquesta –i els ho dic tal com ho sento– donen tot el sentit no només a l'acció executiva del Govern, sinó també a l'acció legislativa d'aquest Parlament.

I encara en l'àmbit fiscal vull mencionar una mesura que podria estalviar... –perdoneu–, que pot semblar de caràcter menor, però que com l'anterior no ho és. Els estic parlant d'un nou capítol que afegirem al codi tributari. Amb aquesta mesura, les entitats del sector públic que recaptin tributs hauran d'aportar informació i dades homogènies als òrgans que dissenyen i avaluen les polítiques tributàries.

Què els vull dir amb això? Els vull dir una cosa molt simple: avui les dades són la matèria primera amb la que s'estructura la informació i amb la que es prenen les decisions. No ens podem permetre que l'Administració continuï treballant amb un model de gestió basat en l'expedient; l'expedient, igual que es feia des del segle XIX. Hem de començar a substituir expedients per bancs de dades, i hem de començar a analitzar, avaluar i dissenyar la nostra acció política i també la legislativa amb dades objectives i homogènies. No ens podem permetre que l'Administració es quedi encallada en uns procediments que les empreses i els ciutadans han abandonat des de fa temps. En definitiva, no ens podem permetre, senyores diputades i diputats, que el sector públic se'ns vagi fossilitzant. I una mesura tan simple com la que acabo d'exposar va en la línia d'evitar aquest perill.

Fins aquí les mesures de caràcter fiscal, que he volgut resumir i destacar. Ara els parlaré d'algunes mesures financeres, administratives i del sector públic que em semblen també exemplars pel que fa al contingut de la Llei d'acompanyament dels pressupostos.

La primera que vull esmentar té a veure amb la transparència. Es tracta de l'obligació que tindrà el Departament d'Economia, si la Llei tira endavant, d'elaborar tres documents pressupostaris addicionals. Ja veuen què els estic demanant: abans els he dit que el Departament d'Economia era l'únic que reduiria el seu pressupost de cara al 22 i ara els estic demanant que ens donin vostès més feina al Departament d'Economia.

El cas és que aquests tres documents milloraran la informació a la ciutadania, i també als càrrecs públics i als responsables econòmics, sobre la situació real de les finances de la Generalitat. D'aquesta manera, els ciutadans es podran fer una idea més exacta de com el Govern gestiona i assigna els pressupostos, i els càrrecs i responsables econòmics podran prendre les decisions més informades pel que fa a tot allò que afecti les finances públiques.

El primer d'aquests documents addicionals és un informe d'orientacions pressupostàries que donarà compte de l'estat d'execució i la previsió de liquidació del pressupost vigent. També donarà informació sobre el marc macroeconòmic, social i fiscal en el qual s'hauran de desplegar els comptes de l'any següent.

El segon document serà un informe pressupostari previ a cada cop que hi hagi eleccions. Com a mínim, catorze dies abans de cada contesa electoral, el Departament d'Economia i Hisenda publicarà un document que contindrà les perspectives

macroeconòmiques, en aquest cas, de Catalunya. A més, també analitzarà els escenaris fiscals i pressupostaris, l'estat dels compromisos de despesa que vagin a càrrec d'exercicis futurs, per saber tots els partits quins compromisos pluriennals hi ha, i també l'escenari d'endeutament i de càrregues del deute, per a un horitzó de quatre anys.

I el tercer document serà un informe de perspectives pressupostàries a llarg termini. Cada cinc anys volem publicar un informe de perspectives per a un horitzó mínim de quinze anys, amb les previsions d'ingressos i despeses i l'anàlisi de l'impacte dels canvis demogràfics i econòmics que es vagin produint i que puguem preveure. Sovint, com saben, s'acusa els polítics que el seu horitzó temporal no acostuma a anar més enllà del final de la legislatura. Jo no crec que sigui el cas d'aquest Govern, però si ho és, com a mínim no ho serà per manca d'informació. No volem que sigui dit que els que estem al Govern i els representants dels ciutadans no disposem de les eines d'anàlisi i prospectiva que ens permeten treballar a llarg termini.

A més d'aquests tres documents, vull destacar una mesura que convertiria en llei una cosa que aquest Govern ja ha començat a dur a terme en la llei de pressupostos que avui ens ocupa. Es tracta d'incorporar, d'una manera transversal, la perspectiva de gènere en els comptes públics.

Una altra mesura amb la que crec que tots els que estem avui aquí podríem estar d'acord, té a veure amb el personal interí de la Generalitat. Ens proposem suprimir la diferència entre el personal funcionari de carrera i el personal interí que preveu la normativa, tal com la tenim en aquests moments. Creiem que és de justícia que, igual que els funcionaris de carrera, els interins també puguin ser declarats en situació de serveis especials i que puguin gaudir, d'aquesta manera, de les llicències per fer estudis relacionats amb el lloc de treball o de les llicències corresponents a assumptes propis.

I, encara, un penúltim exemple de mesura de sentit comú amb la que volem deixar de fer-nos trampes al solitari. Vostès saben que la llei actual estableix que els pressupostos s'han de presentar al Parlament cada any abans del 10 d'octubre. A mi m'ho recordaven des del primer dia que vam prendre possessió. I vostès també deuen saber que aquesta exigència no s'ha complert; no s'ha complert mai –mai a la vida. El que volem és que la realitat i la legislació vagin compassades. Del que es tracta aquí no és de fixar aquesta data o aquella altra data, sinó de reclamar a l'executiu que presenti els seus pressupostos amb el temps suficient per tal de que puguin entrar en vigor al gener, tal com ho faran aquest any. Així doncs, el que els proposem és que s'estableixi que el projecte de llei de pressupostos entri al Parlament amb antelació suficient per tal de poder implementar-lo des del primer dia de l'any següent, sense fixar, però, una data determinada, perquè això depèn de moltes coses.

Mirin, no em vull estendre més en el repàs de les mesures que conté aquesta llei. En total es modifiquen seixanta-quatre disposicions legals, entre decrets lleis, decrets legislatius, lleis i decrets. Com que ja sé que se les han llegit totes, deuen saber que els exemples que he volgut destacar són representatius i significatius d'allò que és més important en aquesta llei d'acompanyament. Hi ha altres mesures importants. Segur que hi ha diputades i diputats que deuen pensar que la pròrroga de la vigència del pla Serra Húnter, que tan bons fruits ha donat a les universitats públiques, és una iniciativa irrenunciable. I sens dubte que ho és. I n'hi haurà d'altres als que potser els semblarà més important que el Govern concedeixi un ajut extraordinari a les famílies perjudicades per la mort d'una dona per una situació de violència masclista, per tal de que puguin fer front a les despeses del sepeli o del trasllat i repatriació del cos de la víctima al seu país d'origen.

Alguns de vostès segur que creuen que la mesura més important és que el Departament de Salut elabori un full de ruta per internalitzar el servei del 061, tot avaluant l'impacte que tindrà l'assumpció directa d'aquest servei, i que estableixi una fórmula legal i un calendari concret que faci possible aquesta iniciativa. Però, mirin, tot això

és important. Les seixanta-quatre són importants. No es tracta ara de fer un rànquing de les mesures segons la seva importància. Del que es tracta és de fer política de país i no política de capelletes. I, senyors diputats, ja em diran vostès si cap de les mesures que els hi he enumerat, que només són dotze de les seixanta-quatre projectades, els sembla acceptable.

De debò creuen, honestament, que tot aquest projecte de llei mereix ser retornat al Govern? De debò creuen que amb aquesta esmena a la totalitat estan fent honor al mandat dels seus electors? Senyores diputades, vostès saben que en aquest Parlament el que representem tots és als ciutadans de Catalunya i servim el millor que tots sabem els seus interessos. Si estan aquí, si estem aquí, en aquest Parlament, i si es varen presentar a les eleccions i varen ser escollits, és perquè van fer seu el compromís de servir, mentre estiguin dins d'aquesta cambra, els ciutadans del país. Vostès, diputades i diputats, i nosaltres, Govern, ens devem només a qui va elegir-nos per dur a terme aquesta feina que estem fent.

I per això acabo el meu discurs amb una darrera pregunta: de debò creuen, diputades i diputats, que serveixen millor el poble de Catalunya impedit que puguem implementar cap d'aquestes seixanta-quatre mesures?

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació intervindran els grups parlamentaris que han presentat esmenes a la totalitat, de major a menor.

Per tant, té la paraula, per a la defensa de l'esmena a la totalitat presentada, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor Jordi Riba.

Jordi Riba Colom

Moltes gràcies, senyora presidenta. Diputats, diputades, consellers, conseller d'Economia... Ens deia el conseller Giró a la seva intervenció sobre les esmenes a la totalitat del pressupost i ara fa uns moments si consideràvem que servíem millor el poble amb l'esmena a la totalitat. Ens deia si hi havia alguna cosa, si no ens semblava que hi havia alguna cosa que es pogués salvar. I, en tot cas, el que li dic és que hi ha qüestions en aquesta llei de mesures que ens semblen insalvables; algunes, per una qüestió de forma, i altres, de forma i de fons.

La primera consideració, i més rellevant al nostre entendre, fa referència a la utilització de la llei de mesures com a llei òmnibus per modificar tota mena de normes i legislació –fins a seixanta-quatre ens acaba de dir el senyor conseller. La llei de mesures hauria de restringir-se a la regulació d'aspectes que tenen una relació directa amb les modificacions normatives derivades de la llei de pressupostos. I, en canvi, vostès la utilitzen novament per modificar tota mena de normativa que res té a veure amb l'àmbit pressupostari i que hauria de tramitar-se degudament en altres normes, permetent el debat parlamentari amb garanties i transparència.

Una cosa és l'economia o l'eficiència legislativa, fent canvis, diguem-ne, menors. I una altra ben diferent és, ras i curt, manllevar al Parlament la seva capacitat, la seva responsabilitat i competència d'abordar, mitjançant els tràmits que correspongui, qüestions de fons amb càrrega política que no poden o no haurien de ser abordades per la porta del darrere. Encara que els hi molesti l'expressió, és una qüestió de qualitat democràtica. En llenguatge col·loquial, colar aquests canvis d'amagatotis empitjora la qualitat democràtica de les institucions.

Algunes d'aquestes qüestions hem vist com apareixien en el debat al llarg d'aquestes setmanes de negociacions –frustrades, per cert–, al compàs que marcava la CUP. Algunes d'elles intuïm que s'han incorporat a la llei de mesures amb aquest objectiu.

La dècada perduda a la que algunes vegades ens hem referit i que tant els hi molesta a alguns, que té com un dels seus màxims exponents –que avui ha sortit en reiterades ocasions– enviar presidents a la paperera de la història, entra en situació de pròrroga; pròrroga indefinida, sembla, amb el trencament de la majoria de la investidura tant pel que fa a la llei de pressupostos com pel que fa a la llei de mesures. I és que el denominador comú d'aquesta dècada perduda és la capacitat de la CUP d'incidir en les decisions rellevants, no per mèrits propis, sinó perquè vostès els hi han atorgat aquesta capacitat de fer-ho. No es tracta de demanar, com feia abans, a la CUP que deixin d'enviar coses a la paperera i que reciclin, sinó de plantejar-se si volen seguir durant més temps sotmetent Catalunya a aquest sainet constant.

En tot cas, i referint-me..., vostè n'ha fet referència a dotze, jo faré referència a sis qüestions concretes de la llei de mesures que considerem, com deia, insalvables tant per la forma, en uns casos, i per la forma i en el fons, en els altres, com deia.

Primera qüestió, fa referència a la negociació col·lectiva. En els articles 40.1 i 40.3 es modifica la llei de funció pública. En aquest article 40, en diferents apartats es posa en valor la voluntat de reduir la taxa de temporalitat a la funció pública. Valorem positivament aquesta qüestió a la que vostè feia referència. No obstant això, no podem compartir l'argument d'efectivitat per reduir el cost de la tramitació d'una norma amb rang legal específic, perquè creiem que hauria de ser objecte de consulta i negociació amb els representants dels treballadors de la funció pública.

Pel que fa a l'article 42, es modifica la llei 24, la llei de procediment administratiu comú, pel que fa referència a qüestions com el silenci administratiu, afeblint els drets dels treballadors. S'amplien els supòsits per fer efectiu el silenci administratiu negatiu. Considerem que afecta directament les condicions laborals i que no es basa en una negociació prèvia amb els representants dels treballadors i treballadores públics i que aquesta mesura desestimària genera indefensió per part dels empleats i empleades públics.

No ho creiem només nosaltres, l'informe del Consell de Treball, Econòmic i Social es pronuncia en idèntica direcció a la que acabo de fer referència amb relació al manllevament del dret a la negociació col·lectiva. En ambdós casos ens apareixen dues qüestions essencials. Per una banda, estalviar està molt bé, però justificar això per un tema de cost de la tramitació d'una norma és directament absurd. Representa, a més a més i sobretot, una puntada de peu al concepte de negociació col·lectiva. Com va dir Enric IV de França, a finals del segle XVI, «París bé val una missa», a l'abjurar de la seva fe per esdevenir rei de França. No sé si uns pressupostos aquí i uns pressupostos allà també valen abjurar de la convicció en la negociació col·lectiva. (*Alguns aplaudiments.*)

Segon àmbit, promoció de la igualtat amb relació a les dones. En els articles 43, 46.7 i 47.4 de la llei de mesures s'introdueixen mesures per tal de fomentar la igualtat d'accés de les dones en els cossos de Bombers, Mossos i Agents Rurals, respectivament. No obstant això, considerem manifestament insuficient que la reserva en el marc de les convocatòries d'accés i de promoció interna als cossos de Bombers, Mossos i Agents Rurals de la Generalitat sigui potestativa i no vinculant. De fet, en aquest sentit, el nostre grup, a través del diputat senyor Espadaler, hem presentat una proposició de llei per regular-ho. No ens sembla de rebut que a aquestes alçades deixem aquesta qüestió essencial al criteri discrecional del Govern. El que dèiem: no toca, ni el lloc ni la manera de modificar aquestes normes.

Tercer element, fa referència a l'Institut Català de Finances. Ens plantegen una modificació de calat, profunda, en l'àmbit en què es planteja que l'ICF passi a tenir fitxa bancària de mercat. La possibilitat de captació de dipòsits de privats esdevé un canvi essencial en la naturalesa de l'Institut Català de Finances. En aquest sentit, ens sembla, com els hi deia, una reforma profunda, de calat, que no pot passar per la porta del darrere colada d'amagatotis en una llei de mesures. Ens sembla que mereix un debat profund, tècnic, polític i jurídic de quina és la idoneïtat d'aquesta mesura

i quines són les possibilitats reals. L'ICO no té fitxa de mercat d'aquestes característiques.

Ens sembla interessant la reflexió, però, ho torno a dir, no ens sembla que sigui el lloc, el moment ni la manera, sobretot, de fer-ho. Sobretot per una qüestió. Si vostès porten a terme la captació de passius de privats, suportarem, suportarà l'Institut Català de Finances les qualificacions de *rating* del Banc d'Espanya i del Banc Central Europeu? En cas contrari, què farem? Quines responsabilitats assumirà la Generalitat de Catalunya per aquestes decisions? Ens sembla que les repercussions possibles d'aquesta mesura no són susceptibles de ser abordades d'aquesta manera, com aquell qui passa les coses a través de la llei de mesures.

Quarta qüestió, reforma de l'Administració. Em refereixo a l'apartat relatiu a la supervisió contínua de les entitats del sector públic. Diu el preàmbul de la norma que té per objecte «donar mandat al Govern perquè aprovi un nou pla de reordenació i simplificació del sector públic institucional de l'Administració de la Generalitat, amb la finalitat d'optimitzar els recursos públics, l'eficàcia i l'eficiència organitzativa i la qualitat en la prestació i producció de béns i serveis i activitats.» En concret, l'article 54 de la llei de mesures planteja que, en el termini de divuit mesos, el Govern ha d'elaborar un pla de simplificació i reordenació del sector públic.

Podem estar i estem d'acord amb l'objectiu que vostès plantegen. Ho hem dit en reiterades ocasions: la reforma de l'Administració és una necessitat imperiosa. Ara bé, l'Administració de la Generalitat ha crescut de manera exagerada i desordenada, no pel que fa a la grandària –que quedi clar: no pel que fa a la grandària–, sinó pel que fa a les seves entitats dependents, que s'han multiplicat exponencialment al llarg dels darrers trenta anys. Superen en aquests moments, amb escreix, el nombre de dos-cents entitats.

Ara bé, colar aquesta mesura de calat en la llei de mesures ens fa ratificar-nos en la idea que no hi creuen o no s'ho creuen massa. I els hi dic per què. Tot i que aquesta mesura forma part del seu pla de govern del 2021, per tant, donarien compliment al seu objectiu, aquest apareix o és molt similar a l'objectiu que apareixia en el pla de govern del 2017. I, com és evident, no van fer res. Colar-ho a la llei de mesures indica clarament la poca convicció en l'objectiu i, el que és pitjor, manlleva de nou al Parlament el debat polític i el diàleg social que seria necessari per portar a terme aquesta reforma.

Per altra banda, la reducció del sector públic institucional que planteja, en funció de la memòria d'impacte, segons el que indica l'informe del Consell de Treball Econòmic i Social, pot arribar a un vint-i-cinc per cent de la mesura del sector públic institucional. Serà compatible aquesta reducció amb les necessitats que s'han posat de manifest amb la pandèmia que ha de desenvolupar el sector públic? Des del nostre grup, com els hi deia, volem millorar l'eficiència, però no tenim com a objectiu la reducció del sector públic. I aquesta modificació de la llei de mesures ni aclareix els objectius ni es porta a terme a on i com creiem que s'ha de fer perquè la convicció porti a l'èxit de la mateixa, que és absolutament, com deia, indispensable i imprescindible.

Cinquè element, fa referència a la regulació en qüestions d'urbanisme. En primer lloc, l'article 75.15 de la llei de mesures fa referència –i ho llegeixo literalment– a que «les persones físiques o jurídiques privades poden presentar propostes per a la formulació de plans directores urbanístics». Per primera vegada en la nostra legislació urbanística, actors, agents privats podran formular, podran presentar propostes d'elaboració de plans directores urbanístics. Inèdit. Ens sembla, com deia, inaudit que això es colli en la llei de mesures, sense un debat profund, tan profund com la profunditat de la mesura que vostès proposen en aquesta llei.

Segona qüestió. Article 76.2, modifica la Llei 31/2010 de plans directores urbanístics de l'àrea metropolitana de Barcelona. S'afegeix un apartat, l'1 bis, a l'article 37. En aquest, es planteja que «els òrgans urbanístics de l'Administració de la Generali-

tat de Catalunya són competents per a formular i aprovar els plans directors urbanístics que afectin l'àmbit metropolità a què fan referència els articles 56 i concordants de la llei d'urbanisme». Mínim respecte competencial per a l'Administració local, per a l'Administració de l'Àrea Metropolitana de Barcelona en concret. Realment creuen que es pot treure d'aquesta manera competències urbanístiques a l'àmbit municipal, àrea metropolitana, a través d'una llei de mesures? Realment creuen que aquesta és la manera?

Última qüestió, la sisena, fa referència a la disposició addicional segona, referent a les incineradores. Fa unes setmanes, la consellera responsable en la matèria, la consellera Jordà, ens va donar la primícia de la voluntat del Govern de portar a terme un pla de tancament i desmantellament de les incineradores existents. Trobem aquesta mesura, ara, a la disposició addicional segona i diu que el Govern ha d'adoptar, en el termini de dos anys des de l'aprovació d'aquesta norma, d'aquesta llei, de la llei de mesures, un pla de tancament i desmantellament de les incineradores existents.

Tornem a estar en les mateixes: una qüestió d'aquesta magnitud, d'aquesta complexitat, sense solució d'alternativa. Què farem amb els residus? Construïrem abocadors, dipòsits de residus a mansalva per suplir les funcions que estan fent les incineradores? Plantejar-s'ho en la llei de mesures sense la complexitat del debat que requereix és absolutament temerari i irresponsable. (*Aplaudiments.*)

Un company diputat, precisament de Tarragona, el senyor Viñuales, un dels àmbits en els quals hi ha una incineradora, escrivia un article fa uns dies en el que deia: «Dinamarca del sud», a la que vostès sovint es referencien. «Nosaltres tenim vint-i-cinc abocadors en aquests moments a Catalunya, dipòsits controlats de residus i quatre incineradores. Dinamarca té en aquests moments quatre dipòsits de residus i vint-i-sis incineradores.» Només per posar en relació o en situació la qüestió. I, fins i tot, la mesura arriba a l'absurd de que en aquests moments hi ha una subvenció de la Generalitat de Catalunya de 40 milions per a l'ampliació i millora de la incineradora de Tarragona, mentre vostès aproven i tramiten una modificació (*alguns aplaudiments*) a través de la llei de mesures que suposa una congelació, una moratòria i un desmantellament de les incineradores. Absolutament inaudit i fruit..., i evidencia el desgovern en el que vostès estan.

Per tant, senyor conseller, amb tot el dolor li diem que no és que no es pugui salvar res, però hi ha coses que són francament insalvables en aquesta norma. Per aquest motiu, hem presentat aquesta esmena a la totalitat i per aquest motiu l'hem mantingut.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Seguidament, i en nom del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el diputat senyor Andrés Bello.

Andrés Bello Sanz

Señora presidenta, señoras *consellers*, señores diputados, buenas tardes, o buenas noches, pues estamos ya en unas horas un poco tardías. Voy a intentar no agotar el tiempo para no aburrirles más de lo que debo.

Estamos ante un proyecto de ley, comúnmente llamado «ley de acompañamiento de los presupuestos», y, como su propio nombre señala, es un complemento necesario de la ley de presupuestos, por lo que deben considerarse como una unidad. Esto creo que responde a la pregunta que usted hacía: «¿Por qué presentan la enmienda a la totalidad?» Bueno, porque la hemos presentado en la de presupuestos. Creo que así también, bueno, pues eso, debemos opinar lo mismo en las dos y actuar coherentemente.

Y también hemos presentado esta enmienda tanto por lo que la ley dice como por lo que la ley no dice –esto también es otra respuesta a lo que usted nos ha planteado.

Y, además, como tercera, digamos, cuestión, pues, como somos un grupo de la oposición, podemos hacer lo que consideramos conveniente, y hemos considerado conveniente presentar una enmienda a la totalidad; estamos en nuestro derecho.

Bien, pues comenzando por el contenido de este proyecto de ley, vamos a comentar algunos de los aspectos con los que discrepamos, ¿eh?, en el tiempo que tenemos.

Como suele ser habitual en las leyes de acompañamiento –y también lo ha comentado, prácticamente en la misma línea, el diputado que me ha antecedido en el uso de la palabra–, se aprovecha para modificar numerosas leyes. En este caso, el señor *conseller* nos ha informado de que ha modificado sesenta y cuatro –sesenta y cuatro leyes, ¿eh?; no está mal–, la mayoría de las cuales no guarda ninguna relación, como bien se ha encargado de explicar en algunos de los casos, con el proyecto de presupuesto que se supone que complementa –difícil complemento: no guardan relación–; difícil de encajar.

Hace unos días, el Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya dictó un dictamen en el que decía –leo–: «En el futuro, esta norma debe restringirse a regular las cuestiones directamente relacionadas con las modificaciones normativas derivadas de la ley de presupuestos. Este *consell* considera que las modificaciones legislativas que se realizan sobre cuestiones que no tienen relación directa con el ámbito presupuestario deberían ser recogidas en otras normas legales, lo que permitiría un debate parlamentario concreto y aportaría mayores garantías y transparencia en el procedimiento.» Estamos de acuerdo. Estamos de acuerdo con este dictamen.

Y, en la misma línea que otras intervenciones que hemos hecho aquí, estamos, una vez más, ante un caso de desprecio por parte del Gobierno de la Generalitat de la labor legislativa que debe realizar este Parlamento. Y, además, como curiosidad, sorprende la inestabilidad normativa de este Gobierno, pues aprovecha, en estas –¿cuántas?–..., sesenta y cuatro leyes, ¿eh?, aprovechan para modificar seis del año 2020 –o sea, prácticamente de anteaer–, e incluso una de este mismo año; qué confianza tienen ustedes en sus propias normas que están permanentemente modificándolas. Bueno. ¿Qué consiguen con esto? Pues ahondan un poco más en la inseguridad jurídica que agrava la situación de decadencia a la que ustedes están llevando a Cataluña.

Ante la posibilidad de crear nuevos tributos... Hago aquí un pequeño paréntesis, porque el señor *conseller* a crear nuevos tributos lo ha llamado «modificaciones de carácter técnico». Vamos a preguntarles a los que tienen que pagar estos tributos qué les parece. «Modificaciones de carácter técnico», ha dicho, ¿eh? (*Aplaudiments.*)

Pues, como decía, ante esa posibilidad de crear nuevos tributos, esta ley es especialmente prolija en la explicación de las nuevas tasas creadas por este Gobierno. Es de suponer –es de suponer– que esto –hace unos días, no es de esta mañana– se ha hecho para agradar a sus anteriores socios de la CUP, ¿eh?, en materia medioambiental. Convierte esta ley de acompañamiento en una larga lista de creación de nuevas tasas –hasta siete hemos contado– vinculadas a explotaciones agrícolas, transporte de animales y actividades veterinarias –y algún otro caso, ¿no?–, a las que se les aplican tasas de carácter ambiental.

Este es el infierno fiscal que quiere la CUP y que parece que ustedes, pues, han asumido. No sé si hoy ya, pues, cambiarán de opinión, porque tienen nuevos amigos, ¿eh?; también comunistas, pero distintos, de otro matiz. Aunque también nos ha..., el señor Gallego, que antes nos ha explicado, bueno, que han pactado más tasas. O sea, que este número de siete ha quedado corto, parece que tendremos más. ¿Cómo era? «Modificaciones de carácter técnico», ¿eh? Hemos de acordarnos.

Bueno, pues esto, como decía, estas nuevas tasas es justo lo que necesitan nuestros agricultores y ganaderos para acabar de hundirlos: más trabas y más tributos.

También, por supuesto, aprovechan la oportunidad para incrementar el precio de un grupo numeroso de tasas ya existentes, así como varias medidas para informar a los ciudadanos –y ya ha intentado explicárnoslo antes– del destino de parte del dinero de alguno de los impuestos, como si esto rebajara nuestro sufrimiento por el expolio fiscal al que nos someten.

Como es sabido, desde el Grupo Parlamentario de VOX creemos que el camino debe ser el opuesto a esta ley: no hay que crear nuevos tributos o subir los ya existentes, sino esforzarse en una política clara de rebaja fiscal para favorecer a los ciudadanos, a las empresas, a los autónomos y para potenciar la economía. (*Aplaudiments.*)

Por supuesto, siguiendo su agenda ideológica –y se ha vanagloriado de ello–, no podía faltar la perspectiva de género en los presupuestos públicos. ¿Sirve para algo? (*Veus de fons.*) Sí, pues sí, para generar más gasto administrativo y, probablemente –señora que ha hecho el comentario–, para alimentar alguno de sus chiringuitos. (*Aplaudiments.*)

Habilitan a la Oficina Antifraude de Cataluña para que pueda otorgar subvenciones. O sea, habilitan –repito– a la Oficina Antifraude de Cataluña para que pueda otorgar subvenciones. ¿Más aún? ¿Esta es la función de una oficina antifraude? ¿Dar subvenciones? Desde luego, estropean todo lo que tocan.

En línea de querer controlarlo todo, pues, incrementan las cargas administrativas a las empresas –un ejemplo: el suministro semestral de datos relativos a las máquinas recreativas y de azar–, pero también a la propia Administración, sin aparente utilidad. Creemos que aligerar las cargas administrativas absurdas que se imponen a las empresas es un elemento que rebajaría sus costes y, por tanto, mejoraría su competitividad. En cambio, este Gobierno legisla en la línea opuesta. Lo mismo podría decirse de las innecesarias cargas administrativas que se autoimpone el Gobierno; no hacen sino aumentar la carga administrativa de la propia Administración y consumir cada vez más recursos económicos de los ciudadanos y de las empresas.

En su artículo 54, aparece una iniciativa que podría ser interesante, pero que su propia regulación la hace inoperante. Se trata de realizar un plan de simplificación y reordenación del sector público institucional de la Generalitat, lo que en lengua coloquial podríamos llamar «eliminación de chiringuitos». Bien, nos parece bien, nos gusta, pero –pero, pero– se dan un plazo de dieciocho meses para elaborar este plan, momento en el que, visto además lo que..., como ha transcurrido la jornada, empezamos a dudar de que este Gobierno exista, por lo que ni siquiera les ha dado tiempo a preparar el plan. Des del Grupo Parlamentario de VOX, creemos que muchas de esas entidades deberían eliminarse mañana mismo.

En este mismo artículo, establece como un objetivo de este plan que hay que confeccionar, y que seguramente, pues, no les va a dar tiempo, la reducción de vocalías y cargos en los órganos de gobierno de esas entidades para que, como regla general –como regla general–, no superen los quince miembros. Entonces la pregunta es obvia: ¿pero hay chiringuitos que tienen más de quince cargos? Parece que sí, porque lo ponen como un límite no obligatorio, orientativo.

En un párrafo que parece haber sido redactado por la CUP, sus socios hasta el fin de semana, nos dice –leo–: «El Govern manifiesta su voluntad, una vez finalice el contrato actualmente en vigor, de pasar a gestionar de manera directa mediante el Departamento de Salud al menos aquellos servicios que actualmente presta el 061 Salut Respon, calificados de interés sanitario de cara a la ciudadanía.» Bien. Se trata de una excepción a la política de colaboración público-privada que hace que cientos de servicios públicos sean prestados en la actualidad por empresas privadas; eso sí, de acuerdo con los contratos que los regulan y bajo el control y la supervisión de la Administración pública. La pregunta es evidente: ¿por qué solo va a pasar a ser gestionado por la Generalitat con personal propio este servicio y no los otros cientos o miles con contrato en vigor? Pues la respuesta también está clara: porque lo pide la CUP.

¿Y qué ocurrirá mañana, que la CUP ya no está en su grupo..., ha cambiado de socios, ¿no? ¿Seguirá con este artículo?, ¿lo cambiará? Bueno, el señor Gallego nos ha dado una pista..., en fin, parece que seguirán, igual ponen alguno más... No sé, ya veremos a ver lo que les dicen sus nuevos aliados comunistas.

Y, como dije al principio, presentamos la enmienda a la totalidad por lo que la ley dice, pero también por lo que la ley no dice. ¿Y qué cosas consideramos importantes que no dice esta ley? Pues, bueno, les damos una idea: ya que este Gobierno ha aprovechado este proyecto de ley para modificar sesenta y cuatro leyes, pues, hombre, por un poco más..., añada algunas más. Yo le voy a dar algunas ideas, que yo creo que parece que sí que nos interesan a los catalanes, ¿no?; yo creo que nos ayudaría bastante a mejorar la calidad de vida.

Por ejemplo, nos hubiera gustado que el Gobierno de la Generalitat aprovechara, con la ley 55..., 65, para cerrar la Corporación Catalana de Medios Audiovisuales, y ahorrar a los catalanes el gasto descomunal que esta fábrica de odio genera cada año. Aunque, bien mirado, este cierre se merece una ley dedicada solo a este loable fin. (*Aplaudiments.*)

También podría haberse aprovechado para eliminar o rebajar impuestos, o, como lo ha llamado, «modificaciones de carácter técnico», en este caso en el sentido contrario, que favorezcan a los ciudadanos, no que les hagan pagar más. No lo han hecho, evidentemente.

Como es bien sabido, Cataluña es la región de España con mayor número de impuestos propios. Han desaprovechado la oportunidad para suprimir unos cuantos, de ellos, ¿no? Pero en vez de eliminar impuestos, pues, siguen creando. Como, por ejemplo, el impuesto sobre las emisiones de dióxido de carbono de los vehículos de tracción mecánica, cuyo cobro han comenzado a realizar recientemente y con el que penalizan una vez más a particulares, empresarios y autónomos. O también podrían haber aprovechado para rebajar hasta hacerlo irrelevante el impuesto de sucesiones y donaciones, que graba otra vez la riqueza generada por las personas fallecidas y por las que ya pagaron impuestos. El pequeño cambio que ustedes plantean y al que se ha referido el señor *conseller* va dirigido tan solo –solo– a aumentar el plazo de pago a los herederos que no lo pueden pagar. ¡Flaco favor, les hacen ustedes a los contribuyentes!

Por todo lo anterior, por lo que regula y por lo que no regula, presentamos esta enmienda a la totalidad.

Muchas gracias.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Seguidament, i en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada senyora Montserrat Vinyets.

Montserrat Vinyets Pagès

Bona tarda, bon vespre, diputades, diputats, conselleres, conseller Giró. Bé, la visió més política dels pressupostos ja l'ha exposada molt bé, com sempre, la meua companya Eulàlia Reguant i jo, doncs, m'haig de centrar en aquesta llei, que té un caràcter més tècnic. La primera cosa que haig de ressaltar, com ja han ressaltat altres intervinents, és una reivindicació que fa el CTEESC, que és una reivindicació que va fent constantment quan es pronuncia sobre aquestes lleis, que és que s'aprofita aquesta llei per introduir modificacions legislatives que no van directament relacionades amb la llei de pressupostos. I el CTEESC fa una crítica a aquest fet, i diu que només haurien d'entrar en aquesta llei aquelles modificacions que tinguin una relació directa amb l'àmbit pressupostari, pel que també s'ha dit que això permet el debat parlamentari i majors garanties.

Jo sí que aquí vull afegir, quan es parlava d'aquests sainets de la CUP..., és que, en qualsevol cas, sort en tenim, d'aquests sainets de la CUP, precisament, no?, com a garantia per a aquesta opacitat que porta la tramitació d'aquest tipus de llei. I sort en tenim, d'aquests sainets, que tenen la capacitat de portar l'agenda política de la moqueta del Parlament a les assemblees i al debat públic.

Què fa aquesta llei d'acompanyament modificant, doncs, una llei de transports i d'aigües marítimes i continentals?; què fa modificant la llei d'urbanisme?; què fa modificant la llei d'aigües?; què fa modificant el decret de turisme, tant el decret com la llei de turisme? Doncs entenem que no hi ha raó per fer aquestes modificacions a través d'aquesta llei d'acompanyament. En qualsevol cas, degut a les negociacions que van existir, hi han coses que sortosament han caigut d'aquesta llei d'acompanyament, i no l'hem fet més grossa del que ja és, no?, la que portem a votació avui.

Sí que diu, l'exposició de motius de la llei, que té un contingut principalment en mesures de naturalesa tributària. I nosaltres, doncs, no compartim això que diu a l'exposició de motius. Les mesures que preveu aquesta llei no són principalment de naturalesa tributària, sinó que tenen altra naturalesa.

Com que només hi ha quinze minuts, i és precisament això que es denuncia, no?, no utilitzar aquesta llei per tocar tantes lleis, amb quinze minuts no podem entrar a tocar totes aquestes seixanta i escaig legislacions. Per tant, únicament farà referència a aquelles que ens semblen més destacables.

Hi ha un article que, amb relació a la llei de transparència, diu que s'estableix l'obligació de difondre les actuacions que es facin, concretament amb relació als impostos finalistes, explicant a la ciutadania on es destinen aquests ingressos, aquests recursos econòmics. Entenem que és una cosa positiva, tot i que no han aclarit ben bé vostès quina modificació legislativa, o aquesta obligació de fer que contempla la llei, a quin articulat concret ho posaran. Com tampoc no entenem quan parlen de que si és possible, es procuraran els àmbits comunicatius físics corresponents. En algun moment, doncs, agrairem que ens aclareixin com portaran a terme això.

També volem fer referència a una altra cosa que ja s'ha dit, que és amb relació a la supervisió contínua de les entitats del sector públic. Novament, aquí el CTESC torna a posar de referència que..., es diu, concretament a la llei, no?, que en el termini de nou mesos es procedirà a aquest pla de simplificació i reordenació del sector públic; que nosaltres també compartim que en molts casos s'ha de fer, bàsicament perquè assistim a les comissions de la Sindicatura de Comptes, i si alguna cosa resulta d'aquestes comissions de la Sindicatura de Comptes és que, a data d'avui, tenim tota una sèrie d'empreses mixtes participades, de diferents categories, que configuren un mapa difícil d'entendre de l'Administració, tot i que ens sembla molt agosarat que vostès vulguin fer, a més, sortint d'una situació de pandèmia..., que vostès tinguin la idea de portar a terme això en un temps tan limitat.

També volem fer referència a l'article que modifica la llei de l'Àrea Metropolitana de Barcelona, on es preveu que el pla director urbanístic metropolità ha de respectar les determinacions dels plans urbanístics que formula i aprova la Generalitat i que afecten l'àmbit metropolità. Com s'ha dit, això pot ser un atac frontal de competències en matèria d'urbanística. I, per tant, entenem que de cap de les maneres podria estar introduït en aquesta llei d'acompanyament, perquè l'autonomia dels municipis d'aquest país a l'hora de determinar quin model de poble volen, per nosaltres és una prerrogativa bàsica i imprescindible per configurar el seu futur, i, per tant, no pot ser minvada, i menys a través d'una llei de mesures.

També, com s'ha dit, volem fer especial èmfasi en aquesta modificació que també ens introdueixen a través de la llei de mesures, que és que, a partir d'ara, les persones físiques o jurídiques privades puguin presentar propostes de formulació de plans directors urbanístics per delimitar i ordenar sectors d'interès municipal per a l'execució directa d'actuacions d'especial rellevància social i econòmica o de característiques singulars. Nosaltres entenem que això és una manera d'obrir la porta a

una cosa que fins ara era absolutament desconeguda –i això ho vam exposar fa escassos dies a la Comissió de Territori–, que és, en definitiva, privatitzar la potestat d'ordenació del territori i urbanística, una potestat que fins ara avui sempre havia estat en mans de l'Administració.

Nosaltres ens preguntem, amb aquesta modificació que introdueixen: possibiliten ara vostès deixar en mans dels privats definir les actuacions d'especial rellevància social i econòmica? Saben vostès qui utilitzarà la possibilitat de fer aquestes modificacions? Doncs creiem que –ja els hi avancem– seran els lobbys de sempre, les grans corporacions, perquè són les úniques que tenen els mitjans tècnics i econòmics necessaris per formular aquestes propostes. En canvi, les entitats de defensa del territori, doncs, ja estan absolutament amb l'aigua fins al coll, amb una actitud reactiva, no?, de barricada, intentant fer front a totes les amenaces urbanístiques que venen avalades per l'Administració.

Ens fa gràcia, perquè diuen que perquè una persona física o jurídica privada pugui impulsar aquestes modificacions dels plans directors urbanístics només haurà d'acompanyar una memòria justificativa de l'interès territorial de l'actuació. O sigui, ara parlen vostès d'interès territorial. Fins ara la llei parlava d'interès supramunicipal. Sembla que cada vegada l'interès va sent més petit. I què és interès territorial? A què obeeix concretament aquest canvi? A més, en aquesta proposta que faran els privats diuen que només han d'aportar una memòria sobre l'interès, sobre la viabilitat tècnica i econòmica del projecte. Una vegada més, és el fetixisme de la tècnica.

Què vol dir que hi hagi viabilitat tècnica per fer el projecte? Que una cosa es pugui fer no vol dir que s'hagi de fer. Què vol dir que una cosa hagi de ser viable econòmicament? Una cosa pot ser viable econòmicament, però que a nivell mediambiental tingui unes conseqüències molt costoses. No veig que vostès a la memòria exigeixin que, a banda de la viabilitat tècnica i de la viabilitat econòmica, també s'exigeixi una viabilitat en termes de lluita contra el canvi climàtic. Per tant, no podem estar en més desacord amb aquesta modificació legislativa.

Mirin, vostès..., bé, en el seu dia..., ho dic per la defensa tan clara i vehement que ha fet el Partit Socialistes d'aquesta autonomia local. A mi m'agradaria recordar que precisament aquells que van tocar la legislació urbanística per canviar el que havia sigut la tradició fins ara, que era el respecte absolut a l'autonomia local a l'hora de definir quin model de poble volem, va ser precisament el tripartit, el Partit Socialistes, que es va treure del barret la figura de les àrees residencials estratègiques. Això va ser a finals del 2007. I vostès van decidir que des dels despatxos de la Generalitat es podien canviar planejaments urbanístics i començar a decidir quin model d'ordenació territorial podia fer-se als municipis.

Nosaltres celebrem que ara vostès vinguin a defensar aquesta autonomia local. El que passa, que també ens agradaria que possessin sobre la taula la retirada immediata de les AREs, que, de fet, el temps ha donat la raó a aquells que dèiem que eren unes figures que no aportarien res de positiu, que ens van costar, ho recordo, 25 milions d'euros només en tràmits de despatxos d'advocats, d'anar fent planejaments, i que a data d'avui podríem comptar amb els dits d'una mà les que es van portar a la pràctica. El drama és que introduïm les AREs el 2007 i ara fem un pas mortal més i ja fem que les persones físiques i els privats constituïts en persona jurídica puguin també presentar a l'Administració planejaments urbanístics. No hi podem estar d'acord.

Amb relació a la modificació que fan vostès de la llei d'aigües, això d'ampliar quatre anys els convenis, doncs..., no acabem de veure què aporta aquesta modificació legislativa i, per tant, necessitem el tràmit parlamentari per veure què hi ha darrere d'aquesta ampliació, en el termini de quatre anys, de la figura dels convenis administratius, una figura que ja ens hem de mirar amb recel i aportar sempre, davant d'un conveni administratiu, totes les garanties de transparència possibles.

També hi ha una modificació molt important, que és el decret d'urbanisme i la llei d'urbanisme. Entenem que aquestes modificacions que vostès plantegen, doncs, tindrien un recorregut en els debats socials i parlamentaris que d'aquesta manera vostès volen evitar. Són mesures que afecten una llei del 2002 que ja és obsoleta i un decret del 2020, que és el seu origen del 2015, el 2016 i que en el seu tràmit parlamentari va trobar tanta oposició que el Govern el va reservar i després el va fer aparèixer com a decret de govern.

No sabem com interpretar les esmenes que vostès presenten, més enllà del seu contingut en clau de legislatura. Pot ser que el Govern les consideri suficients per aguantar tota la legislatura? O són prèvies a anunciar una nova llei de turisme? Nova llei de turisme de què ara hem vist que vostès han presentat un avantprojecte de llei en data de 26 d'octubre i ja han començat la fase de consultes prèvies. Per tant, si vostès el 26 d'octubre ens presenten un avantprojecte normatiu de llei de turisme, per què ara ens en modifiquen precisament la llei de turisme a través de la llei d'acompanyament.

Miri, i en aquestes modificacions..., em queden pocs minuts, per tant, no hi puc entrar, però, en qualsevol cas, volem posar sobre la taula aquest concepte de llar compartida. Entenem que estem davant d'una agressió important del model de societat i d'un instrument per al creixement de l'oferta de l'allotjament turístic molt violent que no podem passar per alt, i que creiem que amb aquestes modificacions el que volen és arranjar serrells legals per al reconeixement de les llars compartides com a allotjaments turístics de ple dret. Em salto coses que tenia amb relació a aquest àmbit, perquè, si no, no tindrè temps.

M'agradaria també fer referència a la disposició addicional segona amb relació a la no admissió a tràmit de sol·licituds que tinguin per objecte l'ampliació o nova construcció d'infraestructures d'incineració fins a l'aprovació d'un pla de tancament i desmantellament de les incineradores existents. A veure, no s'incorporen, per tant, en aquesta moratòria, els abocadors ni la crema de residus en cimiteres. Aquesta moratòria que vostès han introduït a la llei d'acompanyament s'estableix amb relació a un pla de tancament i desmantellament d'incineradores i no amb relació a la moratòria que vagi lligada a l'aprovació definitiva de la llei de prevenció de residus. I, si no incorporem a la moratòria aquests abocadors, es dona per suposat que això el que comportarà és que els fluxos aniran cap als abocadors i s'abandonarà precisament l'efecte incentivador de reduir el rebuig que podria tenir la moratòria, a part que es desatén la resolució del Parlament del 2020, on precisament la moratòria es vincula no al pla de tancament, sinó a la tramitació de la llei de residus.

En l'àmbit de tributs cedits, només surten petites modificacions d'ajornament de l'impost de successions, però no es toca precisament lo que s'hauria de tocar amb la llei d'acompanyament: ni IRPF ni ITP ni AJD. El conseller ens deia: «No hem trobat ningú en aquesta cambra que expliqui d'on hem de retallar.» Nosaltres, conseller, li posàvem sobre la taula que hi havia la possibilitat de tocar impostos, de tocar-ho per a les rendes més altes, a partir de 60.000 euros, que només cobra un 5 per cent de la població, i s'ha desatès aquesta possibilitat que teníem.

I en tema, també, a efectes d'impostos contra el canvi climàtic. No apareix ni l'impost d'activitats aeroportuàries ni tampoc l'impost d'emissions de gasos d'efecte hivernacle.

Aquestes seixanta disposicions contenen moltes coses, però no n'hi ha cap que plantegi cap tipus de confrontació amb l'Estat; ni amb les elits ni tampoc amb l'Estat espanyol. Entenem que hi ha una obediència absoluta al marc constitucional i al marc estatutari que avui ens té encotillats, i no eixampla drets per a polítiques públiques més avançades que les actuals, i no recupera les lleis tombades pel Tribunal Constitucional. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Bé...

Gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat senyor Joan García.

Joan García González

Consellers presents, presidenta, diputats, diputades, senyor Roquer... (*Rialles*.) Doncs sí, conseller, nosaltres presentarem una esmena a la totalitat a aquest projecte de llei de mesures fiscals. Per què? Primer, perquè volem fer-ho, i perquè ho hem fet sempre, i per coherència, perquè considerem que el projecte que vostès presenten és d'acompanyament a una llei a la qual nosaltres hem presentat una esmena a la totalitat; però també perquè hi ha tota una sèrie de, diguéssim, expressions o definicions, dins d'aquesta llei, i de coses que no hi trobem, que crec que ens porta a fer-ho.

Jo volia fer primer una reflexió, una reflexió de com estem vivint aquest debat avui i com l'hem viscut els últims deu anys o, és igual, els últims set anys a Catalunya. No hem tingut debat a temps ni de pressupost ni de mesures d'acompanyament, en els últims anys, bàsicament per una falta de capacitat política i de voluntat política, en molts casos, dels diferents governs dels quals vostè, doncs, ha heretat ara mateix la seva conselleria. I, a més..., no els hem tingut, i quan els hem tingut, de fet, els hem tingut amb una sèrie de suports que considerem que tenen bona part de la culpa de la situació que, per nosaltres, tenim actualment a Catalunya.

Però bé, aquesta vegada tampoc hem tingut el pressupost a temps. I vostè ens diu que la primera gran mesura que volen aprovar és que..., bé, com no tenim pressupost a temps mai –i és veritat, mai–, doncs eliminem l'obligatorietat de tenir-lo a temps. I en aquest món kafkià en el que vostès viuen, doncs, tot és perfecte i meravellós: si no podem complir una regla o no podem complir una llei, doncs la canviem i ja està, no passa res. Jo els entenc, perquè, de fet, estan vivint ja en una realitat paral·lela que moltes vegades ens porta a que això sigui així.

Ens ha dit que..., bé, que no serà el 10, però que segurament intentaran que arribi el dia 1 de gener. Ja ho veurem. Això ho diu vostè. Però és que han passat tants consellers per aquí, per la seva conselleria, que segurament també tenien la seva voluntat però no ho han pogut aconseguir...

Per tant, jo sí que vull deixar-me de que no hem tingut a temps aquests pressupostos i no els hem pogut, diguéssim, treballar adequadament. Sé bé que alguns grups de l'oposició ja havien dit que hi donarien suport, estiguessin com estiguessin els pressupostos, abans de veure'ls, però nosaltres intentem no fer això.

Mirin, el meu company, l'economista i exdiputat Martí Pachamé, parlava el 2020, quan es va aprovar aquesta llei, precisament, tot i que era una situació pre-pandèmica –de fet, va ser el 12 de febrer, un mes abans de que comencés el confinament–, doncs, de que sí que veiem, o com a mínim podríem veure, que no hi havia un projecte real darrere d'aquesta llei d'acompanyament. I jo crec que és cert. Crec que podem afirmar, a dia d'avui, que és així.

La llei d'acompanyament també deixa veure –i vostè ho sap perfectament, conseller– certes línies d'allò que vol fer o que voldria fer la seva conselleria i de què vol fer el Govern per a Catalunya, com vol dissenyar el futur de Catalunya, i, sobretot, què deixa de fer. I per nosaltres això, doncs, és important.

I realment és molt complicat –i jo ho entenc– unir les visions, diguéssim, més intervencionistes, populistes, d'aquesta esquerra, com ha dit el meu company, màgica, de solucions màgiques, i, per un altre costat, de la dreta més conservadora –i permeti'm l'expressió i la definició– ultranacionalista que té el Govern. Jo crec que és complicat unir una cosa i una altra, i, de fet, ho veiem. És difícil unir el projecte de la senyora Colau amb el projecte del senyor Puigdemont, o no, o potser no, això ja no ho sé, però al final..., és populisme, i és complicat. Jo ho entenc, i, de fet, crec que és un problema greu per a vostès.

També, doncs, en aquesta prèvia, he de parlar del paper que ha fet l'oposició. Jo crec que Ciutadans ha sigut coherent, ha esperat a que hi haguessin els pressupostos. Però vostè tenia, diguéssim, moltes propostes, proposicions; tenia molts..., inclús amors, en aquest cas. En tenia un que era el fix, que era la CUP, i vostès havien fet un pacte amb ells –al final no ha pogut ser–, però ja tenien amb la mà aixecada el PSC i els comuns. Vostè ha pogut escollir.

De fet, el senyor Jordi Riba ho ha fet molt bé, i ho ha intentat, ha intentat fer un discurs d'oposició. Suposo que el deu haver hagut de canviar durant tota la setmana, a veure si ho feia, si no ho feia, si ho feia... Al final, doncs, crec que ho ha intentat, però no era creïble: el PSC s'havia ofert des del començament d'aquest tràmit a donar suport al Govern. Per tant, vostès tenien els pressupostos perquè tenien, diguéssim, molts pretendents, en aquest cas.

Per nosaltres, tal com he dit abans, aquesta llei és nefasta, perquè no defineix, perquè realment no acaba d'expressar..., i perquè, d'alguna forma, segueix, en el cas del Govern, mantenint tota una sèrie d'afirmacions que per nosaltres són errònies.

Per mi aquesta llei és fruit –de fet, nefasta conseqüència, diria jo– d'aquest ambient irrespirable de ja fa molts anys que van construir amb els seus actes. Perquè segueixen pensant –i avui ho ha tornat a dir– que les seves decisions no tenen conseqüències, que vivim encapsulats al seu món, que els estudis que presentem com a proves i que avui el meu company ha expressat a l'anterior debat, els estudis de la London School of Economics o, doncs, totes les evidències de les baixades als rànquings d'innovació, als rànquings de competència de la Unió Europea..., que això no importa, que això no serveix; que, de totes formes, potser és mentida i que ningú millor que vostès coneix la veritat.

I això és pecar, potser, d'una certa supèrbia, conseller. Vostès s'equivoquen, i també han de corregir els seus errors. Aquesta llei crec que és, també, fruit d'aquesta intenció de no canviar de rumb; que, tot i que alguns aquí en aquest Parlament veiem que al capdavant tenim l'iceberg, que anem al vaixell i que segurament acabarem xocant amb ell, vostès continuen tocant acords desafinats, en aquest cas, de l'orquestra del *Titanic* abans d'enfonsar-se, conseller. I això crec que és perillós.

El conjunt de mesures que presenten perpetuen, per nosaltres, una pèrdua d'oportunitats. La classe mitjana i treballadora continua o continuarà patint una pressió fiscal insostenible, que es manté i que ens continua situant, conseller, al grup capdavanter de comunitats autònomes menys competitives en matèria fiscal. I això crec que ho sap, conseller. Això no ho ha negat. Vostè no ha negat que no estiguem en aquesta situació, que siguem una de les comunitats autònomes menys competitives en matèria fiscal. Per tant, entenc, conseller, que vostè això no ho podrà negar, o..., com a mínim, el disseny de la nostra fiscalitat és erroni.

Creiem que hi ha tota una sèrie d'impostos que ni tan sols som capaços d'implementar, alguns d'ells fruit de pactes previs, com els que va fer aquest Govern, no el seu, sinó l'anterior Govern –un anterior govern– amb la CUP. Però n'hi han alguns que, tal com ha dissenyat vostè, crec que no funcionen adequadament, no funcionaran.

Un és l'impost per les emissions de CO₂, tal com ha dit. És evident, i jo crec que vostè ho sap, i ho ha dit més d'un grup aquí: a qui acaba perjudicant realment aquest impost, directament, és als petits autònoms, que pràcticament no tenen capacitat per renovar, diguéssim, la seva eina, la seva important eina de treball, que és que és el cotxe. I crec que no és la forma adequada d'entendre el model que nosaltres volem per a Catalunya.

Tampoc crec que sigui interessant o que sigui bona per a Catalunya, doncs, tota la càrrega fiscal que tenim sobre el turisme, per exemple, en aquest cas. I alguns canvis que vostè ha introduït i que no acabem d'entendre... M'agradaria que també..., no ens ho podrà explicar ara, però que en algun moment ho poguéssim entendre, com és eliminar la definició de municipi turístic. Si no ho entenc malament, vostè ho ha introduït també en aquesta llei de mesures. No ha parlat d'això, però crec que

és greu i és important, perquè això generarà com a mínim un impacte municipal en molts municipis on realment actualment aquesta situació suposava una plusvàlua i un dinamisme econòmic que no tindran.

També parlava –i s’ha parlat– del que vostès faran amb l’ICF. Jo crec que l’ICF ha estat al centre del debat durant moltes setmanes. Vostès han acabat transformant una cosa, una eina que era bona per a la generació de dinamisme econòmic a Catalunya, en una asseguradora patriòtica de malversadors, conseller. (*Algú riu.*) Ho sento, però és que és una mica això, el que acaben de fer. Només parlen de l’ICF per fer aquest tipus de gestions.

Ara es preocupen per fer una banca pública, de fet, amb l’ICF. Crec que és un error. Ja sabem què ha passat amb la banca pública, i vostè ho sap, de fet, millor que ningú, perquè té una certa experiència en això. Creiem que és un error. O sigui, és un error el que volen fer amb l’ICF, és un error el que han fet amb l’ICF. Però és igual, perquè vostès, com he dit abans, estan a la seva, diguéssim, bombolla i pensen que no passa res, que els universos paral·lels no importen, i que al final tenen sempre la raó i mai s’equivoquen. Per tant, això, doncs, ho continuaran fent i ho mantindran.

També s’ha parlat del tema del tancament de les incineradores al territori. Hi estem en contra, directament. Hi estem en contra si no hi han alternatives, i no hi han alternatives, o almenys no les han exposat. Jo crec que quan parlem i tinguem un debat seriós –i en això sí que coincideixo amb el que ha dit el PSC–, doncs, podem determinar si aquest és el camí o no, però no poden introduir això en una llei d’acompanyament com ho és aquesta.

I què podem demanar...? O què pensem nosaltres, realment? Això és el que hi ha a la llei; i què creiem que hi hauria d’haver, a la llei? No tindrè temps per explicar-ho, però és evident que només –només– un projecte liberal pot conduir a aquesta transició. Només això. O sigui, tota la resta és continuar fent exactament el que ja hem fet durant anys. I potser vostè, conseller, podria inclús estar-hi d’acord; no ho dirà, però potser podria estar-hi d’acord.

Volem una reducció, sí, volem una reducció de l’impost de transmissions patrimonials, per exemple. Ha comentat també aquest matí el meu company que pugui, doncs, estar reduït al set per cent a les adquisicions, per exemple, que no superin els 300.000 euros, o fer-lo progressiu, el seu increment, en adquisicions de fins a 1 milió d’euros. La pràctica eliminació de l’impost de successions i donacions..., creiem que sí que genera aquest ecosistema per a aquest canvi liberal que volem de la nostra economia.

Hem d’abaixar –però fer-ho bé– a les rendes més baixes, doncs, l’IRPF. Crec que –i també ho hem comentat aquí– les rendes més baixes a Catalunya són les que més paguen a tot Espanya. I crec que això no ha de ser factible o, almenys, no ho hauríem de permetre. Hauríem d’eliminar bona part dels impostos propis. Hauríem de simplificar taxes, simplificar preus; destinar més recursos, també, a la lluita contra el frau.

Necessitem també una reducció administrativa i una millora de la seva eficiència. Vostè parlava del 061. El vam pagar, durant la pandèmia, el 061; es pagava, durant la pandèmia. Ara mateix volen modificar tot això, però ho pagaven.

És a dir, creiem –i no podré acabar d’expressar exactament quin és el projecte que nosaltres defensaríem en aquesta llei– que hi ha motius més que suficients de tots aquells arguments que no estan en aquesta llei –que no estan en aquesta llei– per dir que, en aquest cas, presentarem una esmena a la totalitat.

Nosaltres l’únic que podem dir és que volem que es modifiqui el rumb, que modifiquin el moviment d’aquest vaixell cap a l’iceberg al qual ens dirigim. Perquè, conseller, en aquest vaixell hi viatgem tots els catalans, no només vostès.

Gràcies, conseller.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

I ara té la paraula, en nom del Grup Mixt, la diputada senyora Lorena Roldán.

Lorena Roldán Suárez

Sí; moltes gràcies, presidenta. Bona tarda, honorable conseller, diputats. M'ha-gués agradat adreçar-me també al president de la Generalitat... Veig que no hi és. No sé si té un altre compromís, tot i que aquesta llei que aprovem avui a mi em sembla que és força important, per no dir que les lleis d'aquesta tarda són de les més importants. Però, bé, m'imagino que deu tenir un altre compromís, perquè, si no, costa d'entendre que no sigui aquí.

Bien, estos presupuestos y esta ley de acompañamiento –ya se lo hemos dicho durante estos días– llegan tarde y llegan mal. Pero es que, además, han puesto en evidencia que estos son los presupuestos de la discordia de este Govern. Ustedes son una coalición mal avenida de populismos, y han puesto en evidencia, pues, que su proyecto era meramente destructivo.

Nosotros, como bien sabe, desde nuestro grupo hemos presentado una enmienda a la totalidad: ni nos gustan estos presupuestos que ustedes han traído ni, por supuesto, la ley de medidas fiscales que los acompañan. Y yo les voy a explicar por qué.

Mire, yo he escuchado muy atentamente estos días sus declaraciones, que han ido haciendo, sobre estas nuevas cuentas. He asistido también con verdadera estupefacción a lo que nos explicaban, pues, varios *consellers* en sus comparencias, explicando los presupuestos de sus secciones. Y yo les digo que no le doy el aprobado a ninguna de las secciones. A ninguna, señor Giró.

Ustedes han calificado estos presupuestos de expansivos. Nos dijo: «palanca de la reactivación social y económica de Cataluña» –en sus palabras, señor *conseller*. A mí me explican cómo se puede reactivar absolutamente nada teniendo a los catalanes asfixiados a impuestos. Es que es de primero de economía, señor Giró. Y esta ley perpetúa esos impuestos.

Pero antes de entrar al fondo de la ley, yo me quiero detener primero en la forma, porque estos presupuestos y la ley de acompañamiento son la factura que el Govern, el Govern del señor Aragonès, le debe a la CUP, ni más ni menos. El señor Aragonès firmó un pacto con el diablo para poder ser investido presidente, y ahora, pues, se lo debe, y se lo están cobrando. No son unas cuentas pensadas para los catalanes. Son unas cuentas pensadas y diseñadas para satisfacer a la extrema izquierda, que bien pudo ser la CUP, ahora parece que van a ser los comunes, pero..., tanto monta, monta tanto.

Y también, en última instancia, unos presupuestos para satisfacerse a sí mismo, el señor Aragonès, porque él sabe que su permanencia en la plaza Sant Jaume depende precisamente de ellos. Señor Aragonès, construyó un *govern* sobre arenas movedizas, y el precio a pagar para mantenerse a flote, pues, es caro. El problema es que ustedes están repercutiendo esa factura a todos los catalanes.

Mire, cuando la CUP o también los señores de los comunes exigen, por ejemplo, cancelar el proyecto del Hard Rock en Tarragona..., ¿usted sabe quién sale más perjudicado con todo esto? Pues mire, principalmente los tarraconenses y, evidentemente, también el resto de los catalanes.

Mire, Tarragona es la provincia con más tasa de paro de toda Cataluña, por encima de la media. Claro, resulta que como a los anticapitalistas no les gusta el proyecto, pues, adiós partida en los presupuestos. Entonces, ¿para qué ustedes van a facilitar miles de puestos de trabajo directos, indirectos e inducidos? Ustedes, en lugar de estar pensando, por ejemplo, en esas necesidades que tienen los tarraconenses e, insisto, también el resto de catalanes..., no, ustedes están más pendientes de los caprichos que tienen sus socios.

Y yo reconozco que por el camino a ustedes les han salido otros novios, en estas semanas, ¿no? Hemos visto al señor Illa ofreciéndose prácticamente cada cuarto de hora, que, la verdad, aunque era algo que muchos ya veíamos venir desde hace tiempo, no por eso nos ha resultado menos bochornoso. Porque, claro, yo insisto, es que los señores del PSC se llaman a sí mismos «alternativos». ¿Alternativa de qué? Si ustedes se han estado ofreciendo..., sin ni siquiera conocer el contenido de estos presupuestos estaban ya pidiendo la vez para apoyarlos.

Y Aragonès venga a decirles que no día tras día. ¿Por qué? Porque en el fondo a ustedes lo del PSC no les convenía. No porque durante la campaña el señor Aragonès se pasara todo el día diciendo que con Illa no, porque el señor Illa también lo decía, y al segundo y medio después de las elecciones ya se le había olvidado. Pero, claro, ¿cómo podían seguir entonces ustedes hablando de esa mayoría sólida independentista? De hecho, ya se lo han recordado hoy los señores de Junts per Catalunya, que esa mayoría no existe, y que el señor Aragonès, una vez más, Esquerra Republicana, una vez más, siguiendo su tradición, ha vuelto a traicionar a sus socios.

Yo he visto rompecabezas más sencillos que esto, señor Giró, se lo tengo que decir. Y no es que esté yo haciendo aquí un ejercicio de comprensión por mi parte, porque al final cada uno tiene lo que se busca. Y a ustedes tres, a estos tres partidos, lo único que les une es separar a los catalanes, entre ellos y también con el resto de España. Y, claro, con estos mimbres era imposible hacer otro cesto.

Así que no. Estos presupuestos y su ley de acompañamiento, como yo le decía, no nos gustan ni en la forma ni tampoco en el fondo. Y creo que han perdido una oportunidad de oro para demostrar aquello que el señor Aragonès nos dijo en su discurso de investidura: nos dijo que iba a gobernar de una manera radicalmente distinta a cómo se había hecho hasta el momento. Bueno, pues yo siento decirles que esta ley es previsible, continuista e inmovilista.

Claro, ¿qué otra cosa podíamos también esperar si, hasta la fecha, pues, los últimos presupuestos de Cataluña llevaban la firma del señor Aragonès? Porque, claro, él se presenta aquí como si fuera nuevo, como si nadie le conociera, ¿no? Nos dice: «Vamos a hacer...» «Vamos a hacer» es la frase favorita que tiene el señor Aragonès y que tiene este Govern, como si no hubieran tenido ya la ocasión de hacer en las dos últimas legislaturas, en las que Esquerra formaba parte del Govern.

Ni hicieron entonces ni hacen tampoco ahora. O peor, porque los señores de Esquerra Republicana también habían formado parte de otros dos gobiernos, otros tripartitos en Cataluña, con los señores del PSC, también con Iniciativa, y fue nefasto para la economía catalana –nefasto. Gastaron más de lo que tenían y, de nuevo, los platos rotos los pagaron todos los catalanes, en forma de impuestos y en forma de recortes. Y precisamente de ahí es de donde llora la criatura, todavía: gestionaban mal antes y gestionan mal ahora.

Y a mí lo que me preocupa, sobre todo, señor Giró, es lo alejados que yo les veo a ustedes de la realidad. Salgan del despacho, hablen con los ciudadanos. Hablen, por ejemplo, con el sector del ocio nocturno, al que prácticamente no le han dejado levantar cabeza, con esas restricciones aleatorias suyas. Hablen con los comerciantes, que han tenido que hacer malabares contables y muchísimos sacrificios para poder mantener a flote su negocio.

Hablen con los autónomos. Mire, Cataluña ha perdido más de veinte mil pymes durante 2020, según los propios datos de la Generalitat; empresas que, en su gran mayoría, contaban con cuatro o con cinco asalariados. Multiplique usted esos cinco asalariados por las veinte mil empresas que se han ido, señor Giró. ¿Cuántas familias están sufriendo en Cataluña? ¿Cuántas familias tienen dificultades para llegar a final de mes? Hablen con esas familias, a las que, además, insisto, no dejan respirar con impuestos.

Hablen con los jóvenes. Cataluña es el segundo territorio de la Unión Europea donde más ha subido el paro juvenil desde que estalló la crisis del covid, según un

informe elaborado por Avalot - Joves UGT. Está muy por encima de la media europea. A mí me parece incomprensible ese tono triunfalista suyo que han utilizado estos días.

La pobreza infantil –que ha hablado usted también antes, señor Giró, de la pobreza– ha crecido hasta llegar al 33,4 por ciento de los niños y adolescentes en Cataluña. Casi medio millón de niños, según UNICEF, está en situación de pobreza. Yo, con estos datos, le digo que me cuesta mucho entender esa autocomplacencia que ustedes han mostrado estos días, incluido hoy.

Yo les digo: hablen con los ciudadanos, que, además, son los que nos pagan el sueldo. Y, sobre todo, creo que deberían ser ustedes también más prudentes y más cautos con los anuncios que hacen. Porque además de no ser unos presupuestos buenos, ni una ley de acompañamiento buena, además de seguir despilfarrando dinero en estructuras paralelas, en chiringuitos, en altos cargos, en programas de televisión hispanóforos y sectarios, etcétera, además de seguir ahogando a los catalanes precisamente para pagar todo esto que le acabo de decir, son unos presupuestos de cartón piedra. Uno los escucha a ustedes tan triunfales explicándolos que, en un primer momento, incluso podrían dar el pego. Lo que pasa, que, a la que rasca uno un poquito, ya se ve que no.

Y sus previsiones macroeconómicas, señor Giró, no son realistas. No se van a cumplir esas previsiones, señor Giró. Ojalá me equivoque, pero es que ustedes mismos mencionan en su análisis las previsiones económicas que el Fondo Monetario Internacional pronosticó para España hace unos meses, que son previsiones que ya se han tenido que corregir desde Bruselas hace tan solo unos días –corregidas, evidentemente, a la baja. Por eso insisto en que es tan importante que sean ustedes cautos con los anuncios y las previsiones que hacen.

Había mucha gente, insisto, que tenía muchas esperanzas puestas en el señor Aragonès –no era mi caso ni el de mi grupo–, porque sí que es verdad que es la primera vez que es el *honorable president*, pero los catalanes ya lo habíamos sufrido como *honorable conseller* de Economía. Y lo de subir y crear impuestos parece que lo lleva, el señor Aragonès, de serie.

Este año usted, que es su sucesor, nos ha vendido a bombo y platillo que esta ley no contempla nuevos impuestos –usted no lo ha dicho así. Yo no sé si usted espera que le demos las gracias, señor Giró, por no exprimirnos más, ¿no? Debe ser eso. Debe ser que con los quince impuestos propios que tenemos en Cataluña y el tramo autonómico del IRPF más alto no teníamos bastante. Que, además, no es verdad, porque es que hay siete nuevas tasas que crea esta nueva ley, y veremos también qué pasa con las nuevas negociaciones con los comunes, que ya sabemos que gobiernan a golpe de sablazo. Y, de hecho, lo que nos llegaba hoy desde la prensa es precisamente que quieren crear más impuestos.

Era precisamente en esta ley donde ustedes podrían haber aprovechado para eliminar impuestos en este año, que ha sido un año y está siendo un año durísimo para los catalanes, que se tienen en pie gracias a su esfuerzo y a pesar de su mala gestión. Y ustedes han desaprovechado esta ley para compensar a los catalanes por ese esfuerzo fiscal que están haciendo, porque son los españoles que más impuestos pagan.

No incorporan en esta ley ninguna rebaja fiscal, no crean nuevas deducciones ni bonificaciones. Tampoco se mejoran las ya existentes. Y, como le decía al principio de mi intervención, esta es una ley que no alivia a los catalanes. Aquí al único al que alivia es al señor Aragonès, porque ha ganado un poquito más de tiempo en esa espada de Damocles que la CUP le colocó encima el día de la investidura.

Miren, esta ley de acompañamiento –y usted..., era uno de los puntos que cita– contempla el aplazamiento excepcional del plazo para pagar el impuesto de sucesiones y donaciones hasta dos años más. Por tanto, ustedes están reconociendo las dificultades para pagar este impuesto que tienen, pues, muchas familias.

Claro, yo me pregunto: esas dificultades, ¿no serán porque ustedes en plena pandemia, cuando más gente estaba muriendo, aprovecharon una ley como esta precisamente para subir el impuesto de sucesiones, señor Giró? Que es uno de los actos más viles que yo les he visto cometer en este Parlamento desde que soy diputada. Fue amoral, cómo ustedes se aprovecharon del peor momento de la historia reciente, sin importarles el dolor o las dificultades, para sangrar aún más a los catalanes.

Mire, después de su subida, heredar una cantidad de unos 200.000 euros, que viene a ser más o menos el precio medio de la vivienda en Cataluña, cuesta dieciséis veces más que antes. Dieciséis, señor Giró. A mí no me extraña que no puedan pagar y ustedes tengan que dar ahora esta prórroga. Y no nos vengan con el rollo de que es que aquí los que heredan son los ricos, porque yo les digo que los ricos no tienen ningún problema para pagar. El problema para pagar lo tienen las familias, que ahora mismo están endeudadas, e insisto en que lo están pasando muy mal. Familias humildes, de clase media, trabajadora, cuyos padres se deslomaron toda la vida trabajando para poder dejarles algo a sus hijos.

Y este es un impuesto que ataca directamente al ahorro de las familias. Es un impuesto que es anacrónico. Es un impuesto que es injusto. Es un impuesto, además, que crea desigualdades, porque, por ejemplo, no existe en Castilla y León, no existe en Andalucía, no existe en Murcia, no existe en Aragón, no existe en Madrid, por ponerle algunos ejemplos. Y es un impuesto que pasó a la categoría de amoral desde que ustedes el año pasado decidieron subirlo. Creo que deberían haber aprovechado esta ley, señor Giró, para eliminar este impuesto.

Después, también, el artículo 54 de esta ley establece un plazo de dieciocho meses para que el Govern apruebe el plan de simplificación y reorientación del sector público institucional. A mí este punto ya me ha parecido directamente una auténtica tomadura de pelo.

Mire, esta es la Generalitat con más consejerías, hasta catorce *conselleries* tienen ustedes. Entre altos cargos, personal eventual o directivos de empresas públicas, la Generalitat tiene 465 cargos, que es un cincuenta por ciento más que hace diez años, y es una noticia que dieron en TV3. Recuerdo yo perfectamente cuando Artur Mas recortó altos cargos y dijo, literalmente, que «solamente se habían eliminado aquellos que eran prescindibles». Vamos, que más de la mitad de los cargos eran innecesarios, y ustedes los han recuperado. Y ahora nos tenemos que creer que, en dieciocho meses, se van a pensar cómo reducir esos cargos que ustedes mismos se han inventado. De verdad, una tomadura de pelo.

Y, mire, yo le digo..., no hacen falta dieciocho meses, yo se lo resumo en dieciocho segundos: lo superfluo, fuera; lo duplicado, fuera; y los que no rinden cuentas y no sabemos ni lo que hacen, como, por ejemplo, los famosos delegados en el extranjero, fuera también, señor Giró –delegados que cobran más que un ministro. Si usted no sabe por dónde recortar, empiece por aquí. En dieciocho segundos se lo he resumido.

Mire, tras el *procés*, los catalanes estamos pagando el procesismo, la mentira constante y la inestabilidad política permanente, mientras engordan la Administración y suman altos cargos. El apoyo del comunismo, pues, aportará más de lo mismo: una Generalitat enorme y una sociedad y una economía catalanas cada vez más pequeñas. Cada vez que ustedes meten la mano en la economía reducen la prosperidad de los catalanes, igual que cada vez que meten la mano en la sociedad, que reducen la libertad, señor Giró.

Y el Partido Popular es precisamente lo contrario a lo que ustedes están haciendo. Nosotros estamos construyendo una alternativa de verdad, una alternativa para escapar de la decadencia y de la discordia en la que ustedes nos han metido, una alternativa de prosperidad y de libertad para todos los catalanes. E insisto en que hoy tenían la oportunidad de haber demostrado que ustedes también querían esto, pero no.

Y el cambio de cromos, además, ha sido tan descarado que yo creo que no hace falta ni que lo expliquemos. Ustedes podrían haber traído hoy otra ley que sí que fuera una verdadera palanca para impulsar la economía, en forma de estímulos fiscales para empresas, para pymes, para autónomos, con rebajas y bonificaciones fiscales en el IRPF para aquellos que peor lo están pasando, para esas familias que a duras penas llegan a final de mes... Pero no, ustedes han preferido otra cosa.

Mire, estas no son las cuentas que todos los catalanes necesitamos; son unas cuentas para que unos pocos sigan viviendo del cuento.

Muchas gracias.

La presidenta

Moltes gràcies. Doncs, després de les defenses de les esmenes a la totalitat presentades, té ara la paraula, per fixar la seva posició, en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, el diputat senyor Joan Carles Gallego... (*Veus de fons. David Cid Colomer demana per parlar.*) Sí?

David Cid Colomer

Dic que primer anaven els grups que donen suport al Govern...

La presidenta

No...

David Cid Colomer

...i després anàvem nosaltres.

La presidenta

No. Primer venen tots els grups que presenten esmena a la totalitat i després els que no la presenten, per aquest ordre: primer, En Comú Podem, i, després, els grups que donen suport al Govern. (*Pausa.*)

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé. Bona nit a totes i tots. Bé, sembla evident, no? Si volem tramitar la llei de pressupostos, doncs, hem de deixar tramitar la llei d'acompanyament, perquè sense llei d'acompanyament no hi hauria llei de pressupostos, no? Per tant (*l'orador riu*), home, hi han coses... (*Remor de veus i alguns aplaudiments.*) Hi han coses que són evidents, no? Per tant, diguéssim, no presentem l'esmena a la totalitat a la llei de mesures perquè seria contradictori amb no haver-la presentat a la llei de pressupostos.

Vol dir això que ens agrada la llei de mesures? Home, la llei de mesures ha d'incorporar..., les coses que hem preacordat en aquest moment s'hauran d'incorporar, evidentment, a la llei de mesures. Vol dir que aquí ja notem, diguéssim, un dèficit, en l'actual presentació de la llei de mesures, en el projecte, perquè el projecte s'haurà de transformar en la llei a partir, diguéssim, d'un procés d'introducció d'esmenes que donin resposta a les demandes i als acords que estem tancant i a aquells que es puguin produir en el propi tràmit parlamentari. Per tant, des d'aquest punt de vista, tenim aquest plantejament, que és evident.

És cert que hi han coses que no hem parlat en la negociació, però que, evidentment, les debatrem i les impugnarem, d'alguna manera, en el tràmit d'esmenes a la llei de mesures. Crec que algunes són coincidents amb diversos grups, no? Unes fan referència al tema..., a intentar no conculcar el dret a la negociació col·lectiva –dels treballadors i treballadores públics, en aquest cas–, entenent que aquelles coses que afecten les condicions de treball i tal caldrà prèviament negociar-les; un cop negociades, s'incorporaran al marc legal. El que no pots fer és utilitzar el marc legal per incomplir el dret a la negociació col·lectiva. Això aniria, d'alguna manera, contra les convencions internacionals que reconeixen la llibertat sindical.

I com que reconeixen la llibertat sindical es reconeix el dret a la negociació col·lectiva, però també a que els propis treballadors organitzin, de manera lliure, les maneres d'elegir-se ells mateixos en la seva representativitat. No pot ser que la llei de

mesures plantegi que els processos d'eleccions sindicals els determinarà el Govern al marge de que ho hagin negociat amb els representants legítims dels treballadors. És una cosa, diguéssim, de manual, per entendre'ns, no? Per tant, això ho esmenarem, perquè entenem que conculcaria la llibertat sindical i, evidentment, els drets de la negociació col·lectiva que li corresponen. Per tant, aquesta és evident.

Una altra fa referència al tema de l'article 76. L'article 76... Clar, considerem que no és de rebut. Podríem dir que a través de la llei de mesures detraïem competències de l'àmbit municipal, de l'àmbit de l'Administració local, no? Per això també plantejarem que l'article 76..., no pot ser que competències amb relació a qüestions urbanístiques i tal, que en aquests moments estan en el marc de l'àrea metropolitana, siguin, a través de la llei de mesures, detretes per ser centralitzades, diguéssim, en l'àmbit de la Generalitat. Per això també plantejarem aquesta.

Després, evidentment, hi ha un plantejament de tipus general que a vegades també serà contradictori amb altres, no?, però és aquest, no? Diguéssim, hem d'anar també «al tanto» amb que la llei de mesures no introdueixi excessius canvis normatius que teòricament no haurien d'anar en la llei de mesures, perquè el que estem fent és impedir, diguéssim, els tràmits de debat, de participació ciutadana, de participació política, perquè els situem en una llei que va excessivament ràpida i no permet aprofundir-hi, no? Sobretot aquelles normes que no tenen impacte pressupostari directe, sinó que utilitzem la llei de mesures, tipus llei òmnibus, per col·locar-les.

Bé, doncs aquestes..., jo crec que hauríem de ser molt curosos perquè no estiguessin on no els hi pertoca. Les que tenen un impacte pressupostari possiblement no hi ha més remei, però aquí sí que cal intentar evitar aquesta perversió que a vegades es dona, d'introduir alguns elements d'aquests, no?

Per contra, tenim l'altre..., diguéssim, hi hauran, evidentment, coses que haurem d'incorporar, perquè si estem plantejant algunes qüestions amb relació al projecte pressupostari, algunes millores quantitatives que es volen situar en el projecte pressupostari, caldrà prèviament –prèviament–, en paral·lel, establir la norma que habiliti la possibilitat de fer aquesta despesa pressupostària que es planteja, no?

Per tant, en aquestes qüestions nosaltres no presentem l'esmena a la totalitat, però sí que anunciem que, a través del debat de les esmenes, evidentment, no renunciem a millorar la llei de mesures en el doble sentit, diguéssim, eh?, en el d'intentar que aquelles qüestions que envaeixen..., qüestions que no corresponen a la llei de mesures i que envaeixen àmbits competencials diferents –sigui el de la llibertat sindical, sigui el de les competències municipals en temes de gestió urbanística–..., doncs aquestes han d'estar fora. Per contra, aquelles que considerem..., no ho sé, si hem estat parlant de l'impost d'aliments ultraprocessats, doncs, depèn de com ho acabem acordant caldrà situar la referència específica en la llei de mesures.

Bé, aquestes coses estaran en el debat.

I, per part nostra, res més. Ara que parli el següent. Vinga, adeu.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Jordi Munell.

Jordi Munell i Garcia

Gràcies, presidenta. President, vicepresident, conselleres, consellers, diputades, diputats, públic que ens segueix, bon vespre. Primer, em penso que ja ho vaig fer l'any passat també en un ple com aquest, vull reclamar que la conciliació familiar és impossible, amb aquests horaris, eh? *(Aplaudiments.)* Per tant...

Després, felicitar el conseller Giró i el seu equip del Departament d'Economia, doncs, per haver portat aquests pressupostos a tramitar en un termini raonable per poder començar l'exercici 2022 amb pressupost. Per tant, felicitats també en nom del Grup Parlamentari de Junts.

També hem d'agrair que es permeti la tramitació. Hem d'agrair-ho al Grup de Catalunya En Comú Podem. Ara el diputat de Ciutadans feia..., ens parlava d'un símil d'un vaixell amb un rumb, i se m'ha acudit una mica de metàfora, no? Tenim un vaixell, que és Catalunya, amb uns remers, que som els que donem suport al Govern, i també hi havia, doncs, els companys de la CUP a dintre. I, per anar-nos alimentant, doncs, hi ha el menjar, no?, i el menú ens l'ha preparat el conseller Giró, i ens ha portat el menú. Als de la CUP no els hi acaba d'agradar i han baixat del vaixell o han deixat de remar –potser no han baixat del vaixell, han deixat de remar. I ara han pujat a remar els de Catalunya En Comú Podem. Però hem d'aconseguir que el rumb no es malmeti. El rumb continua sent el rumb de la independència del nostre país, i per això treballem des d'aquí, no? (*Alguns aplaudiments.*)

Per tant, el menú Giró, eh?, doncs, és un bon menú, ja vàrem dir-ho en la presentació del pressupost. Fins i tot aquest dematí he sentit a la ràdio la diputada Albiach, que deia: «És un bon pressupost.» Per tant, ens alegrem de que el que dèiem també des de Junts per Catalunya, doncs, s'està ratificant.

I segurament, també, com ja s'ha dit, no és el millor pressupost, perquè el millor pressupost seria aquell pressupost que no tingués tots aquests greuges que patim com a país –també ja s'ha repetit moltes vegades, i, per tant, no m'hi faré extens. Són els greuges, doncs, de que resulta que només poden incorporar una part del deute del 2019 de la disposició addicional tercera de l'Estatut, només hi podem incorporar una part del deute d'aquests 1.000 milions de Mossos d'Esquadra. I, per tant, ens van donant pessics, eh?, però no podem fer un pressupost digne en un país en que els ciutadans mereixen tota la dignitat. I, per tant, estem intentant, doncs, això, fer un pressupost que podria ser millor.

Podria ser millor d'ara endavant? De ben segur. Hi ha partits que tenen responsabilitats en el Gobierno del Estado, i, per tant, es podrien comprometre..., igual que han reconegut que aquest és un bon pressupost, que també ens ajudessin a que el pressupost 2023, el següent, no tingués tots aquests greuges que hem hagut de patir o que estem patint encara com a país a l'hora de tenir ingressos, eh? Per tant, aquí tothom hi és benvingut, a sumar en aquesta línia.

Com també ja s'ha dit: amb aquesta esmena que s'ha presentat en el pressupost general de l'Estat, de 1.600 milions més per a Catalunya, doncs..., hi ha partits que tenen responsabilitat en el Gobierno del Estado, i, per tant, si volen ajudar els ciutadans de Catalunya, també s'hi poden sumar. I, per tant, tindríem un millor pressupost, encara millor que el que ens ha presentat el conseller Giró, que ja és bo, però que pot ser millor, eh?

Per tant, aquest és un pressupost, de fet, amb greuges. L'any passat deia que era un pressupost del 155, perquè continuàvem tenint, com dèiem, greuges de l'Estat que influïen sobre el pressupost que hipotèticament, en aquell cas..., el conseller Aragonès podia haver fet un millor pressupost, doncs, amb tot allò que l'Estat ens devia, que no ens pagava, però que després als ciutadans de Catalunya ens exigeixen, eh?

Perquè també ho he dit diverses vegades: ens exigeixen respostes i serveis d'estat, especialment en plena pandèmia i postpandèmia, amb un pressupost lamentablement autonòmic, i, a més a més, amb moltes mancances i molts greuges. I això crec que no podem renunciar a anar-ho repetint una i altra vegada.

El senyor Giró deia abans: «Imaginem.» Jo també els hi demano, imaginem. Repeteixo el que ha dit el senyor Giró: «Imaginem.» I hem d'imaginar tots, no només els que pensem en la independència. Imaginem tots, perquè tots estem al servei del poble de Catalunya. I els més de 7 milions o 7 milions i mig d'habitants hauríem d'imaginar què podríem fer sense tots aquests greuges..., que l'Estat ens menysté, amb deute comú, però també, per exemple, amb menys infraestructures, o amb no compliment del pressupost executat cada any –i un altre any i un altre any–, o, per exemple, amb el dèficit de rodalies.

Per tant, això ho podem imaginar tots, siguem independentistes o siguem unionistes. Perquè aquesta imaginació l'hem de posar al servei dels ciutadans del nostre país, aquests 7 milions i mig de persones a les quals servim i a les quals els hi hem de donar la màxima dignitat en els serveis.

Per això tots som necessaris, com he dit abans. Perquè, doncs, la confrontació amb l'Estat uns la podem fer amb aquest sentiment i aquest compromís que tenim amb la independència, i altres la poden fer perquè estan compartint acció de *gobierno* amb l'Estat. I, per tant, en la Catalunya del sí tothom pot contribuir a millorar, que és el que farem ara, amb la tramitació parlamentària d'aquest pressupost. Per tant, millorar-lo per tenir un pressupost millor, amb més recursos, si podem, al servei dels ciutadans de Catalunya, que és el que es mereixen.

Faré esment ara de la llei d'acompanyament, que, de fet, és el que estem debatent ara. I faré també una petita introducció. El diputat Riba ens parlava del que feia aquesta llei –i algun altre grup també–, que és una llei que s'aprofita per posar-hi de tot. Això també penso que la senyora Escarp ho va dir el febrer de l'any passat, va dir el mateix –no sé si vostè ha llegit el seu discurs i se l'ha preparat... Va dir el mateix.

Jo també li vaig dir el mateix. Li vaig dir: «Entre pressupost i pressupost hi ha temps suficient, per part dels grups que no els hi agradi aquesta metòdica, per proposar canvis amb la tramitació dels pressupostos.» Això no ho fa ningú, però tothom es queixa, el dia que tramitem la llei de mesures.

De fet, ara he fet una mica..., d'hemeroteca, de quan governaven vostès amb el senyor president Montilla. Doncs el 2007 es van portar vint-i-vuit articles a modificar, legislatius, amb la llei d'acompanyament; el 2008 ja van ser cinquanta-tres, el 2009 van ser seixanta-cinc i el 2010 van ser vuitanta-sis. Per tant, tampoc la modificació aquesta, amb la llei de mesures, no és una cosa inèdita que ara ens inventem els que estem donant suport al Govern, sinó que s'ha fet des de fa molts i molts anys. I, per tant, convido, com deia (*alguns aplaudiments*)..., si algú no hi està d'acord, hi ha temps, entre pressupost i pressupost, per motivar canvis legislatius, perquè sigui diferent, la tramitació del pressupost. I, per tant, això és un objecte, per exemple, de debat i de majories, i de tothom qui vulgui sumar-s'hi.

Faré ràpidament una lectura ràpida de les..., la llei de mesures i les disposicions que el senyor Giró ens ha anunciat. Aquestes seixanta-quatre disposicions legals, que es modifiquen en alguns apartats, eh?, no es modifiquen del tot... Per exemple, amb el tema del cànon de l'aigua. I, com ha dit també el senyor Giró, penso que és rellevant, doncs, simplificar el procediment per a aquelles persones o famílies vulnerables que tenen dificultats per accedir a la tarifa social. Per tant, aquesta és una millora legislativa social.

També amb el tema de definir i concretar els actius no productius de les persones jurídiques; també és un altre element que es modifica.

També un altre tema important és la transparència de l'Administració; per tant, es modifica..., o sigui, hi ha un precepte que regula les obligacions de transparència per part de l'Administració pública. Penso que és important que l'Administració siguem el màxim de transparents, i, per tant, que es pugui donar compte, amb tota transparència per als ciutadans, d'on van destinats els tributs que gestiona la Generalitat, que ingressa la Generalitat. I, per tant..., tots, els del fons climàtic, l'impost de CO₂, l'impost sobre les partícules emeses per la indústria, etcètera. I, per tant, màxima transparència.

També –el conseller Giró n'ha fet esment, també– la Generalitat ha de tenir el màxim de dades i d'informació, gestionar aquestes dades... I, per tant, el Departament d'Economia ha de fer un plantejament, doncs, ja pensant en futurs exercicis, i, per tant, també tenir aquest màxim de dades que li permetin treballar a llarg..., a mitjà termini, de fet, faci qui faci després el pressupost. O també els informes que

ens permeten valorar i corroborar la introducció de la perspectiva de gènere en els pressupostos públics.

També el tema de modificar o modernitzar l'Administració, una administració del segle XXI. Per tant, aquell tràmit de l'ordenació de pagaments, la figura de l'ordenador de pagaments, s'ha de fer ja en mitjans tecnològics. També és important i rellevant fer una administració moderna.

O també, per exemple, que Infraestructures.cat pugui ser l'ens encarregat de millorar, des del punt de vista dels edificis públics i dels elements patrimonials de la Generalitat, tot el tema d'incorporar energies alternatives, energies verdes. I, per tant, també una administració més verda, en aquest sentit.

També el tema –ja s'ha dit, també se n'ha fet esment–..., el dret a la igualtat i no-discriminació en l'accés a places públiques de cossos de seguretat i d'emergències. O, per exemple, l'article que millora també el tema de l'estructura policial per facilitar-ne el manteniment en pobles petits.

També, per exemple, que el Cos d'Agents Rurals també es pugui formar a l'Institut de Seguretat Pública de Catalunya. O, per exemple, doncs, que a la Generalitat, també al Govern, se li doni el mandat de fer un pla d'ordenació i simplificació del sector per optimitzar els recursos públics, l'eficàcia i l'eficiència organitzativa.

També l'Oficina Antifrau, que, malgrat que algú l'ha criticat, el que hem de fer és adaptar-la justament a la Directiva europea 1987 del Parlament Europeu. Per tant, també aquest canvi.

A nivell cultural, per exemple, la creació de xarxes territorials de museus per proveir-los d'una manera de tenir una gamma més àmplia de serveis.

O, per exemple, també un altre tema important: la coordinació entre els serveis assistencials i els serveis socials per garantir l'atenció integrada i centrada en les persones que pugui donar resposta a les necessitats del sistema sanitari i del sistema assistencial conjuntament.

O, per exemple, doncs, el tema de les diferents modificacions, també, que afecten el transport en aigües marítimes, carreteres, la protecció del medi ambient atmosfèric, l'accés motoritzat al medi natural... O, per exemple, el tema ferroviari. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

Se m'acaba el temps, però quasi quasi ja acabo. Per tant, crec que cada grup, evidentment, en destacarà unes o altres. A mi m'ha semblat..., destacar aquestes.

I, finalment, també reiterar que amb la tramitació i la millora, evidentment, des de Junts, intentarem continuar defensant aquest model de país que defensem, el de la independència, el millor país, el millor país al servei dels ciutadans de Catalunya, la Catalunya del sí.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

I, finalment, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la diputada senyora Raquel Sans.

Raquel Sans Guerra

Gràcies, presidenta. Bona nit a tothom. No pateixin, que soc ja la darrera d'intervenir en aquest Ple. Avui és un dia important per al país; avui hem debatut sobre pressupostos, i ara acabem de debatre també sobre la llei de mesures que els acompanyen.

Es tracta dels primers pressupostos d'aquesta Generalitat republicana, uns pressupostos, com s'ha dit àmpliament, expansius –creixen en més de 5.000 milions d'euros–, que no només ens hauran de permetre donar resposta a les necessitats de la ciutadania d'aquest país pràcticament dos anys després de l'emergència sanitària que s'ha acabat convertint també en una emergència social, sinó que també ens hauran

de permetre iniciar aquesta transformació del país en clau verda, en clau feminista, en clau social i en clau democràtica.

I, com feia el diputat Munell, crec que també, en aquesta reflexió de la transformació feminista, avui toca fer autocrítica de les hores i dels usos del temps, i de la conciliació, i de com n'és de difícil per a les persones poder-se dedicar a la política.

Feta l'autocrítica, i tornant al tema que ens ocupa, amb aquests pressupostos i la llei de mesures que els acompanyen comencem a fer possible, com deia, aquesta transformació, i ens dotem de les eines per culminar el gir cap a l'esquerra que ens va encomanar la ciutadania el passat 14 de febrer. Però, abans de centrar-me en la llei de mesures, val la pena que fem un breu recorregut pel camí que ens ha portat fins aquí.

Els pressupostos de l'any 2017 van permetre revertir anys de retallades i fer un gir en inversions en polítiques socials. Els del 2020 van ser els pressupostos de la recuperació de la despesa corrent en salut, en educació, en acció social, recuperant la despesa prèvia a les retallades, sense recuperar el dèficit, gràcies a la consolidació d'una fiscalitat verda i de progrés. I els del 2022 són els pressupostos que estableixen les bases de la futura prosperitat compartida.

Després de recuperar, avancem i transformem, perquè aquests són els pressupostos del P2 gratuït i també de la reducció de les ràtios a P3; són els pressupostos de l'energètica pública; els pressupostos del vint-i-cinc per cent en atenció primària; els que treballen per al dos per cent cultural i per plantar cara a l'emergència habitacional; els del pla de xoc contra l'emergència social i el fons de reconversió industrial; els que passen del paradigma de la renda garantida a l'avantguarda de la renda bàsica universal.

Per això, des d'Esquerra Republicana, estem convençudes que el país no es pot permetre deixar passar aquesta oportunitat. Com molt encertadament va dir el conseller Giró i avui també s'ha repetit reiteradament, era el moment de «pressupost o pressupost». I per això actuem amb responsabilitat, perquè el repte és majúscul, i per poder-lo dur a terme ens cal un pressupost actualitzat i que no obviï la situació d'emergència que pateix la gent d'aquest país des de fa pràcticament dos anys.

Per poder fer possibles aquests pressupostos, cal aprovar també aquesta llei de mesures, un conjunt de mesures tributàries i administratives molt diverses, entre les quals en destacarem algunes, com les adreçades a les víctimes de violència masclista. També són especialment rellevants les mesures que afecten l'impost de successions o el servei del 061 Salut Respon. Totes elles, mesures encaminades a dur a terme aquesta transformació que el país necessita i que és la clau de volta del Govern liderat pel president Aragonès.

Centrem-nos en aquestes mesures. En clau feminista i de garantia de drets humans, diria, el Govern incorpora una mesura imprescindible en la lògica de la reparació de les víctimes de violència masclista: es cobriran amb recursos públics els costos per enterrar les víctimes dels feminicidis. El Departament d'Igualtat i Feminismes també assumirà les despeses de repatriar el cos de la víctima, si això és necessari. La reparació és un dels eixos de la lluita contra les violències masclistes, com també ho és destinar més de 30 milions d'euros a prevenir, atendre i reparar les violències masclistes, o 325 milions a feminitzar els serveis de seguretat i emergències del nostre país.

Des de l'òptica de la transformació verda, creiem que hauríem de superar els debats estèrils del «sí a tot» o del «no a tot». El nostre és un compromís amb el progrés i la sostenibilitat, és un compromís amb fer compatibles el progrés i la sostenibilitat. I un dels exemples més clars –ho hem sentit també aquesta tarda– són els macroprojectes d'incineradores que amenacen punts del territori català, com Cercs o com Juneda. Aquest projecte de la llei de mesures, complint precisament amb el mandat parlamentari, incorpora una moratòria a nous projectes d'incineració de residus, un

mandat parlamentari que ens deien que era impossible de complir, però per al qual només calia voluntat política.

Necessitem un nou model de gestió de residus que prioritzi la prevenció, la recuperació i el reciclatge. La consellera Jordà i el Govern hi estan plenament compromesos, però, mentre no culminem aquest nou model, aquesta llei de mesures impedirà que tirin endavant projectes a esquena del territori i sense una reflexió prèvia que ha d'acabar, sí, amb una nova llei de residus.

Des de l'òptica de la transformació social, la llei preveu dissenyar l'itinerari per a la internalització del 061 Salut Respon, una mesura encaminada a l'enfortiment dels serveis públics d'aquest país. En aquest cas, a més, resulta especialment significatiu i diria que adient fer-ho amb un servei..., amb uns treballadors i treballadores que han estat i segueixen estant al peu del canó durant tota aquesta crisi sanitària.

I, en clau de transformació democràtica –també s'ha dit–, la transparència és un element fonamental per garantir la democràcia, i el rendiment de comptes és la base de la transparència i també de la democràcia. I aquest Govern el reforça amb diferents informes en aquesta línia –ens n'ha parlat a bastament el conseller Giró–, que van en la línia..., encaminats precisament a garantir aquesta transparència i a dotar-nos de tota la informació necessària.

En matèria fiscal –també s'ha dit– el projecte de llei inclou algunes modificacions, la majoria de les quals tenen caràcter tècnic. Però, per citar-ne només un exemple, la llei preveu la possibilitat d'ajornar fins a dos anys el pagament de l'impost de successions. Fins ara, recordem-ho, la norma permetia ajornar-lo un màxim d'un any. És una mesura pensada per a totes aquelles persones que reben una herència formada per béns i que no disposin de la liquiditat suficient per fer front al pagament d'aquest impost. Una mostra que el compromís amb una fiscalitat de progrés redistributiva i ambiciosa no ha d'anar lligada a una administració monolítica; al contrari, la legitimitat més gran d'una administració és la capacitat de respondre al ciutadà i entendre les seves dificultats.

En definitiva, entenem que aquests pressupostos són una oportunitat. Des d'Esquerra Republicana tenim molt clar que no volem governar per gestionar el moment, sinó per transformar el nostre present i construir un futur més lliure, just i equitatiu. Encara no recuperats de l'impacte de la pandèmia, entenem que hi ha molta gent que no pot esperar.

No ens podem permetre, com a país, finançar grans projectes sense avaluar-ne l'impacte mediambiental. No ens podem permetre romandre inactius mentre el preu de la llum segueix pujant i les energètiques són incapaces de complir els compromisos ambientals. No ens podem permetre que els ajuts a la industrialització quedin en no res quan hi ha empreses que decideixen marxar per engreixar els seus beneficis.

Per això no ens podem permetre condicionar aquests pressupostos a aquells que tenen voluntat de no transformar el país; de fet, necessitem aliats per fer-ho possible. I mantenir el gir a l'esquerra i transformador és el que pretenem.

I ens hagués encantat poder-ho fer també amb la CUP, i seguirem treballant per trobar els acords necessaris en el futur, perquè necessitem tota la força per seguir fent el gir a l'esquerra que ha barrat el pas a un projecte especulatiu com l'aeroport del Prat, impulsat des de Madrid, sense tenir en compte el territori i amb una greu afectació mediambiental (*aplaudiments*), el gir a l'esquerra que ha permès que l'única partida sobre jocs olímpics en aquests pressupostos sigui per consultar la població, perquè no només creiem en el republicanisme i la democràcia, sinó que són la base de la nostra acció política.

Amb aquests pressupostos, tenim l'opció d'enfortir el gir a l'esquerra o d'enfortir els que el volen condicionar perquè res no canviï. No podem condicionar el desenvolupament d'una energètica pública als que treballen colze a colze amb l'IBEX 35. No podem supeditar la transformació feminista al criteri dels que exclouen les per-

sones trans de la lluita per la igualtat. No podem deixar el rescat de la cultura a aquells que necessiten ser forçats per defensar el català arreu.

Avui tenim un dilema al davant: o bé aprofitem aquesta oportunitat per impulsar una transformació republicana orientada a construir un futur de prosperitat compartida, o bé deixem que els de sempre, per acció o omissió, acabin impulsant polítiques que només beneficien els de sempre. És a les nostres mans, ens hi vam comprometre en la investidura, i poden estar segurs que ho farem.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Bé. Doncs acabat el debat, com que el Govern no intervé, d'acord amb l'article 116.5 del Reglament, procedirem a la votació conjunta de totes les esmenes a la totalitat de retorn del projecte de llei de mesures fiscals, financeres administratives i del sector públic per al 2022.

Faig la tercera crida a la votació. *(Remor de veus.)*

Doncs, així, comença la votació.

Atès que les esmenes a la totalitat de retorn del projecte de llei han estat rebutjades, amb 62 vots a favor, 65 vots en contra i 8 abstencions, aquesta iniciativa legislativa continua la seva tramitació.

(Aplaudiments.)

S'ha fet esment del tema dels horaris. I, efectivament, aquests horaris no són compatibles amb la conciliació. La repressió tampoc no ho és, i els recordo que en junta de portaveus vam acordar aquest horari per poder acompanyar el nostre company Pau Juvillà aquest matí al TSJ, al judici.

(Aplaudiments.)

Sense cap més tema, s'aixeca la sessió. Moltes gràcies.

La sessió s'aixeca a les deu del vespre i deu minuts.